

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิต

คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปริญญาานิพนธ์

ของ

หทัยทิพย์ ภาคอินทรีย์

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการอุดมศึกษา

พฤษภาคม 2545

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

1551
01309
11

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิต
คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อ

ของ

หทัยทิพย์ ภาคอินทรีย์

22 ก.ค. 2545

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการอุดมศึกษา

พฤษภาคม 2545

115053

หทัยทิพย์ ภาคอินทรีย์. (2545), *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
คณะกรรมการควบคุม: อาจารย์ ดร.สุพร ตั้งสมวรพงษ์, อาจารย์ ดร.ราชันย์ บุญธิมา.

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยศึกษา 1) ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย กับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2) ค้นหาปัจจัยพยากรณ์คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามมาตรฐานส่วนประมาณค่า 5 ระดับของไลเคิร์ต กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นิสิตที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 6 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 จำนวน 474 คน โดยรวบรวมแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์กลับคืนมาได้จำนวน 417 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 87.97 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ได้แก่ ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน ผลการวิจัยพบว่า

1. ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ เพศ และ ชั้นปีที่ศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตสัตวแพทย์ ส่วนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การรับรู้-ประสิทธิภาพแห่งตน และทัศนคติต่อวิชาชีพ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตสัตวแพทย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในขณะที่ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครอง วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน ไม่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตสัตวแพทย์ ยกเว้นวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ที่พบว่ามีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตสัตวแพทย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ที่ระดับ .01 ส่วนปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย ได้แก่ ความพึงพอใจต่อ
ประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย ไม่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง
ของนิสิตสัตวแพทย์ ในขณะที่พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ และความสัมพันธ์กับเพื่อน
มีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .01

2. ตัวแปรที่มีอำนาจการพยากรณ์สูงสุดได้แก่ การรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตน รองลง
มาคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความพึงพอใจต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย พฤติกรรมการสอน
ของอาจารย์ และ ความสัมพันธ์กับเพื่อน ตามลำดับ โดยสามารถร่วมกันพยากรณ์ได้ร้อยละ

57.40

FACTORS RELATED TO SELF-DIRECTED LEARNING CHARACTERISTICS OF
STUDENTS AT THE FACULTY OF
VETERINARY SCIENCE, CHULALONGKORN UNIVERSITY

AN ABSTRACT
BY
HATHAITHIP PHARKINSEE

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Higher Education
at Srinakharinwirot University

May 2002

Hathaithip Pharkinsee. (2002). *Factors Related to Self-directed Learning Characteristics of Students at the Faculty of Veterinary Science, Chulalongkorn University.*

Master, Degree of Education (Higher Education). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Dr.Suwaporn Tungsomworapongs, Dr.Rachan Boontima.

This research is aimed at studying factors related to self-directed learning characteristics of students at the Faculty of Veterinary Science, Chulalongkorn University. The investigation was conducted in the aspects of 1) the relationship between personal factors, parental factors, and campus environmental factors to the students' self-directed learning characteristics and 2) to find the predictive factors to those of the students. Questionnaires of Likert's rating scale were used as research instruments. The samples were 474 undergraduate students, from year 1-6, studying at the Faculty of Veterinary Science, Chulalongkorn University in the 2nd semester of the 2001 academic year. Four hundred and seventeen of the questionnaires (87.97%) were completely collected. Arithmetic mean, standard deviation, Pearson product moment correlation and stepwise multiple regression were statistically utilized for data analysis. The research findings were as follows:

1. There were no significant relationship between personal factors (sex and class level) to the students' self-directed learning characteristics. There was positively significant relationship between achievement motivation, self-efficacy, and attitude toward veterinarian profession to the students' self-directed learning characteristics at the .01 level. There was no significant relationship between parental factors (parents' education, parents' income), rearing methods with different styles (over protective, inattentive, and authoritarian) to the students' self-directed learning. Except for rearing method with a democratic style, there was positively significant relationship to the students' self-directed learning characteristics at the .01 level. There was no significant

relationship between campus environmental factors (satisfaction in campus environment) to the students' self-directed learning characteristics. Instructors' teaching behaviors and peers showed positively significant relationship to the students' self-directed learning characteristics at the .01 level.

2. It was found that self-efficacy, achievement motivation, satisfaction in campus environment, instructors' teaching behaviors and peers were predictive variables with explain variance of 57.40 per cent.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิต

คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ของ

นางสาวหทัยทิพย์ ภาคอินทรีย์

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการอุดมศึกษา

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

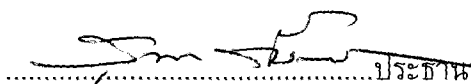

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

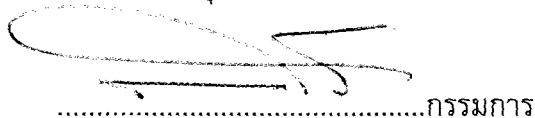
(รองศาสตราจารย์ ดร.นภาพร ณะหวานนท์)

วันที่ 6 พฤษภาคม พ.ศ. 2545

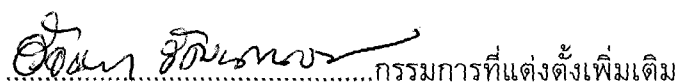
คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

.....ประธาน

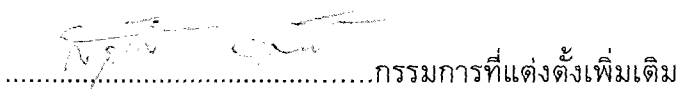
(อาจารย์ ดร.สุพร ตั้งสมรพงษ์)

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร.ราชันย์ บุญธิมา)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัจฉรา วัฒนางรงค์)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(รองศาสตราจารย์ สุวัฒน์ วัฒนวงศ์)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาจาก อาจารย์ ดร.สุวพร ตั้งสมวรพงษ์ ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ อาจารย์ ดร.ราชันย์ บุญธิมา กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัฉรญา วัฒนานรงค์ และ รองศาสตราจารย์ สุวัฒน์ วัฒนวงศ์ กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุชาดา สุธรรมรักษ์ ซึ่งได้ให้คำแนะนำตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ เพื่อให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ น.สพ.ดร.คณิตศักดิ์ อรวิระกุล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ น.สพ.ดร.กฤษ อังคนาพร ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัฉรญา วัฒนานรงค์ รองศาสตราจารย์ สุวัฒน์ วัฒนวงศ์ และ อาจารย์ ดร.มนัส บุญประกอบ ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ตรวจแบบสอบถามและให้คำแนะนำในการปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถาม

ขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ น.สพ.ดร.ณรงค์ศักดิ์ ชัยบุตร คณบดีคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่อนุญาตให้เก็บข้อมูล ขอขอบคุณ อาจารย์ สพ.ญ.ดร.สฤณี กลั่นทกานนท์ และคุณ บุษยารัตน์ ราชบรรดิษฐ์ ที่ให้ความอนุเคราะห์ช่วยแจกและรวบรวมแบบสอบถาม และขอขอบคุณนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูลเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณ อาจารย์ ดร.จารุวรรณ สกุลคู และ รองศาสตราจารย์ อังคณา สายยศ ที่ให้คำปรึกษาทางด้านสถิติ และขอขอบคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ น.สพ.สัมพันธ์ ธรรมเจริญ ที่ให้ข้อมูลและคำปรึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนทางด้านสัตวแพทย์ ขอขอบคุณพี่ ๆ เพื่อน ๆ ชาวอุดมศึกษา ที่ให้ความช่วยเหลือ คำแนะนำและกำลังใจ

ขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงสำหรับ คุณพ่อ คุณแม่ ที่ให้การสนับสนุนในทุกด้าน ขอขอบคุณพี่สาว น้องสาว และหลานชาย ที่เป็นกำลังใจ และให้ความช่วยเหลือตลอดมา

คุณค่าและประโยชน์อันเกิดจากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแก่ผู้นำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการศึกษาวิจัยต่อไป

หทัยทิพย์ ภาคอินทรีย์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1	บทนำ..... 1
	ภูมิหลัง..... 1
	ความมุ่งหมายของการวิจัย..... 5
	ความสำคัญของการวิจัย..... 5
	ขอบเขตของการวิจัย..... 6
	นิยามศัพท์เฉพาะ..... 8
	สมมติฐานในการวิจัย..... 11
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง..... 12
	ความหมายของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง..... 12
	ความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง..... 14
	ลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง..... 15
	การจัดการศึกษาของคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย..... 20
	ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง..... 22
3	วิธีดำเนินการวิจัย..... 34
	การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง..... 34
	การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย..... 35
	การเก็บรวบรวมข้อมูล..... 41
	การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล..... 42
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล..... 42

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	43
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	44
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	44
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	52
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	52
วิธีดำเนินการวิจัย	52
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	53
สรุปผลการวิจัย.....	53
อภิปรายผล	54
ข้อเสนอแนะ	58
บรรณานุกรม	60
ภาคผนวก ..	70
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิที่ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ	71
ภาคผนวก ข แบบสอบถาม.....	73
ภาคผนวก ค ตารางแสดงค่าอำนาจจำแนกของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	85
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	90

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำแนกตามเพศ และชั้นปีที่ศึกษา.....	34
2	ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านส่วนตัว และด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย	45
3	ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคุณลักษณะการเรียนรู้ ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	46
4	ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อม ในมหาวิทยาลัยกับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะ สัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	47
5	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณและสัมประสิทธิ์การถดถอยระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยกับคุณลักษณะการเรียนรู้ ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	49
6	การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อพยากรณ์คุณลักษณะการเรียนรู้ ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	50
7	สัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวแปรอิสระในสมการพยากรณ์คุณลักษณะการเรียนรู้ ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	51
8	ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	86
9	ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามการรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตน	86
10	ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามทัศนคติต่อวิชาชีพ	87
11	ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามวิธีการอบรมเลี้ยงดู	87

12	ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามความพึงพอใจต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย....	88
13	ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามพฤติกรรมการสอนของอาจารย์.....	88
14	ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามความสัมพันธ์กับเพื่อน.....	89
15	ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของ นิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.....	89

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

อิทธิพลและบทบาทของเทคโนโลยีสารสนเทศที่เพิ่มมากขึ้นในด้านการพัฒนาทางวิชาการและแนวความคิด รวมทั้งวิถีชีวิตของคนไทยในศตวรรษที่ 21 ทำให้สังคมไทยต้องการทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณลักษณะพิเศษนอกเหนือไปจากการเป็นผู้มีสติปัญญาเพียงอย่างเดียว คือต้องการผู้ที่มีความรู้ความสามารถ ติดตามความเคลื่อนไหวของสถานการณ์ มีวิจรรณญาณ รู้จักใช้ความคิดและวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้รับ ตลอดจนนำความรู้ที่ตนมีอยู่มาประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและสังคม (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2538 : 37) ระบบการศึกษาของไทยที่เหมาะสมกับสังคมในอนาคตจึงควรเป็นระบบการศึกษาที่สามารถเพิ่มพูนศักยภาพการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล ส่งเสริมให้เป็นผู้มีความรู้ ความเข้าใจ มีทักษะในการเรียนรู้ เพื่อการศึกษาและพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องไปตลอดชีวิต (ศักดิ์ชัย นิรัญทวี. 2539 : 89) ซึ่งสอดคล้องกับแผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ.2540-2544) ในเรื่องกระบวนการจัดการศึกษาที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนรู้จักการเรียนรู้ วิธีการแสวงหาความรู้ด้วยตนเองด้วยวิธีการต่าง ๆ ซึ่งมีมากมายหลายรูปแบบ และมีความรักที่จะเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต อันเป็นคุณลักษณะของผู้ที่สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2538 : 25)

การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเข้ามา มีบทบาทสำคัญในการจัดการเรียนการสอนมากขึ้น เนื่องจากเป็นกระบวนการเรียนที่ผู้เรียนมีอิสระในการแสวงหาความรู้ โดยที่ผู้เรียนจะต้องมีความรับผิดชอบในการกำหนดกิจกรรมการเรียน ซึ่งอาจเกิดได้จากการใช้บทเรียนสำเร็จรูป การอ่าน การคิด การทดลองปฏิบัติ หรือการค้นคว้าด้วยตนเอง (สุรกุล เจนอบรม. 2532 : 58) รวมทั้งเน้นในเรื่องที่ผู้เรียนจะช่วยเหลือตนเองในการเรียนรู้ มีความคิดริเริ่มในความอยากรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งแล้ววางแผนการศึกษาด้วยตนเองไปจนจบกระบวนการเรียนรู้ ซึ่งคุณลักษณะของการเป็นผู้ที่เรียนรู้ด้วยตนเองมีได้มีอยู่ในตัวของคนทุกคน แต่เป็นสิ่งที่สามารถสร้างขึ้นและพัฒนาได้ (สมคิด อิศระวัฒน์. 2541 : 1)

การเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา ส่วนใหญ่เป็นการศึกษาที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนรู้จักการค้นคว้าและวิธีการแสวงหาความรู้ การเรียนการสอนจึงจำเป็นต้องพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะในการศึกษาหาความรู้ มีทัศนคติที่ดีต่ออาชีพที่จะทำในอนาคต เป็นผู้ที่รู้จักตนเอง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และใฝ่หาความรู้อยู่เสมอ (อุทุมพร จามรมาน. 2530 : 1) โดยมุ่งเน้นที่ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน การที่ผู้เรียนได้รับการถ่ายทอดความรู้หรือประสบการณ์โดยตรงจากผู้สอนจะช่วยสร้างทัศนคติที่ดีแก่ผู้เรียน ผู้สอนมีบทบาทใน

การจัดเตรียมเนื้อหา วิธีการสอน และกระบวนการต่าง ๆ ที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้รับความรู้ ส่วนผู้เรียนจำเป็นที่จะต้องเตรียมตัวในการรับความรู้ พร้อมทั้งสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2538 : 37) อย่างไรก็ตามการเรียนการสอนในห้องเรียนยังมีความจำเป็นเนื่องจากการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ร่วมกันอภิปราย วิเคราะห์ปัญหา และรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น การจัดการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถเรียนรู้ด้วยการนำตนเองจะเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีการพัฒนาการเรียนรู้ของตนเองและเป็นการเพิ่มโอกาสให้ผู้เรียนที่มีความสามารถในการเรียนรู้แตกต่างกัน โดยผู้ที่เรียนช้าสามารถศึกษาหา ทบทวนความรู้หรือทำความเข้าใจได้ตามความต้องการ ส่วนผู้ที่เรียนรู้เร็วก็สามารถศึกษาหา ความรู้เพิ่มเติมได้เช่นกัน (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2538 : 38)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง อย่างมาก โดยกำหนดให้เป็นหัวข้อหนึ่งของการดำเนินงานด้านการพัฒนานิสิตในการปฏิรูประบบงานบริหารวิชาการของมหาวิทยาลัย เนื่องจากความรู้ในศาสตร์ต่าง ๆ ที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว จึงต้องฝึกฝนผู้เรียนให้เป็นผู้มีความสามารถในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง โดยส่งเสริมและสนับสนุนในเรื่องการจัดเตรียมเทคโนโลยีและสื่อการสอนในรูปแบบต่าง ๆ ที่เป็น อุปกรณ์ในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ตลอดจนส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้เครื่องมือและสื่อต่าง ๆ ที่มีความทันสมัยเพื่อเสริมสร้างศักยภาพในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง (เทียนฉาย กิระนันท์. 2543 : 15) ซึ่งสอดคล้องกับเป้าหมายหลักของสถาบันอุดมศึกษาทุกแห่งที่มุ่งหวังให้บัณฑิต เป็นผู้ที่มีความรู้ สามารถคิด วิเคราะห์ แก้ปัญหา และแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเอง (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2538 : 38)

คณะสัตวแพทยศาสตร์ เปิดทำการสอนพร้อมกับการถือกำเนิดของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นสถาบันอุดมศึกษาแห่งแรกของประเทศไทย ได้รับการพัฒนามาจากโรงเรียนข้าราชการพลเรือนในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว การกำหนดสาขาวิชา จึงเป็นไปตามความต้องการของประเทศในการผลิตบัณฑิตออกมารับราชการในสายงานต่าง ๆ เพื่อพัฒนาประเทศให้เป็นไปตามพระราชดำริ รูปแบบของหลักสูตรและการจัดการเรียน การสอนจึงมุ่งไปที่การผลิตข้าราชการเพื่อออกไปปฏิบัติงานรับใช้ประเทศ ซึ่งบทบาทของ สถาบันอุดมศึกษาตามรูปแบบดังกล่าวก่อให้เกิดคุณลักษณะของบัณฑิต 2 ประการได้แก่ การเป็นข้าราชการและเป็นนักปฏิบัติที่ดี คือ จะต้องเป็นผู้ที่เชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่ง ของผู้บังคับบัญชาในการดำเนินกิจการต่าง ๆ ให้สำเร็จ โดยไม่ได้ฝึกให้บัณฑิตเป็นผู้มีความ กระตือรือร้นในการแสวงหาความรู้ใหม่ มีความใฝ่รู้ และมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ซึ่งทัศนคติ เหล่านี้ได้ฝังรากลึกในวงราชการไทย แต่เมื่อประเทศมีการพัฒนามากขึ้น ทำให้สังคม เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ความต้องการในการใช้สัตวแพทยศาสตรบัณฑิตจึงมีทั้งใน

วงราชการ หน่วยงานเอกชน และธุรกิจอุตสาหกรรม (ระบิล รัตนพานี. 2528 : 61-62) ดังนั้นคุณลักษณะของบัณฑิตสัตวแพทย์ที่เหมาะสมจึงต้องเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพเศรษฐกิจและสังคม โดยจากการประชุมสัมมนาสัตวแพทยศาสตรศึกษาแห่งชาติ ในหัวข้อเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรและวิธีการจัดการเรียนการสอนสาขาวิชาสัตวแพทยศาสตร์ ซึ่งได้สอบถามความคิดเห็นรวมทั้งข้อเสนอแนะของบุคลากรทางด้านสัตวแพทย์สรุปว่า บัณฑิตสัตวแพทย์ควรมีความรู้ทางด้านสัตวแพทย์ทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ มีความเป็นผู้นำ มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี มีความรับผิดชอบ มีจรรยาบรรณต่อวิชาชีพ มีความคิดสร้างสรรค์ มองการณ์ไกล มีทัศนคติที่ดีต่อองค์กร และมีความรู้ในด้านเทคโนโลยีใหม่ ๆ (ทบวงมหาวิทยาลัย. 2538 : 42-43) ดังนั้นแนวพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ว่าบัณฑิตเป็นความคาดหวังของสังคม จึงควรเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ มีความคิดสร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้า และได้ทรงกล่าวถึงบุคลากรทางการแพทย์ ซึ่งได้แก่ แพทย์ พยาบาล รวมทั้งสัตวแพทย์ ว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งเนื่องจากเป็นอาชีพที่ให้ความช่วยเหลือผู้ป่วยให้พ้นทุกข์ จึงควรมีจรรยาบรรณต่อวิชาชีพ มีใจเมตตา มีความเสียสละอุทิศตนและเวลา ตลอดจนความสุขส่วนตัวเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น อีกทั้งยังต้องติดตามความก้าวหน้าทางวิทยาการที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาเพื่อเป็นประโยชน์ในการประกอบอาชีพของตน (อุดม หนูทอง. 2540 : 20-21) นอกจากนี้จากการวิจัยของดวงนฤมล ประชัญคดี และมาริษศักร์ กัลล์ประวิทย์ (2530 : 288-289) เรื่อง คุณภาพบัณฑิตและปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพบัณฑิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยสอบถามความคิดเห็นของอาจารย์ที่มีต่อนิสิตพบว่าอาจารย์ส่วนมากมีความเห็นว่านิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำเป็นต้องมีคุณลักษณะในด้านความรับผิดชอบ การใฝ่รู้ การรู้จักตนเอง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีความรอบคอบ รู้จักไตร่ตรองอย่างมีเหตุผล มองการณ์ไกล เชื่อมมั่นในตนเอง มีความมั่นคงทางอารมณ์ และมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี ซึ่งคุณลักษณะดังกล่าวสอดคล้องกับการวิจัยของกุกลีเอลมีโน (นฤมล เกื้อนมา. 2539 : 27-28 ; อ้างอิงจาก Guglielmino. 1977 : 1-7) ที่พบว่าลักษณะของบุคคลที่สามารถเรียนรู้ด้วยการนำตนเองจะต้องมีคุณลักษณะที่สำคัญ 8 ประการคือ การเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้ ความเชื่อมั่นว่าตนเองเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ ความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียน ความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง ความรักในการเรียน ความคิดสร้างสรรค์ การมองอนาคตในแง่ดี และความสามารถในการใช้ทักษะการศึกษาหาความรู้และทักษะการแก้ปัญหา

สำหรับการจัดการศึกษาของคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยนั้น ณรงค์ศักดิ์ ชัยบุตร (ณรงค์ศักดิ์ ชัยบุตร. สัมภาษณ์, 2543) คณบดีคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ให้ความเห็นว่าการสอนของอาจารย์และหลักสูตรเป็นหัวใจสำคัญ

โดยเฉพาะหลักสูตรสัตวแพทยศาสตรบัณฑิตนั้นมีความหลากหลาย โดยจะมีลักษณะรายวิชาที่เป็นพื้นฐานทั่วไปและการเตรียมตัวเพื่อเป็นสัตวแพทย์ (Prevet) ในการเรียนชั้นปีที่ 1 ส่วนชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 มีลักษณะรายวิชาเป็นการเตรียมเพื่อการฝึกปฏิบัติในคลินิก (Preclinic) ภาคทฤษฎีและปฏิบัติ และการฝึกปฏิบัติในคลินิก (Clinic) ภาคทฤษฎีและปฏิบัติ ในชั้นปีที่ 4 ถึงชั้นปีที่ 6 ด้วยลักษณะที่แตกต่างกันเช่นนี้ จึงมีการจัดการเรียนการสอนในหลายรูปแบบ เช่น การบรรยาย ปฏิบัติการ สาธิต ฝึกคลินิกปฏิบัติทั้งในโรงพยาบาลสัตว์และในภาคสนาม เป็นต้น ทำให้คณะฯ ต้องพิจารณา และกำหนดแนวทางของหลักสูตร รวมทั้งจัดเตรียมสภาพแวดล้อมทางการเรียนการสอนและกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อเอื้อต่อการเรียนรู้ของนิสิตให้มากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากการประชุมด้านการเรียนการสอนในการประชุมสัมมนาสัตวแพทยศาสตรศึกษาแห่งชาติสรุปว่าลักษณะการจัดการเรียนการสอนควรผสมผสานระหว่างรายวิชาในรูปแบบต่าง ๆ แล้วแต่ความเหมาะสมของลักษณะวิชา ควรจัดให้นิสิตมีส่วนร่วมต่อกิจกรรมในชั้นเรียน เพื่อเป็นการสร้างทักษะ เจตคติ และคุณสมบัติที่พึงประสงค์ เช่น การศึกษาหาความรู้ คิดและแก้ปัญหาอย่างมีเหตุผลได้ด้วยตนเอง (ทบทวมหาวิทยาลัย. 2538 : 46) ส่วน วรา พานิชเกรียงไกร (วรา พานิชเกรียงไกร. สัมภาษณ์, 2543) อาจารย์ประจำภาควิชาเภสัชวิทยา ให้ความเห็นว่าผู้ปกครอง ผู้สอน ผู้เรียน ความพร้อมในด้านการสนับสนุนวิชาการ ตลอดจนสิ่งแวดล้อมทางกายภาพในมหาวิทยาลัย ล้วนมีอิทธิพลและมีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองทั้งสิ้น ด้านผู้ปกครองควรให้ความเข้าใจและเอาใจใส่ มีวิธีการเลี้ยงดูที่เหมาะสม อาจารย์ควรมีความเอาใจใส่ต่อนิสิต มีวิธีการสอนรวมถึงการเข้าสู่บทเรียนที่น่าสนใจ สำหรับสถาบันการศึกษาควรให้การสนับสนุนทางด้านวิชาการ เช่น สถานที่สำหรับให้นิสิตได้ฝึกปฏิบัติการ มีสื่อการสอนที่ดี รวมทั้งการให้บริการที่ดีของห้องสมุด ทางด้านนิสิตควรมีความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อน รวมทั้งมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพ ดังที่นฤมล เกื่อนมา (2539 : 111) ทำการศึกษาพบว่าหากผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพก็จะเป็นผู้ที่รู้จักและเข้าใจตนเอง มีความกระตือรือร้น อดทน สนใจที่จะไปหาความรู้ มีความรักในการเรียนและความก้าวหน้า ดังนั้นสิ่งต่างๆ ที่อยู่แวดล้อมผู้เรียนซึ่งเป็นสิ่งสำคัญ และมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้จึงจำเป็นต้องมีการพัฒนาให้สามารถเอื้อต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนมากที่สุด (เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. 2541 : 154) และจากการศึกษาคุณภาพบัณฑิตและปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพบัณฑิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยยังพบว่าเมื่อนิสิตศึกษาในชั้นปีที่สูงขึ้นจะทำให้เป็นผู้มีความใฝ่รู้ มีความคิดสร้างสรรค์ มีความรับผิดชอบ มีความเชื่อมั่นในอารมณ์ และมีสติรอบคอบ (ดวงนฤมล ประชัญคดี และมาริษศักร์ กัลป์ประวิทย์. 2531 : 291) ส่วน สุรางค์ โคว์ตระกูล (2541 : 181) กล่าวไว้ว่า องค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนรู้ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ซึ่งเป็นสิ่งผลักดันภายในที่มีความจำเป็นต่อการเรียนรู้ด้วยการ

นำตนเอง นอกจากนั้นจากการสัมภาษณ์ สัมพันธ์ ธรรมเจริญ (สัมพันธ์ ธรรมเจริญ, สัมภาษณ์, 2543) อาจารย์ผู้สอนวิชาสรีรวิทยาทางสัตวแพทย์ซึ่งเป็นวิชาหนึ่งของการเรียนการสอนใน คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ให้ความเห็นว่า ครอบครัวยุคใหม่เป็นสถาบันแรกที่ สร้างลักษณะนิสัยหรือบุคลิกภาพตลอดจนพัฒนาการด้านต่าง ๆ แต่ละครอบครัวมีวิถีทาง ดำเนินชีวิตเฉพาะของตน มีการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ บรรยากาศและความสัมพันธ์ในบ้าน ที่แตกต่างกัน ครอบครัวยุคใหม่จึงน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของนิสิต ซึ่งสอดคล้อง กับสุพัตรา สุภาพ (2541 : 68) ที่กล่าวว่า ครอบครัวยุคใหม่เป็นสถาบันทางสังคมที่สำคัญมีความ สัมพันธ์ ฟังพาอาศัย เอาใจใส่ สันสอนกันและกัน และมีอิทธิพลต่อการวางรากฐานพัฒนาการ ของบุคคล

จากการศึกษาและสภาพการณ์ดังกล่าวข้างต้น รวมทั้งคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการ นำตนเองเป็นคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของสังคมไทยในอนาคต นอกจากนี้ในปัจจุบัน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้ให้ความสำคัญกับรูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบยืดหยุ่น ซึ่งมีหลักการสำคัญคือ การเรียนการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง ผู้วิจัยจึงสนใจ ที่จะศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะ สัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้เสนอต่อผู้ที่ เกี่ยวข้องพิจารณาเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนเพื่อสนับสนุนและส่งเสริมให้นิสิต สัตวแพทย์มีพัฒนาการในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองมากยิ่งขึ้น และสอดคล้องกับนโยบายของ มหาวิทยาลัย อันจะนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพของบัณฑิตให้สามารถนำความรู้ไปใช้ในการ ปฏิบัติงานเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของประเทศชาติและสังคมต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้าน สภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยกับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิต คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. เพื่อค้นหาปัจจัยพยากรณ์คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิต คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ความสำคัญของการวิจัย

1. ผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้ จะเป็นข้อมูลสำหรับผู้บริหารและคณาจารย์ สามารถนำผล การวิจัยไปใช้ในการพิจารณาวางแผน และจัดกิจกรรมการสอนเพื่อพัฒนาให้นิสิตสัตวแพทย์มี คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง รวมทั้งเป็นประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอนให้

สอดคล้องกับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียนที่มีอยู่ โดยมุ่งให้เกิดสัมฤทธิ์ผลกับ
ผู้เรียนให้มากที่สุด

2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับการศึกษาค้นคว้าเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง
ซึ่งสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้กับนิสิตสัตวแพทย์ต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นิสิตที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี
คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2
ปีการศึกษา 2544 รวมทั้งสิ้นจำนวน 743 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1. ปัจจัยด้านส่วนตัว จำแนกเป็น

1.1 เพศ ได้แก่

1.1.1 เพศชาย

1.1.2 เพศหญิง

1.2 ชั้นปีที่ศึกษา ได้แก่

1.2.1 ชั้นปีที่ 1

1.2.2 ชั้นปีที่ 2

1.2.3 ชั้นปีที่ 3

1.2.4 ชั้นปีที่ 4

1.2.5 ชั้นปีที่ 5

1.2.6 ชั้นปีที่ 6

1.3 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แบ่งเป็น 3 ระดับคือ

1.3.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง

1.3.2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ปานกลาง

1.3.3 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

1.4 การรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตน แบ่งเป็น 3 ระดับคือ

1.4.1 การรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตนสูง

1.4.2 การรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตนปานกลาง

1.4.3 การรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตนต่ำ

- 1.5 ทศนคติต่อวิชาชีพ แบ่งเป็น 3 ระดับคือ
 - 1.5.1 ทศนคติต่อวิชาชีพทางบวก
 - 1.5.2 ทศนคติต่อวิชาชีพปานกลาง
 - 1.5.3 ทศนคติต่อวิชาชีพทางลบ
2. ปัจจัยด้านครอบครัว จำแนกเป็น
 - 2.1 ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ
 - 2.1.1 ต่ำกว่าปริญญาตรี
 - 2.1.2 ปริญญาตรี และสูงกว่า
 - 2.2 รายได้ของผู้ปกครอง แบ่งเป็น 3 ระดับ คือ
 - 2.2.1 ระดับสูงคือ รายได้เฉลี่ยต่อเดือนตั้งแต่ 50,001 บาทขึ้นไป
 - 2.2.2 ระดับกลางคือ รายได้เฉลี่ยต่อเดือนตั้งแต่ 10,000-50,000 บาท
 - 2.2.3 ระดับต่ำคือ รายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่า 10,000 บาท
 - 2.3 วิธีการอบรมเลี้ยงดู แบ่งเป็น 4 ลักษณะ คือ
 - 2.3.1 แบบประชาธิปไตย
 - 2.3.2 แบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป
 - 2.3.3 แบบเข้มงวดกวดขัน
 - 2.3.4 แบบปล่อยปละละเลย
3. ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย จำแนกเป็น
 - 3.1 ความพึงพอใจต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย แบ่งเป็น 3 ระดับคือ
 - 3.1.1 ความพึงพอใจต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยในระดับมาก
 - 3.1.2 ความพึงพอใจต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยในระดับปานกลาง
 - 3.1.3 ความพึงพอใจต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยในระดับน้อย
 - 3.2 พฤติกรรมการสอนของอาจารย์
 - 3.2.1 พฤติกรรมการสอนของอาจารย์เหมาะสมในระดับมาก
 - 3.2.2 พฤติกรรมการสอนของอาจารย์เหมาะสมในระดับปานกลาง
 - 3.2.3 พฤติกรรมการสอนของอาจารย์เหมาะสมในระดับน้อย
 - 3.3 ความสัมพันธ์กับเพื่อน
 - 3.3.1 ความสัมพันธ์กับเพื่อนมาก
 - 3.3.2 ความสัมพันธ์กับเพื่อนปานกลาง
 - 3.3.3 ความสัมพันธ์กับเพื่อนน้อย

ตัวแปรตาม ได้แก่ คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิต คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ใน 8 ด้านคือ การเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้ ความเชื่อมั่นว่าตนเองเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ ความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียน ความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง ความรักในการเรียน ความคิดสร้างสรรค์ การมองอนาคตในแง่ดี และความสามารถในการใช้ทักษะการศึกษาหาความรู้และทักษะการแก้ปัญหา

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (Self-directed Learning) หมายถึง ลักษณะนิสัยของนิสิตที่แสดงถึงความสนใจ กระตือรือร้น และรับผิดชอบต่อการเรียน โดยเริ่มตั้งแต่วางแผน กำหนดความต้องการ กิจกรรม แหล่งความรู้ เลือกวิธีการเรียน และประเมินผล การเรียนด้วยตนเอง ในการศึกษารุ่นนี้ประกอบด้วยความสามารถในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิต 8 ด้านคือ

1.1 การเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้ (Openness to Learning Opportunities) คือ การที่นิสิตมีลักษณะของความเป็นผู้รักความก้าวหน้า รักการเรียนรู้ มีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ชอบแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้อื่น เป็นผู้รับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง ถือว่าการเรียนรู้เป็นเครื่องมือในการดำรงชีวิต

1.2 ความเชื่อมั่นว่าตนเองเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ (Self Concept as an Effective Learner) คือ การที่นิสิตมีลักษณะเป็นผู้ต้องการเรียนรู้ มีความสามารถที่จะเรียนเมื่อต้องการเรียน และเมื่อตัดสินใจเรียนแล้วก็สามารถจัดสรรเวลาในการเรียนได้ รู้จักเลือกวิธีการเรียนรู้แบบต่าง ๆ เพื่อจะได้เป็นคนมีคุณภาพ มักชื่นชมบุคคลที่ใฝ่เรียนรู้อยู่เสมอ ชอบแก้ปัญหาที่ยากและสามารถค้นหาแหล่งทรัพยากรการเรียนรู้ได้

1.3 ความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียน (Initiative and Independence in Learning) คือการที่นิสิตแสดงถึงความสามารถในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเองได้ดี สามารถคิดค้นวิธีการเรียนได้หลายแบบ ยอมรับความผิดพลาดของตนเอง เป็นผู้นำกลุ่มในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ และเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพในการเรียนรู้ทั้งในชั้นเรียนและการเรียนรู้ด้วยตนเอง

1.4 ความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง (Informed Acceptance of Responsibility for One's Own Learning) คือ การที่นิสิตสามารถบอกได้ว่าตนเองต้องการเรียนอะไร ถ้ามีสิ่งที่ต้องการเรียนรู้ก็จะหาทางเรียนรู้ให้ได้ เข้าใจบทบาทของตนเอง ต้องการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจว่าควรเรียนอะไร และสามารถบอกได้ว่าตนมีความถนัดในเรื่องใด

1.5 ความรักในการเรียน (Love of Learning) คือ การที่นิสิตมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ใฝ่ใจในการเรียนรู้อยู่เสมอ เห็นความสำคัญของการเรียนรู้ มีความชื่นชอบผู้ที่รักการเรียนรู้ ชอบการแก้ปัญหาที่มีหลายแง่มุม

1.6 ความคิดสร้างสรรค์ (Creativity) คือ การที่นิสิตรู้จักตนเองในการเรียน โดยไม่ต้องการให้ผู้สอนบอกทุกอย่าง สามารถทำงานได้โดยลำพัง ชอบเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ โดยนำความคิดไปปฏิบัติให้เกิดผลได้ ชอบการทดลองและปฏิบัติ คิดและทำสิ่งที่แตกต่างจากผู้อื่น มีความสุขในการได้ทำในสิ่งที่แปลก ๆ ใหม่ ๆ และภูมิใจที่ได้ทำอะไรที่แตกต่างจากผู้อื่น

1.7 การมองอนาคตในแง่ดี (Positive Orientation to the Future) คือ การที่นิสิตเป็นผู้ที่ชอบสถานการณ์การเรียนที่มีความท้าทาย ชอบแก้ปัญหา มีความพยายามในการเชื่อมโยงสิ่งที่กำลังเรียนกับจุดหมายที่ตั้งไว้ และมีความคิดว่าการเรียนรู้ทำให้เกิดความก้าวหน้า

1.8 ความสามารถในการใช้ทักษะการศึกษาค้นคว้าความรู้และทักษะการแก้ปัญหา (Ability to Use Basic Study Skills and Problem-solving Skills) คือ การที่นิสิตมีความสามารถตัดสินใจในการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีทักษะพื้นฐานในการเรียน ได้แก่ ทักษะการฟัง พูด อ่าน และจำ สามารถคิดหาวิธีในการแก้ปัญหาได้อย่างรวดเร็ว ถูกต้อง และประสบความสำเร็จในการแก้ปัญหาเสมอ

4.1/2. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation) หมายถึง ความปรารถนาหรือความต้องการของนิสิตที่ต้องการจะฟันฝ่าอุปสรรคในการเรียนโดยไม่ย่อท้อ และต้องการเรียนให้ประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้อย่างมีประสิทธิภาพ ในวิจัยนี้แบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ปานกลาง และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

4.1/3. การรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตน (Self-efficacy) หมายถึง การที่นิสิตตัดสินใจเกี่ยวกับความสามารถของตนเองในการเรียนว่ามีความสามารถที่จะทำได้หรือไม่ และสามารถทำได้ในระดับใด ในวิจัยนี้แบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่ การรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตนสูง การรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตนปานกลาง และการรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตนต่ำ

4. ทศนคติต่อวิชาชีพ หมายถึง ความคิดเห็น ความเชื่อ การแสดงออกทางความรู้สึกนึกคิด ค่านิยมต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ ที่ออกมาในรูปของความรู้สึก หรือพฤติกรรมที่สังเกตได้ของนิสิตมีต่อวิชาชีพสัตวแพทย์ ในด้านค่านิยมของสังคม ด้านลักษณะของการประกอบวิชาชีพ และด้านการปฏิบัติงาน ในวิจัยนี้แบ่งเป็นทัศนคติต่อวิชาชีพทางบวก ทัศนคติต่อวิชาชีพปานกลางและทัศนคติต่อวิชาชีพทางลบ

5. ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง หมายถึง วุฒิการศึกษาชั้นสูงสุดของผู้ปกครองของ นิสิต ในวิจัยนี้แบ่ง 2 ระดับ ดังนี้

5.1 ระดับต่ำกว่าปริญญาตรี

5.2 ระดับปริญญาตรีและสูงกว่า

6. รายได้ของครอบครัว หมายถึง รายได้ของผู้ปกครองที่ได้รับโดยเฉลี่ยต่อเดือน ในวิจัยนี้แบ่งเป็น 3 ระดับ ดังนี้

6.1 ระดับสูง คือ รายได้เฉลี่ยต่อเดือนตั้งแต่ 50,001 บาทขึ้นไป

6.2 ระดับปานกลาง คือ รายได้เฉลี่ยต่อเดือนตั้งแต่ 10,000-50,000 บาท

6.3 ระดับต่ำ คือ รายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่า 10,000 บาท

7. วิธีการอบรมเลี้ยงดู หมายถึง วิธีการอบรมเลี้ยงดูที่ผู้ปกครองปฏิบัติต่อนิสิตใน ลักษณะต่าง ๆ กัน ในการวิจัยนี้แบ่งวิธีการอบรมเลี้ยงดูมีออกเป็น 4 ลักษณะดังนี้คือ (อัจฉรา ประไพตระกูล, 2539 : 8)

7.1 แบบประชาธิปไตย หมายถึง วิธีการอบรมเลี้ยงดูที่ผู้ปกครองให้ความรัก ความอบอุ่น ความยุติธรรม การตัดสินใจดี ๆ ในครอบครัวเกิดขึ้นจากการตกลงเห็นชอบจาก สมาชิกทุกคน เด็กมีโอกาสได้ใช้ความสามารถอย่างเต็มที่ มีโอกาสคิด ริเริ่ม และตัดสินใจ ผู้ปกครองไม่ตามใจและไม่เข้มงวดจนเกินไป

7.2 แบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป หมายถึง วิธีการอบรมเลี้ยงดูที่ ผู้ปกครองไม่ให้อิสระแก่เด็กเท่าที่ควร ไม่มีความเป็นตัวของตัวเอง ถูกควบคุมให้อยู่ใน สายตาหรือคุ้มครองป้องกันให้ความช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลา

7.3 แบบเข้มงวดกวดขัน หมายถึง วิธีการอบรมเลี้ยงดูที่ผู้ปกครองกำหนด จุดมุ่งหมายและกฎเกณฑ์ทุกอย่างที่เข้มงวด เด็กเป็นเพียงผู้ปฏิบัติตาม และต้องเชื่อฟัง ผู้ปกครองอย่างเคร่งครัด หากไม่ปฏิบัติตามคำสั่งจะถูกลงโทษอย่างรุนแรง

7.4 แบบปล่อยปละละเลย หมายถึง วิธีการอบรมเลี้ยงดูที่ผู้ปกครองไม่เอาใจใส่ ไม่ ให้การสนับสนุนหรือคำแนะนำช่วยเหลือเท่าที่ควร เด็กไม่มีโอกาสได้เรียนรู้หรือรับการ ฝึกฝนให้มีคุณธรรมและความดีต่างๆ ไม่มีระเบียบวินัย และไม่มีความสามารถในการทำงาน ร่วมกับผู้อื่น มีเวลาอยู่ร่วมกับผู้ปกครองน้อยและมีอิสระมากเกินไป

8. สภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย หมายถึง ลักษณะและองค์ประกอบต่าง ๆ ภายใน มหาวิทยาลัย ในวิจัยนี้หมายถึง ลักษณะและองค์ประกอบต่าง ๆ ของคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่จะส่งเสริมและเอื้ออำนวยต่อคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำ ตนเองของนิสิต ซึ่งวัดได้จากการรับรู้ของนิสิต

8.1 ด้านความพึงพอใจต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย หมายถึง ความรู้สึกของนิสิตที่เป็นไปตามความคาดหวังต่อประสบการณ์ด้านต่าง ๆ ขณะที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัย ในวิจัยนี้แบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่ ความพึงพอใจต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยในระดับมาก ความพึงพอใจต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยในระดับปานกลาง และความพึงพอใจต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยในระดับน้อย

8.2 ด้านพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ หมายถึง วิธีการสอนของอาจารย์ที่สอนนิสิตในระดับปริญญาตรีในคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในด้านความรู้ความสามารถ วิธีสอน ลักษณะบุคลิกภาพ และการสร้างบรรยากาศในการเรียนการสอน ในวิจัยนี้แบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่ พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ที่เหมาะสมในระดับมาก พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ที่เหมาะสมในระดับปานกลาง และพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ที่เหมาะสมในระดับน้อย

8.3 ด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน หมายถึง ลักษณะของผู้ที่เรียนอยู่กับนิสิตในชั้นเดียวกันในด้านการมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน การให้ความช่วยเหลือและความร่วมมือระหว่างกันทางด้านวิชาการและด้านอื่น ๆ ในวิจัยนี้แบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่ ความสัมพันธ์กับเพื่อนในระดับมาก ความสัมพันธ์กับเพื่อนในระดับปานกลาง และความสัมพันธ์กับเพื่อนในระดับน้อย

9. นิสิต หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีของสถาบันอุดมศึกษา ในวิจัยนี้หมายถึง ผู้ที่กำลังศึกษาในคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 6 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544

สมมติฐานในการวิจัย

1. ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. มีตัวแปรอย่างน้อย 1 ตัวที่สามารถพยากรณ์คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และนำเสนอตามลำดับดังนี้ ความหมายของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง การจัดการศึกษาของคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

ความหมายของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

โนลส์ (Knowles. 1975 : 18) ได้ให้ความหมายของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองว่าเป็นกระบวนการที่บุคคลมีความคิดริเริ่มในการวิเคราะห์ความต้องการเรียนรู้ของตนเอง โดยตั้งจุดมุ่งหมายในการเรียนรู้ กระทำกิจกรรมต่าง ๆ ในการค้นคว้าหาความรู้ เช่น การค้นคว้าหาแหล่งข้อมูลหรือเอกสารต่าง ๆ เลือกและกำหนดแผนการเรียน รวมทั้งประเมินผลการเรียนรู้ โดยอาจได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่นหรือกระทำกิจกรรมนั้น ๆ ได้ด้วยตนเอง ส่วน สเคเจอร์ (Skager. 1978 : 53) กล่าวว่า การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่มีจุดมุ่งหมายในการพัฒนาทักษะของผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนมีความสามารถในการวางแผน บริหารและประเมินผลกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งหมดด้วยตนเอง สำหรับ อเรกลาโด แบริดเลย์ และ เลน (Areglado, Bradley and Lane. 1996 : 145) มีความเห็นว่า การเรียนของผู้เรียนที่เรียนรู้ด้วยการนำตนเองนั้นอาจได้รับความช่วยเหลือจากผู้สอน แต่เป็นการวินิจฉัยความต้องการของผู้เรียนเอง โดยผู้เรียนทำการวางแผนกิจกรรม และดำเนินการตามแผนนั้นด้วยตนเอง

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2535 : 81) ได้อธิบายเกี่ยวกับทฤษฎีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองยึดหลักว่า การเรียนที่ได้ผลดีที่สุดคือ การเรียนที่เกิดจากความอยากรู้ของผู้เรียน ผู้เรียนจะช่วยเหลือตนเองในการเรียนรู้ เมื่อเกิดความอยากรู้ในสิ่งใดก็จะวางแผนในการศึกษาค้นคว้าสิ่งนั้นด้วยตนเองไปจนจบกระบวนการเรียนรู้ โดยอาจนำประสบการณ์และความรู้ต่าง ๆ ที่ได้รับจากผู้สอนมาประเมินผลซึ่งจะช่วยให้เกิดความเข้าใจได้มากขึ้น (สมคิด อิศระวัฒน์. 2538 : 6) ในขณะที่ พรสุวรรณ จารุพันธ์ (2539 : 7) กล่าวว่า การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองหมายถึง พฤติกรรมการแสดงออกถึงความต้องการในการศึกษาหาความรู้ และความต้องการในการเรียนรู้ โดยการกำหนดจุดมุ่งหมายและดำเนินการศึกษาค้นคว้าให้ได้มาซึ่งคำตอบที่ตนต้องการด้วยวิธีการที่หลากหลายและเหมาะสม ซึ่งใกล้เคียงกับที่ จรีพร พูลสงวน (2539 : 6)

ให้ความหมายของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ไว้ว่าเป็นวิธีการศึกษาที่ผู้เรียนเป็นผู้รับผิดชอบ ในการกำหนดเป้าหมาย วางแผน กำหนดเวลา จัดสภาพแวดล้อม ดำเนินกิจกรรม ประเมินผล รวมทั้งคิดหาทวิวิธีต่าง ๆ ในการศึกษาด้วยตนเอง และสิริรัตน์ สัมพันธ์ยุทธ์ (2540 : 13)

ได้ให้ความหมายไว้ว่าการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเป็นกระบวนการเรียนของผู้ที่มีความคิดริเริ่ม มีความตั้งใจในการเรียน โดยกำหนดจุดมุ่งหมาย วางแผน เลือกสถานที่ในการศึกษาค้นคว้าหา ข้อมูล คิดหาวิธีการเรียนที่เหมาะสมสำหรับตนเอง มีความสามารถในการวัดและประเมินผล การเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ส่วน พรจันทร์ สุวรรณชาติ (2540 : 70) กล่าวว่า การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง เป็นกระบวนการที่ผู้เรียนกำหนดขั้นตอนในการเรียน เริ่มตั้งแต่การวิเคราะห์ ตนเองว่ามีความต้องการเรียนรู้อะไรแล้วจึงกำหนดกิจกรรม ค้นหาแหล่งข้อมูล และเลือกวิธีการ เรียนรู้ ซึ่งผู้เรียนจำเป็นต้องแบ่งเวลาหรือบริหารเวลาของตนให้เหมาะสมและเพียงพอต่อ การแสวงหาความรู้นั้นๆ ซึ่งสอดคล้องกับศรีสุภาภรณ์ บิณฑาประสิทธิ์ (2540 : 16) ที่สรุปว่า การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง หมายถึงกระบวนการเรียนที่ผู้เรียนเป็นผู้ริเริ่ม วางแผน กำหนด กลยุทธ์และประเมินผลการเรียนรู้ โดยอาจได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่นหรือไม่ก็ได้ และทิพพา เตียวประเสริฐ (2541 : 4) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเป็นกระบวนการเรียน การสอนที่ผู้เรียนและผู้สอนร่วมกันในการกำหนดจุดมุ่งหมายในการเรียนรู้ โดยผู้เรียนเป็นผู้ เริ่มต้นกำหนดหรือเลือกกิจกรรม ตลอดจนประเมินผลการเรียนรู้ตามความเหมาะสมด้วย ตนเอง และผู้สอนจะกระตุ้นให้ผู้เรียนได้รู้จักตนเองและใช้ความรู้ความสามารถของตนที่มีอยู่ให้ เกิดประโยชน์ต่อการเรียน ผู้สอนต้องเคารพในศักยภาพของผู้เรียน และจัดการเรียนการสอนที่ สนองตอบต่อความต้องการและความสนใจของผู้เรียน (สมบัติ สุวรรณพิทักษ์. 2541 : 7)

นอกจากนี้อุดุลย์ วิริยเวชกุล (2541 : 141) ยังได้ให้ความหมายของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองไว้อย่างชัดเจนและน่าสนใจว่า เป็นความสามารถของผู้เรียนในการแสวงหา คำตอบต่อสิ่งที่ต้องการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง อาจจะได้รับช่วยเหลือจากผู้อื่นบ้าง เช่น การขอคำแนะนำในการหาแหล่งข้อมูลที่จะนำไปสู่การค้นหาคำตอบที่ต้องการ แต่ข้อมูลความรู้ ต่าง ๆ นั้นผู้เรียนจะต้องแสวงหามาด้วยตนเอง เช่น จากการอ่าน การฟัง การดู หรือการค้นหา ข้อมูลจากเอกสารประเภทต่าง ๆ ในห้องสมุดหรือแหล่งข้อมูลอื่น ๆ ซึ่งข้อมูลที่ได้มานั้นมี ความหลากหลาย ผู้เรียนจะต้องพิจารณาเลือกว่าข้อมูลเหล่านั้นเป็นที่เชื่อถือได้หรือไม่

จากความหมายทั้งหมดข้างต้น อาจสรุปได้ว่า การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง เป็น กระบวนการที่ผู้เรียนเป็นผู้ดำเนินการในการเรียนทั้งหมดด้วยตนเอง โดยเริ่มตั้งแต่วางแผน กำหนดความต้องการ คิดหาวิธีการและกิจกรรมต่าง ๆ ในการเรียน แสวงหาแหล่งข้อมูลใน การค้นคว้าหาความรู้ และสามารถประเมินผลการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง การเรียนรู้ด้วยการนำ

ตนเองจึงเป็นวิธีการเรียนที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจและรับผิดชอบต่อการเรียนของตนเอง โดยอาจจะได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่นหรือไม่ก็ได้

ความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

ลอง (Long, 1992 : 19) กล่าวถึง ความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองว่า ช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจถึงคุณลักษณะของการดำเนินการเรียนที่ดี ซึ่งจะเป็นแนวทางให้แก่สถาบันการศึกษาในการจัดการศึกษา รวมทั้งช่วยให้ผู้สอนมีความรู้ความเข้าใจถึงวิธีการจัดการเรียนการสอนที่ดี ส่วนทองจันทร์ หงส์ลลิตารมภ์ (2531 :1) กล่าวว่า การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองนั้นควรส่งเสริมให้มีในตัวผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันมีความก้าวหน้าอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนความรู้ต่างๆ ที่มีเพิ่มมากขึ้น การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองจะเป็นวิธีการหนึ่งซึ่งช่วยให้ผู้เรียนได้ศึกษาตามความต้องการของตน เพราะเมื่อผู้เรียนมีความตั้งใจในการเรียนรู้ก็จะศึกษาได้โดยไม่ต้องมีใครบอกและยังเป็นแรงกระตุ้นให้เกิดความอยากรู้อย่างไม่มีที่สิ้นสุด ผู้เรียนที่เรียนรู้ด้วยการนำตนเองจะมีจุดมุ่งหมายและแรงจูงใจในการเรียน ซึ่งจะทำให้เรียนได้ดี จำได้นาน และยังสามารถนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ดีกว่าการเรียนที่ผู้เรียนรับจากผู้สอนเพียงอย่างเดียว การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองจึงเป็นกระบวนการทางการศึกษาและการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องไปตลอดชีวิต เป็นการเรียนรู้ที่ยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล ซึ่งจะสนองตอบต่อความต้องการและความสนใจของผู้เรียน ยอมรับความสามารถของผู้เรียนในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาได้อย่างมีความสุข (สิริรัตน์ สัมพันธ์ยุทธ. 2540 : 15) ส่วน สุนทร โคตรบรรเทา (2530 : 120) กล่าวว่า การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเปรียบได้กับการสร้างความคิดรวบยอดและแก้ปัญหาแบบวิเคราะห์ มีประโยชน์ในการสื่อความหมายต่อสิ่งที่จะทำให้เข้าใจ เป็นการเรียนรู้ที่จะเกิดการพัฒนาแบบยั่งยืนและต่อเนื่องไปตลอดชีวิต ซึ่งจะมีผลต่อการพัฒนาการปฏิบัติงานต่อไป ในขณะที่ สมบัติ สุวรรณพิทักษ์ (2541 : 4-5) มีความเห็นว่าการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองจะช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบต่อตนเอง สามารถดำเนินชีวิตได้โดยไม่ต้องอาศัยผู้อื่น และไม่มีปัญหาหรือประสบความล้มเหลวในการเรียน รวมทั้งช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจ มีความปรารถนา และรู้สึกว่าคุณค่า นอกจากนี้ยังช่วยให้ผู้เรียนมีพลังในการเรียนรู้ สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี ปฏิบัติตนให้เป็นที่น่าเคารพนับถือ มีความสง่างามและภาคภูมิใจในตนเอง กระตุ้นผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่น สามารถควบคุมและนำพาชีวิตไปสู่จุดหมายซึ่งเป็นรูปแบบพฤติกรรมของผู้เรียนที่เหมาะสมที่สุด (Areglado, Bradley and Lane. 1996 : x) ทั้งนี้เนื่องจากการเรียนการสอนในปัจจุบันและอนาคต ผู้เรียนจำเป็นต้องมีความสามารถใน

การหาความรู้เพิ่มเติมและมีนิสัยใฝ่รู้ การเรียนการสอนที่เน้นเนื้อหาสาระและให้ผู้เรียนท่องจำเพียงอย่างเดียวจะไม่ได้ผลดี ผู้เรียนจะต้องมีความรู้พื้นฐานอย่างเพียงพอ ตลอดจนใช้การศึกษาเป็นเครื่องมือในการสร้างความสามารถและนิสัยในการใฝ่หาความรู้ กระบวนการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองจึงมีความสำคัญในการทดแทน และเสริมการสอนของอาจารย์ ซึ่งจำเป็นต้องปรับรูปแบบการสอนจากการถ่ายทอดความรู้เพียงอย่างเดียว เปลี่ยนมาเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนรู้จักคิด วิเคราะห์ รวมทั้งค้นหาความรู้เมื่อมีความต้องการเรียนรู้ในสิ่งใด (จรัส สุวรรณเวลา. 2538 : 21) นอกจากนี้ยังเป็นสิ่งที่จำเป็นต้องปลูกฝังให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน เพราะเมื่อผู้เรียนสำเร็จการศึกษาและออกไปประกอบวิชาชีพนั้น ความก้าวหน้าของสิ่งต่าง ๆ ยังเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา จึงต้องมีการศึกษาค้นคว้าเพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาวิชาชีพของตนเองต่อไป (ศรีไพร ไชยา. 2541 : 29)

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องทางการศึกษา จึงสรุปได้ว่าการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง เนื่องจากผู้เรียนได้เรียนตามที่ตนสนใจ มีจุดมุ่งหมาย มีการวางแผนการเรียน รู้จักการคิด วิเคราะห์ ค้นคว้าและใฝ่หาความรู้อยู่เสมอ จะเป็นประโยชน์ต่อตนเองและอาชีพในอนาคต ดังนั้นนิสัยสัตว์แพทย์ที่กำลังศึกษาอยู่หรือสำเร็จการศึกษาเป็นบัณฑิตแล้ว จะต้องคอยติดตามสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้ทันต่อความก้าวหน้าของวิทยาการใหม่ ๆ ทางด้านสัตวแพทย์ที่มีอยู่ตลอดเวลา

ลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

ในปี ค.ศ. 1977 กุกลิเอลมิโน (นฤมล เกื่อนมา. 2539 : 48-49 ; อ้างอิงจาก Guglielmino. 1977 : 56-57) ได้ทำการศึกษากับบุคคลที่มีความรู้ความสามารถทางด้านการศึกษาเรียนรู้ด้วยการนำตนเองจำนวน 14 คน โดยใช้เทคนิคเดลฟาย (Delphi Technique) เริ่มจากให้กลุ่มตัวอย่างระบุงค์ประกอบสำคัญที่มีต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง รวมถึงความสามารถ เจตคติ และบุคลิกส่วนตัวที่สำคัญ แล้วนำองค์ประกอบที่ได้มาประเมินเป็นข้อมูลสำหรับสร้างแบบวัดลักษณะความพร้อมของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (Self-Directed Learning Readiness Scale) แบบสอบถามนี้ได้สร้างขึ้นในลักษณะที่ให้ตอบคำถามเกี่ยวกับตนเองพร้อมกับเลือกคำตอบเป็นตัวเลือกลักษณะมาตรฐานประมาณค่า จำนวน 41 ข้อ หลังจากหัวข้อต่าง ๆ ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วนำคำตอบที่ได้มาวิเคราะห์เป็นรายข้อ (Item Analysis) และวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis) เพื่อใช้คัดเลือกข้อความต่าง ๆ เพื่อแก้ไข และประมาณค่าพารามิเตอร์ของแบบวัด (Parameter of the test) ได้ค่าความเที่ยง .78 ต่อมา กุกลิเอลมิโนได้ปรับปรุงเครื่องมือวัดความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองซึ่งเดิมมี 41 ข้อ มาปรับขยายเป็น 58 ข้อ เพื่อเป็นแบบวัดที่มีค่าความเชื่อมั่นและค่าความเที่ยงตรงสูงขึ้น

จากผลการวิจัยนี้ชี้ชัดว่าการที่บุคคลจะเรียนรู้ด้วยการนำตนเองได้นั้นต้องมีลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ซึ่งเมืองค์ประกอบที่สำคัญ 8 ประการ (นฤมล เกื่อนมา. 2539 : 27-28 ; อ้างอิงจาก Guglielmino. 1977) ดังนี้คือ

1. การเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้ (Openness to Learning Opportunities) คือ เป็นผู้ที่มีลักษณะของความเป็นผู้รักความก้าวหน้า รักการเรียนรู้ มีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ชอบแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้อื่น เป็นผู้รับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง ถือว่าการเรียนรู้เป็นเครื่องมือในการดำรงชีวิต

2. ความเชื่อมั่นว่าตนเองเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ (Self Concept as an Effective Learner) คือ การเป็นผู้ที่มีลักษณะเป็นผู้ต้องการเรียนรู้ มีความสามารถที่จะเรียนเมื่อต้องการเรียน และเมื่อตัดสินใจเรียนแล้วก็สามารถจัดสรรเวลาในการเรียนได้ รู้จักเลือกวิธีการเรียนรู้แบบต่าง ๆ เพื่อจะได้เป็นคนมีคุณภาพ มักชื่นชมบุคคลที่ใฝ่เรียนรู้อยู่เสมอ ชอบแก้ปัญหาที่ยาก และสามารถค้นหาแหล่งทรัพยากรการเรียนรู้ได้

3. ความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียน (Initiative and Independence in Learning) คือ การเป็นผู้ที่มีความสามารถในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเองได้ดี สามารถคิดค้นวิธีการเรียนได้หลายแบบ ยอมรับความผิดพลาดของตนเอง เป็นผู้นำกลุ่มในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ และเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพในการเรียนรู้ทั้งในชั้นเรียนและการเรียนรู้ด้วยตนเอง

4. ความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง (Informed Acceptance of Responsibility for One's Own Learning) คือ การเป็นผู้ที่สามารถบอกได้ว่าตนเองต้องการเรียนอะไร ถ้ามีสิ่งที่ต้องการเรียนรู้ก็จะหาทางเรียนรู้ให้ได้ เข้าใจบทบาทของตนเอง ต้องการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจว่าควรเรียนอะไร และสามารถบอกได้ว่าตนมีความถนัดในเรื่องใด

5. ความรักในการเรียน (Love of Learning) คือ การเป็นผู้ที่มีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ใฝ่ใจในการเรียนรู้อยู่เสมอ เห็นความสำคัญของการเรียนรู้ มีความชื่นชอบผู้ที่รักการเรียนรู้ ชอบการแก้ปัญหาที่มีหลายแง่คิด

6. ความคิดสร้างสรรค์ (Creativity) คือ การเป็นผู้ที่รู้จักตนเองในการเรียน โดยไม่ต้องการให้ผู้สอนบอกทุกอย่าง สามารถทำงานได้โดยลำพัง ชอบเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ โดยนำความคิดไปปฏิบัติให้เกิดผลได้ ชอบการทดลองและปฏิบัติ คิดและทำสิ่งที่แตกต่างจากผู้อื่น มีความสุขในการทำในสิ่งที่แปลก ๆ ใหม่ ๆ และภูมิใจที่ได้ทำอะไรที่แตกต่างจากผู้อื่น

7. การมองอนาคตในแง่ดี (Positive Orientation to the Future) คือ การเป็นผู้ที่ชอบสถานการณ์การเรียนที่มีความท้าทาย ชอบแก้ปัญหา มีความพยายามในการเชื่อมโยงสิ่งที่กำลังเรียนกับจุดหมายที่ตั้งไว้ และมีความคิดว่าการเรียนรู้ทำให้เกิดความก้าวหน้า

8. ความสามารถในการใช้ทักษะการศึกษาหาความรู้และทักษะการแก้ปัญหา (Ability to Use Basic Study Skills and Problem-solving Skills) คือ การเป็นผู้ที่มีความสามารถตัดสินใจในการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีทักษะพื้นฐานในการเรียน ได้แก่ ทักษะการฟัง พูด อ่าน และจำ สามารถคิดหาวิธีในการแก้ปัญหาได้อย่างรวดเร็ว ถูกต้อง และประสบความสำเร็จในการแก้ปัญหาเสมอ

ในส่วนของเพ็นแลนด์ (สมคิด อิศระวัฒน์. 2538 : 15 ; อ้างอิงจาก Penland. 1979) ได้ศึกษาวิธีการเรียนด้วยการนำตนเองที่นำมาใช้ในการเรียน และพบว่าวิธีที่ดีที่สุดคือ การสังเกต การอ่าน การพูดคุยแลกเปลี่ยนความรู้ การตั้งคำถาม การฟัง และการลองผิดลองถูก นอกจากนี้สิ่งที่จะต้องคำนึงถึงเมื่อต้องการฝึกให้เป็นผู้ที่เรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ได้แก่

1. ผู้เรียนส่วนหนึ่งอาจไม่รู้ว่าตนกำลังเรียนอยู่ คิดว่าการเรียนรู้คือสิ่งที่ต้องทำเมื่ออยู่ในห้องเรียนเท่านั้น

2. ผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่ทราบว่าตนมีวิธีการเรียนรู้อย่างไร ไม่ทราบถึงขั้นตอนและวิธีการเรียนรู้ของตน

3. ความสามารถที่จะเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียนแต่ละคนไม่เท่ากัน ผู้อำนวยการความสะดวกต่อการเรียน ต้องมีความเข้าใจว่าเมื่อใดควรเข้าไปช่วยเหลือ

4. บทบาทของผู้ที่อำนวยความสะดวกในการเรียนแต่ละคนจะมีความแตกต่างกัน

5. แนวโน้มการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้มากถ้าผู้เรียนได้เรียนอย่างเป็นส่วนตัว

6. การเรียนรู้ด้วยตนเองไม่จำเป็นต้องเรียนคนเดียว อาจจะสอบถามหรือขอความช่วยเหลือจากบุคคลอื่น ควรคิดว่าตนเป็นผู้ที่เรียนรู้ด้วยได้ตนเอง ซึ่งเป็นเรื่องของจิตใต้สำนึกเป็นการเปลี่ยนแปลงภายใน

7. การเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ยากถ้าจัดในสถาบันการศึกษาต่าง ๆ เนื่องจากสถาบันเป็นผู้กำหนดสิ่งที่จะต้องเป็นต้องทำไว้ จึงต้องมีการปรับระบบให้สอดคล้องด้วย เช่น การวัดผล การจัดชั้นเรียน เป็นต้น

8. วิธีการเรียนรู้ด้วยตนเอง มีใช้วิธีเรียนที่ดีที่สุด แต่เป็นวิธีการที่เหมาะสมสำหรับบุคคลและในสถานการณ์บางอย่างเท่านั้น

ส่วน สมคิด อิศระวัฒน์ (2532 : 76) ได้สรุปลักษณะของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองไว้ดังนี้

1. สมัยครใจที่จะเรียนด้วยตนเอง (Voluntarily to Learn) เป็นการเรียนที่ไม่ได้เกิดจากการบังคับ แต่มีความต้องการที่จะเรียนด้วยความอยากรู้ของตนเอง

2. ตนเป็นแหล่งข้อมูลของตน (Self-Resourceful) คือ ผู้เรียนสามารถบอกถึงสิ่งที่ตนต้องการจะเรียนว่าคืออะไร เข้าใจทักษะและข้อมูลที่ต้องการ ตลอดจนวิธีการประเมินผล

การเรียนรู้ ผู้เรียนจะเป็นผู้จัดการการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ด้วยตนเอง ตระหนักในความสามารถของตน ตัดสินใจเองได้ มีความรับผิดชอบในการเป็นผู้เรียนที่ดี

3. ผู้เรียนต้องรู้วิธีการเรียน (Know How to Learn) คือ ผู้เรียนควรทราบถึงขั้นตอนในการเรียนรู้ และวิธีการที่จะไปสู่จุดหมายที่ทำให้เกิดการเรียนรู้

นอกจากนั้น จรัส สุวรรณเวลา (2538 : 64) ยังได้เสนอแนะวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองในการศึกษาระดับอุดมศึกษาว่า หากนิสิตใช้เวลาเรียนในห้องเรียน 1 ชั่วโมง ควรจะต้องหาความรู้เพิ่มเติมอีกอย่างน้อย 2 ชั่วโมงจึงจะเกิดความเข้าใจมากขึ้น ควรทำตารางการเรียนของตนเอง ทบทวนบทเรียน ค้นคว้าเพิ่มเติมอย่างสม่ำเสมอ รวมทั้งทำงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ วิธีการเรียนดังกล่าวจะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จได้อย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น (อัจฉรา ประไพตระกูล, 2539 : 23)

ในการสำรวจงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทางการศึกษาของนรินทร์ บุญชู (2532 : บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาลักษณะความพร้อมของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยใช้แบบวัดลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองที่ดัดแปลงจากแบบวัด SDLRS (Self-Directed Learning Readiness Scale) ของกุกลีเอลมีโน โดยได้นำมาวิเคราะห์องค์ประกอบและทดลองใช้กับนักศึกษาไทย มีค่าความเที่ยง .84 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่สุ่มมาจาก 7 คณะ จำนวน 1,050 คน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงมีลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในระดับสูง 2 ด้าน คือ การเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้และความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง ส่วนความเชื่อมั่นว่าตนเองเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ ความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียน ความรักในการเรียน ความคิดสร้างสรรค์ การมองอนาคตในแง่ดี และความสามารถในการใช้ทักษะการศึกษาหาความรู้และทักษะการแก้ปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ส่วน สุภมาส ทองใส (2535 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาลักษณะการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียนนอกระบบโรงเรียนประเภทอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองอยู่ในระดับปานกลาง 6 ด้านคือ การเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้ ความเชื่อมั่นว่าตนเองเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ ความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง ความรักในการเรียน ความคิดสร้างสรรค์ และการมองอนาคตในแง่ดี ส่วนด้านความริเริ่มและมีอิสระในการเรียน และความสามารถในการใช้ทักษะการศึกษาหาความรู้และทักษะการแก้ปัญหา พบว่าผู้เรียนมีอยู่ในระดับต่ำ ในขณะที่ สมคิด อิศระวัฒน์ (2538 : 61-70) ได้ทำการวิจัยเชิงคุณภาพโดยศึกษาลักษณะการเรียนรู้ด้วยตนเองของคนไทย กลุ่มตัวอย่างเป็นบุคคลซึ่งประสบความสำเร็จในอาชีพของตนเอง โดยไม่ได้รับการศึกษาหรือเรียนจากสถาบันการศึกษาใด ๆ เป็นบุคคลที่ได้รับการยอมรับจากท้องถิ่นนั้น ๆ ว่าเป็นบุคคลที่มีความรู้

ความเชี่ยวชาญในอาชีพ จำนวน 30 คน จากภาคต่าง ๆ ของประเทศไทย ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะการเรียนรู้ด้วยตนเองของคนไทย คือ 1. อ่านหนังสือ ดูงาน เข้าไปอยู่ด้วย หรือคลุกคลี ฟัง สังเกต สอบถาม 2. คิด วิเคราะห์ 3. ลองทำ และ 4. ประเมินผล จุดเริ่มต้นของแต่ละบุคคล อาจไม่เหมือนกัน แต่ขั้นที่ 2-4 จะเหมือนกันทุกคน คุณสมบัติของบุคคลที่เรียนรู้ด้วยตนเอง คือ ต้องช่างสังเกต ช่างคิด วิเคราะห์ เป็นนักปฏิบัติและเป็นนักประเมินผล รวมทั้งเป็นคนมีความเพียรพยายาม และมีความตั้งใจจริง สำหรับแหล่งข้อมูลในการเรียนรู้คือ การลองทำด้วยตนเอง ผู้รู้ หนังสือ เพื่อน และการดูงาน ส่วนปัจจัยที่ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองคือ บุคลิกภาพของพ่อแม่ หรือบุคคลผู้ใกล้ชิด การสร้างสิ่งแวดล้อมในการเลี้ยงดูลูก และวิธีการสอนของพ่อแม่

นอกจากนี้ สิริรัตน์ สัมพันธ์ยุทธ (2540 : 97) ยังได้ศึกษาลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาในระบบทางไกลมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ผลการศึกษาพบว่าองค์ประกอบที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับสูง เรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้แก่ การเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้ ความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง ความรักในการเรียน และการมองอนาคตในแง่ดี องค์ประกอบที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง คือ ความคิดสร้างสรรค์ ความสามารถในการใช้ทักษะการศึกษาหาความรู้และทักษะการแก้ปัญหา ความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียน ความเชื่อมั่นว่าตนเองเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ ความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง ความรักในการเรียน และการมองอนาคตในแง่ดี ต่อมา สุนทร สุทองหล่อ (2542 : 74) ได้ทำการศึกษาคูณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาภาคปกติ ชั้นปีที่ 1 ระดับปริญญาตรี สถาบันราชภัฏสวนดุสิต พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในระดับปานกลาง และจากการศึกษาของ สมคิด อิศระวัฒน์ (2541 : 15) พบว่าลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองมีได้เกิดขึ้นหรือมีอยู่ในตัวของผู้เรียนทุกคน ผู้เรียนสามารถสร้างและฝึกฝนตนเองให้มีลักษณะดังกล่าวได้โดยอาศัยความช่วยเหลือจากผู้สอนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน

จากการศึกษาเอกสารข้างต้น จะเห็นได้ว่าลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเป็นคุณลักษณะที่ควรมีอยู่ในผู้เรียนทุกคน เนื่องจากจะเป็นพื้นฐานในการพัฒนาให้เป็นผู้ที่ใฝ่หาความรู้ไปตลอดชีวิต ในส่วนคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นสถาบันการศึกษาชั้นสูงและมีหน้าที่ความรับผิดชอบในการผลิตบัณฑิตสัตวแพทย์เพื่อออกไปรับใช้ประเทศ จึงควรปลูกฝังและส่งเสริมให้นิสิตมีคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง อันจะก่อให้เกิดประโยชน์ในการประกอบอาชีพของนิสิตสัตวแพทย์ต่อไปในอนาคต

การจัดการศึกษาของคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เริ่มก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2478 ในระยะแรกได้กำหนดหลักสูตรระดับปริญญาสัตวแพทยศาสตรบัณฑิตไว้เพียง 4 ปี คือ เรียนวิชาเตรียมสัตวแพทยศาสตร์ 2 ปี และเรียนวิชาสัตวแพทยศาสตร์อีก 2 ปี ต่อมา พ.ศ. 2482 ได้มีการเพิ่มหลักสูตรจาก 4 ปีเป็น 5 ปี และปี พ.ศ. 2500 ได้เพิ่มเวลาเรียนจาก 5 ปี เป็น 6 ปี โดยมีการปรับปรุงหลักสูตรสัตวแพทยศาสตรบัณฑิตในปี พ.ศ. 2524 จนถึงกระทั่ง ปี พ.ศ.2539 ได้มีการปรับปรุงหลักสูตรใหม่เป็นหลักสูตรสัตวแพทยศาสตรบัณฑิต พ.ศ. 2539 และได้รับอนุมัติจากสภามหาวิทยาลัยเมื่อวันที่ 29 มีนาคม 2539 เพื่อปรับพื้นฐานของรายวิชาเตรียมคลินิกให้สอดคล้องกับการเรียนการสอนของรายวิชาทางคลินิก โดยปรับปรุงสัดส่วนหน่วยกิตในรายวิชาเตรียมสัตวแพทย์ : เตรียมคลินิก : คลินิก จาก 2:2:2 เป็น 1:2:3 จำนวนหน่วยกิตรวมจาก 222 หน่วยกิต เป็น 240 หน่วยกิต และให้จัดการเรียนการสอนภาคบรรยายและภาคปฏิบัติให้เสร็จสิ้นภายในชั้นปีที่ 5 สำหรับหน่วยกิตที่เพิ่มขึ้น 26 หน่วยกิตนั้นให้เป็นรายวิชาทางคลินิกปฏิบัติ สำหรับนิสิตชั้นปีที่ 6 ต้องเลือกฝึกปฏิบัติทางคลินิกในด้านสัตว์เลี้ยงเป็นเพื่อน (Companion Animals) หรือสัตว์ที่ใช้เป็นอาหาร (Food Animals) ด้านใดด้านหนึ่งเท่านั้น ตลอดปีการศึกษาสุดท้าย (คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2540)

วัตถุประสงค์ของหลักสูตร

- 1) เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ ความชำนาญ และความสามารถทางวิชาชีพสัตวแพทย์โดยปรับปรุงหลักสูตรให้ทันสมัยและสอดคล้องกับความต้องการของสังคม และปรับปรุงรายวิชาทางคลินิกโดยเน้นหนักการจัดการเรียนการสอนที่เพิ่มทักษะทางคลินิกปฏิบัติ เพื่อมุ่งหวังให้บัณฑิตมีความรู้และความสามารถในด้านต่าง ๆ ดังนี้
 - ก. การวิเคราะห์ การชันสูตร การวินิจฉัย ตลอดจนการบำบัดรักษา และการป้องกัน โรคสัตว์
 - ข. การเพิ่มผลผลิตปศุสัตว์ การขยายพันธุ์สัตว์ การเลี้ยงบำรุงสัตว์ และอุตสาหกรรม การเลี้ยงสัตว์
 - ค. สาธารณสุขซึ่งได้แก่ การควบคุมโรคสัตว์ที่ติดต่อถึงมนุษย์ รวมทั้งสุขศาสตร์อาหารและผลิตภัณฑ์อาหารที่ได้จากสัตว์
 - ง. สัตว์ทดลองและการผลิตชีวภัณฑ์เกี่ยวกับสัตว์
- 2) เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีความใฝ่รู้ มีความคิดริเริ่ม และสามารถวิเคราะห์ปัญหาต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง
- 3) เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีคุณธรรม และจรรยาบรรณในการประกอบวิชาชีพ ตลอดจนมีความรับผิดชอบในการประยุกต์หรือพัฒนาวิชาชีพให้เกิดประโยชน์ต่อสังคม

คุณสมบัติของผู้มีสิทธิสมัครเข้าศึกษา

เป็นผู้ที่ผ่านการสอบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายวิทยาศาสตร์ และมีคุณสมบัติตามประกาศของทบวงมหาวิทยาลัย นิสิตสัตวแพทยศาสตร์ควรเป็นผู้มีความเมตตาต่อสัตว์ และควรมีความสุขที่ดีเนื่องจากการศึกษาในสาขาวิชาชีพสัตวแพทย์ค่อนข้างหนัก ตลอดจนมีการฝึกงานในภาคสนามและคลินิกปฏิบัติ

วิธีการคัดเลือกผู้เข้าศึกษา

1. ผ่านการสอบคัดเลือกของทบวงมหาวิทยาลัย ปีละประมาณ 144 คน
2. ผ่านการสอบคัดเลือกตามโครงการจุฬา-ชนบท ปีละประมาณ 5 คน
3. ผ่านการสอบคัดเลือกตามโครงการพัฒนากีฬาชาติ ปีละประมาณ 1 คน

ระบบการศึกษา

ปฏิบัติตามระเบียบจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ว่าด้วยระบบการศึกษาสำหรับชั้นปริญญาบัณฑิต พ.ศ. 2527 โดยกำหนดให้หนึ่งปีการศึกษา แบ่งออกเป็น 2 ภาคการศึกษาปกติ แต่ละภาคการศึกษาปกติมีระยะเวลาการศึกษาไม่น้อยกว่า 15 สัปดาห์ การบรรยาย 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์คิดเป็นปริมาณการศึกษา 1 หน่วยกิต การทดลองหรือการฝึกที่ใช้เวลาปฏิบัติ 2 ถึง 3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ คิดเป็นปริมาณการศึกษา 1 หน่วยกิต และระเบียบจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ว่าด้วยระบบการศึกษาสำหรับชั้นปริญญาสัตวแพทยศาสตรบัณฑิต

ระยะเวลาการศึกษา

หลักสูตรใช้เวลาการศึกษาอย่างน้อย 12 ภาคการศึกษาและไม่เกิน 24 ภาคการศึกษา

หลักสูตร

1) จำนวนหน่วยกิตรวมตลอดหลักสูตร	240	หน่วยกิต
2) โครงการหลักสูตร		
ก. หมวดวิชาการศึกษาทั่วไป	37	หน่วยกิต
กลุ่มวิชาบังคับพื้นฐานคณะ	19	หน่วยกิต
กลุ่มวิชาเลือก	18	หน่วยกิต
ข. หมวดวิชาเฉพาะ	200	หน่วยกิต
วิชาบังคับ	174	หน่วยกิต
วิชาเลือก	26	หน่วยกิต
ค. หมวดวิชาเลือกเสรี	3	หน่วยกิต

การจัดการเรียนการสอนและข้อกำหนดการสำเร็จการศึกษา

เริ่มฝึกคลินิกปฏิบัติในภาคการศึกษาปลาย ปีที่ 4 รายวิชาบรรยายสิ้นสุดในภาคการศึกษาปลาย ปีที่ 5 กำหนดแต้มเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรและหมวดวิชาเฉพาะ (200 หน่วยกิต) ไม่น้อยกว่า 2.00

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อคุณภาพทางการศึกษา ได้แก่ องค์ประกอบที่มาจากผู้เรียน และสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับตัวผู้เรียน เช่น พ่อแม่ผู้ปกครอง สภาพเศรษฐกิจและสังคม พื้นฐานความสามารถของผู้เรียนเอง และองค์ประกอบของหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการเรียน (กมล สุดประเสริฐ. 2520 : 32-35) การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองจึงต้องมีองค์ประกอบทั้งภายในและภายนอกมาควบคุมความต้องการของบุคคล และเป็นกรนำเอาประสบการณ์ชีวิต และกิจกรรมมาผสมผสานเข้าด้วยกัน (สุนทร สุทองหล่อ. 2542 : 37) จึงสรุปได้ว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตสัตวแพทย์ ประกอบด้วย ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย

ปัจจัยด้านส่วนตัว

ในการวิจัยครั้งนี้ปัจจัยด้านส่วนตัวประกอบด้วย เพศ ชั้นปีที่ศึกษา แรงจูงใจ-ใฝ่สัมฤทธิ์ การรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตน และทัศนคติต่อวิชาชีพ

เพศ

การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองนั้น มีผู้สนใจทำการศึกษาวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ ดังเช่น สุขมาส ทองใส (2535 : 75) ที่ศึกษาเรื่อง ลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของผู้เรียนนอกระบบโรงเรียนประเภทอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานคร ที่สรุปว่าผู้เรียนที่มีเพศต่างกันมีคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยเพศชายมีคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในด้านความคิดสร้างสรรค์สูงกว่าเพศหญิง เช่นเดียวกับ มูราห์ (Mourah. 1978 : 2002-A) ซึ่งศึกษาความสัมพันธ์ของระดับการศึกษา เพศ และความคิดริเริ่มด้านความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักเรียนที่มีสติปัญญาเลิศ พบว่านักเรียนชายมีองค์ประกอบด้านความคิดสร้างสรรค์เหนือกว่านักเรียนหญิง ส่วน สิริวัฒน์ สัมพันธ์ยุทธ (2540 : 97) ซึ่งศึกษาคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาในระบบทางไกลมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช และเปรียบเทียบคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาตามตัวแปร เพศ อายุ สาขาวิชา

และผลการศึกษา พบว่านักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาชายมีค่าเฉลี่ยสูงกว่านักศึกษาหญิงในด้านการเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้ ความเชื่อมั่นว่าตนเองเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ ความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียน ความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง และความสามารถใช้ทักษะการศึกษาหาความรู้และทักษะการแก้ปัญหา แต่ด้านความคิดสร้างสรรค์ไม่มีความแตกต่างกัน

ในขณะที่สุนทร สุธองหล่อ (2542 : 74) ทำการศึกษาคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาภาคปกติ ชั้นปีที่ 1 ระดับปริญญาตรี สถาบันราชภัฏสวนดุสิต พบว่านักศึกษาเพศหญิงและเพศชายมีคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองไม่แตกต่างกัน เช่นเดียวกับบ็อกซ์ (Box. 1983 : 1886-A) ที่ทำการวิจัยคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองโดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาพยาบาลพบว่า ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างเพศกับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของยัง (Young. 1986 : 1886-A) เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเชื้อชาติ เพศ และการควบคุมตนเองกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยจอร์เจีย จำนวน 126 คน พบว่าไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างเพศ เชื้อชาติและการควบคุมตนเองกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง และริต้า (Rita. 1992 : 4190-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ของลักษณะการพึ่งพาตนเองและความมีอิสระในตนเองของผู้ใหญ่กับการเรียนรู้ด้วยตนเองพบว่าไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างเพศกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเช่นกัน

จากการศึกษาเอกสารงานวิจัยทางการศึกษาจึงเห็นได้ว่า เพศน่าจะเป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ดังนั้นจึงสนใจที่จะทำการศึกษาว่าเพศจะมีความสัมพันธ์ต่อคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตสัตวแพทย์หรือไม่

ชั้นปีที่กำลังศึกษา

ผู้เรียนที่ศึกษาในระดับชั้นปีที่สูง ย่อมมีวิวุฒิและวุฒิภาวะมากกว่าผู้เรียนในระดับชั้นปีที่ต่ำกว่า เนื่องจากมีการปรับตัวต่อสภาพแวดล้อมการเรียนและด้านต่าง ๆ รวมทั้งค้นพบวิธีการเรียนรู้ที่จะทำให้ตนเองเกิดความเชื่อมั่นและยอมรับความมีคุณค่าภายในตนเอง (จินตนา ยูนิพันธุ์. 2534 ; นฤมล เกื่อนมา. 2539 : 29) จากผลการวิจัยของดวงนฤมล ประชัญคดี และมาริษศักร์ กัลล์ประวิทย์ (2530 : 291) เกี่ยวกับคุณภาพและปัจจัยที่มีผลต่อคุณภาพบัณฑิต คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า เมื่อนิสิตอยู่ในชั้นปีที่สูงขึ้น หากมีความพึงพอใจในการเรียนการสอนของคณะฯ ก็จะช่วยให้นิสิตมีความสนใจใฝ่หาความรู้ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เชื่อมมั่นในตนเอง มีความมั่นคงทางอารมณ์ และมีความรับผิดชอบ

มากขึ้น ในขณะที่การศึกษาของนฤมล เกื่อนมา (2539 : 93) พบว่าไม่มีความสัมพันธ์ระหว่าง ความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองกับระดับชั้นปี

สำหรับหลักสูตรสัตวแพทยศาสตรบัณฑิตนั้น ต้องใช้เวลาในการศึกษาถึง 6 ปี นิสิตจึง มีปฏิสัมพันธ์และมีความคุ้นเคยกับสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย รวมทั้งมีวิद्यุคที่สูงขึ้นย่อมมี การปรับตัวทางด้านความคิดและด้านการเรียน มีความคุ้นเคยกับระบบการศึกษา ตลอดจนรู้จัก วิธีในการแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเอง

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation) เป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญต่อ การเรียนรู้ ดังที่ ธวัชชัย ดำรงไชย (2538 : 10) ได้สรุปไว้ว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ คือความต้องการ ที่จะประสบความสำเร็จในสิ่งที่ยากโดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค พยายามคิดหาวิธีการต่าง ๆ ใน การแก้ปัญหาเพื่อนำไปสู่ความต้องการนั้น ซึ่งสอดคล้องกับ ภัทราพรณ สุขประชา (2540 : 11) ที่สรุปว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์หมายถึง ความปรารถนาที่จะกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดด้วยความ ตั้งใจและมุ่งมั่น โดยไม่เกรงกลัวต่ออุปสรรคที่อาจจะเกิดขึ้น และกล้าที่จะประสบกับความ ล้มเหลว เนื่องจากเป็นสิ่งที่ตนต้องการและเชื่อมั่นว่าสามารถกระทำได้ เมื่อทำสำเร็จจะเกิด ความพึงพอใจ

ในการสำรวจงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทางการศึกษาของปรียาภรณ์ เพ็ญสุขใจ (2542 : 16) พบว่าลักษณะของบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงนั้นจะเป็นผู้ที่มีความพยายาม มีความอด ทนในการทำงานหรือกิจกรรมที่ยากให้สำเร็จลุล่วง มีความกระตือรือร้นในการทำงาน รับฟัง ความคิดเห็นของผู้อื่น รวมทั้งวางแผนกิจกรรมต่าง ๆ อย่างเป็นระบบและมีความรับผิดชอบ ซึ่งสอดคล้องกับสุรางค์ โค้วตระกูล (2541 : 181) ที่กล่าวว่า ลักษณะหนึ่งของผู้ที่มีแรงจูงใจ- ใฝ่สัมฤทธิ์สูงคือ มีความรับผิดชอบในงานที่ตนทำ ซึ่งช่วยผู้เรียนในการตั้งวัตถุประสงค์ใน การเรียนรู้ วางแผนและประเมินผลงานของตนเพื่อนำไปปรับปรุงการเรียนรู้ให้ดีขึ้น นอกจากนี้ การศึกษาของภัทราพรณ สุขประชา (2540 : 3) ยังพบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีผลต่อ ความสำเร็จและความล้มเหลวในการเรียนอีกด้วย เนื่องจากเมื่อผู้เรียนมีแรงจูงใจที่จะประสบ ความสำเร็จตามความต้องการของตนก็จะก่อให้เกิดความพยายามอย่างไม่ย่อท้อ พร้อมทั้งจะ เผชิญกับอุปสรรค รวมทั้งสามารถควบคุมการกระทำหรือพฤติกรรมต่าง ๆ ที่จะกระทำเพื่อให้เกิดความสำเร็จได้ จึงเห็นได้ว่าแรงจูงใจเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ การเรียนรู้ที่ เกิดจากความตั้งใจและความตั้งใจในการเรียนรู้ของผู้เรียนจะส่งผลให้ผู้เรียนมีการเรียนรู้ อย่างมีประสิทธิภาพ (สุวัฒน์ วัฒนวงศ์. 2538 : 86-89)

จากการศึกษาข้างต้น จึงสรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ที่เกิดจากความต้องการของผู้เรียน อีกทั้งยังช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จซึ่งเป็นผลมาจากความมุ่งมั่น ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค และความต้องการในการเรียนรู้ของผู้เรียนนั่นเอง

การรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตน

การรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตน (Self-Efficacy) หมายถึง การตัดสินใจของบุคคลว่าตนจะมีความสามารถกระทำพฤติกรรมต่าง ๆ ในสถานการณ์ที่กำหนดไว้ได้หรือไม่ และมีความมั่นใจว่าจะกระทำสำเร็จโดยใช้ทักษะที่ตนมีอยู่ และทราบว่าตนเองนั้นมีความสามารถกระทำพฤติกรรมอะไรได้บ้าง การที่บุคคลได้รับการพัฒนาการรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตนนั้นจะช่วยสร้างความมั่นใจแก่ตนเองว่าจะสามารถใช้ทักษะที่มีอยู่ได้ดีและมีประสิทธิภาพ (Bandura. 1986 : 391) เช่นเดียวกับ วูตีพัฒนา สงบกาย (2533 : 17) ซึ่งกล่าวว่า การรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตนเป็นการตัดสินใจความสามารถว่าตนเป็นผู้มีความสามารถในการกระทำสิ่งต่าง ๆ ได้ตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นได้โดยใช้ทักษะที่ตนเองมีอยู่ และสอดคล้องกับสมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2541 : 58) ที่สรุปว่าการรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตนหมายถึง การที่บุคคลตัดสินใจเกี่ยวกับตนว่าจะมีความสามารถกระทำสิ่งต่าง ๆ จากการใช้ทักษะที่ตนเองมีอยู่หรืออาจศึกษาเพิ่มเติมเพื่อตัดสินใจว่าสามารถกระทำสิ่งนั้น ๆ ได้หรือไม่และในระดับใด จากนั้นจึงดำเนินการกระทำให้บรรลุตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

ในการสำรวจงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทางการศึกษาของกรรณิการ์ จิตต์บรรเทา (2539 : 11) พบว่าการรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตนเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีผลทำให้บุคคลประสบความสำเร็จตามที่มุ่งหวังหรือกำหนดไว้ และเป็นความคาดหวังที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรม รวมทั้งช่วยให้ผู้เรียนมีความพยายามและมุ่งมั่นที่จะเอาชนะและต่อสู้กับอุปสรรคเพื่อให้ตนประสบความสำเร็จ (จิตต์บรรเทา สุวรรณี. 2543 : 22) นอกจากนี้ยังเป็นการตั้งสมมติฐานที่มีอิทธิพลต่อการเลือกกิจกรรมและความพยายามของผู้เรียน โดยการตั้งจุดมุ่งหมายที่ทำทลายแก่ตนเองว่ามีความสามารถในการกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้สำเร็จได้ภายในเวลาที่กำหนด และสามารถทราบถึงความสำเร็จและความก้าวหน้าในการเรียนของตนเองได้ (Shu-Shen and Joyce. 2000 : 537) ในขณะที่ จรินทร์ วินทะไชย์ (2541 : 11) กล่าวถึงการรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตนของผู้เรียนในระดับอุดมศึกษาซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในวัยรุ่น มักจะมีความต้องการในการเรียนรู้ที่หลากหลาย ต้องการมีความรู้ความสามารถและมีความเชี่ยวชาญในสิ่งใหม่ ๆ เริ่มมีการคิดพิจารณาและวางแผนอนาคตของตนเองอย่างจริงจัง ดังนั้นการพัฒนาวิธีการเรียนการสอนให้ผู้เรียนมีการรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตนสูงขึ้นไปจะทำให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมในการใช้ความคิด สามารถตัดสินใจและแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างมั่นใจ (ดวงเดือน เรือนใจมั่น. 2542 : 28) อีกทั้งผู้เรียนที่

รับรู้ประสิทธิภาพแห่งตนจะมีพฤติกรรมกล้าแสดงออก เป็นตัวของตัวเอง มีความรับผิดชอบ มีความคิดสร้างสรรค์ ฟุ้งตนเองได้ และยังสามารถปรับตัวได้ดีในสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ อีกด้วย (กรรณิการ์ จิตต์บรรเทา. 2539 : 16)

ทัศนคติต่อวิชาชีพ

การที่ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพจะนำมาซึ่งการส่งเสริมการใฝ่รู้ ความมีวินัยในตนเอง มีความเชื่อมั่นในตนเอง และมีความรับผิดชอบต่อตนเองและส่วนรวม (ลดาพร บุญฤทธิ์. 2539 : 30) นอกจากนี้สถาบันการศึกษาควรพัฒนาให้ผู้เรียนมีความคิดในแง่บวก หรือมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพที่ตนเรียน เพื่อช่วยให้มีความสุข มีความสนุกในการทำงาน ทำให้ทำงานได้ดีและยังเป็นการส่งเสริมการใช้วิชาชีพให้เกิดประโยชน์สูงสุด รวมทั้งเกิดความคิดสร้างสรรค์ในงานหรืออาชีพของตน (เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. 2541 : 106) ส่วน เขียรศรี วิวิธสิริ (2527 : 22) กล่าวไว้ว่า การมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งที่เรียนยังช่วยขจัดอุปสรรคจากสิ่งแวดล้อมที่เป็นปัญหาทางอารมณ์ ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของนฤมล เกื่อนมา (2539 : 111) ที่พบว่านักศึกษาที่มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพ จะรู้จักตนเอง เข้าใจตนเอง มีความกระตือรือร้น มีความอดทน สนใจที่จะใฝ่หาความรู้ มีความรักในการเรียน และรักความก้าวหน้า ทำให้มีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ในทางตรงกันข้ามถ้า นักศึกษามีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาชีพก็ย่อมมีความเบื่อหน่ายในการเรียน ไม่ชอบ และไม่ตั้งใจเรียน จึงเห็นได้ว่าทัศนคติต่อสถาบันการศึกษา ทัศนคติต่อวิชาชีพที่เรียน หรือทัศนคติต่อผู้สอน ล้วนมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ทั้งสิ้น เพราะทัศนคติที่ดีจะทำให้ผู้เรียนมีความตั้งใจเรียน มีความสนใจและทุ่มเทให้การเรียนมากขึ้น ทัศนคติจึงเป็นเรื่องสำคัญต่อสถาบันการศึกษา และวิชาชีพ (วรรณิ ลิ้มอักษร. 2540 : 57)

อย่างไรก็ตามการที่นิสิตตัดสินใจเลือกคณะสัตวแพทยศาสตร์ในการสอบคัดเลือกเข้าเรียนต่อในสถาบันอุดมศึกษานั้น ย่อมแสดงให้เห็นว่านิสิตมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพสัตวแพทย์ เป็นพื้นฐานอยู่แล้ว ดังนั้นเมื่อนิสิตสอบผ่านและได้เข้าศึกษาในคณะหรือสาขาวิชาชีพที่ตนเลือกรวมทั้งได้รับการปลูกฝังจากสถาบันการศึกษาให้นิสิตมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพตลอดระยะเวลาที่กำลังศึกษาอยู่นั้น จะช่วยทำให้นิสิตมีความตั้งใจในการเรียน มีความกระตือรือร้น และสนใจใฝ่หาความรู้ มีความรักและผูกพันต่อวิชาชีพมากยิ่งขึ้น

ปัจจัยด้านครอบครัว

ในการวิจัยครั้งนี้ปัจจัยด้านครอบครัวประกอบด้วย ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครอง และวิธีการอบรมเลี้ยงดู

ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

บิดา มารดา หรือผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาสูงมักให้ความช่วยเหลือในด้าน การศึกษาแก่บุตร เพราะจะมีความคุ้นเคยกับวิธีการศึกษา สามารถช่วยแนะนำวิธีการเรียน และ ความรู้ทางด้านวิชาการ นอกจากนี้ผู้ปกครองที่มีคุณวุฒิสูงมักจะมีตำแหน่งหน้าที่การงานที่ดี ส่งผลให้มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมในระดับที่ดี สามารถช่วยเหลือและส่งเสริมด้านเงินทุนใน การเรียนแก่นิสิตได้มาก นิสิตจึงมีความพร้อมและสามารถใช้เงินเพื่อสนับสนุนการเรียนได้อย่าง เต็มที่และประสบความสำเร็จในการเรียน (ยุวดี บุญยศรีสวัสดิ์. 2529 : 155) ซึ่งสอดคล้องกับ การวิจัยของ วันชัย ดนัยตโมณฑ (2536 : 84) ที่พบว่าบิดามารดาที่มีระดับการศึกษาสูงย่อม มุ่งหวังที่จะให้บุตรของตนมีการศึกษาสูงเช่นเดียวกับตน รวมทั้งมีวิธีการศึกษา มีทักษะใน การสอนและแนะวิธีการเรียนแก่บุตรได้ และจากการวิจัยของดวงนฤมล ประชัญคดี และ มาริษศักร์ กัลล์ประวิทย์ (2530 : 120) เรื่อง คุณภาพบัณฑิตและปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพ บัณฑิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ยังพบว่านิสิตสัตวแพทย์ที่บิดามารดา มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่าจะมีผลการเรียนอยู่ในระดับที่ดี ดังนั้นผู้เรียนที่มีบิดา มารดามีการศึกษาสูงจึงมีโอกาที่จะได้รับการเรียนรู้ วิธีการเรียน การแก้ปัญหา และความรู้ ต่าง ๆ จากบิดามารดาของตนมากกว่าบิดามารดาที่มีระดับการศึกษาต่ำ ในขณะที่การศึกษา ของสุนทร สุทองหล่อ (2542 : 73) พบว่านักศึกษาที่บิดา มารดา หรือผู้ปกครองมีระดับ การศึกษาต่างกันมีคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองไม่แตกต่างกัน

จากการศึกษาเอกสารทางการศึกษา จึงเห็นได้ว่าผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาสูงจะ ให้ความสำคัญต่อการเรียน รวมทั้งสามารถให้คำแนะนำช่วยเหลือแก่บุตรได้เป็นอย่างดี

รายได้ของผู้ปกครอง

ครอบครัวทำหน้าที่เป็นสถาบันทางเศรษฐกิจโดยบิดามารดาเป็นผู้หาเงินมาเลี้ยงดูใน ครอบครัว รวมทั้งค่าใช้จ่ายในด้านการศึกษา อบรม และดำรงชีวิต (สุพัตรา สุภาพ. 2541 : 69) จากการศึกษาของไรท์ และ แอนดรูว์ (Wright and Andrew. 1974 : 277-283) เกี่ยวกับอิทธิพลของฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีผลต่อการเรียนของ นักศึกษาระดับวิทยาลัย ตัวแปรที่ใช้ศึกษา ได้แก่ เพศ รายได้ของครอบครัว อาชีพของบิดา และ การศึกษาของมารดา ผลการศึกษาพบว่า รายได้ของครอบครัวเป็นตัวทำนายคะแนนเฉลี่ยได้ดี ที่สุด เช่นเดียวกับการวิจัยของดวงนฤมล ประชัญคดี และมาริษศักร์ กัลล์ประวิทย์ (2530 : 119) ซึ่งพบว่านิสิตสัตวแพทย์ที่มาจากครอบครัวที่มีรายได้มากกว่า 10,000 บาทต่อเดือน จะมี

ผลการเรียนอยู่ในระดับสูง และสอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของ ออร์พินท์ ชูชม และอัจฉรา สุขารมณ์ (2531 : 95) พบว่ารายได้ของครอบครัวเป็นตัวพยากรณ์ที่มีประสิทธิภาพสูงตัวหนึ่งในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จึงเห็นได้ว่ารายได้หรือฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวเป็นส่วนสำคัญในการช่วยสนับสนุนให้ผู้เรียนมีความพร้อมในการเรียนรู้ รวมทั้งมีกำลังทรัพย์สำหรับใช้ในการศึกษาได้อย่างเต็มที่

วิธีการอบรมเลี้ยงดู

บิดามารดามีบทบาทที่สำคัญอย่างยิ่งในการสร้างเสริมประสบการณ์ โดยเป็นทั้งครูคนแรกและเป็นครูที่มีความสำคัญที่สุด (รุ่ง แก้วแดง. 2543 : 175) ครอบครัวจึงเป็นสถาบันที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการของเด็ก เป็นสถาบันแรกที่สร้างลักษณะนิสัยหรือบุคลิกภาพ ตลอดจนพัฒนาการด้านต่าง ๆ แต่ละครอบครัวมีวิถีทางในการดำเนินชีวิตเฉพาะของตน มีวิธีการอบรมเลี้ยงดู บรรยากาศและความสัมพันธ์ในบ้าน ตลอดจนทัศนคติที่พ่อแม่มีต่อลูกของแต่ละครอบครัวแตกต่างกัน (สมคิด อิศระวัฒน์. 2541 : 2) ครอบครัวจึงมีอิทธิพลโดยตรงต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน รวมทั้งให้การสนับสนุนและให้ความไว้วางใจ ช่วยในการแยกแยะทัศนคติและความเชื่อที่ต้องการจะเปลี่ยนแปลง (Skager. 1978 : 93-94) ดังที่ สมคิด อิศระวัฒน์ (2542 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยพบว่า การอบรมเลี้ยงดูบุตรให้มีความพร้อมที่จะเรียนรู้ด้วยตนเองนั้น บิดามารดาควรจะเลี้ยงดูแบบให้ความรัก ความอบอุ่น ความใกล้ชิด สอนให้เป็นคนมีเหตุมีผล เปิดโอกาสให้คิดตัดสินใจด้วยตนเอง บิดามารดามีบทบาทในการเป็นผู้ให้คำปรึกษา ไม่ตามใจหรือเข้มงวดกวดขันจนเกินไป ยอมให้บุตรได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นและโต้แย้งได้ เมื่อทำความผิดควรใช้วิธีตักเตือน ถ้าทำดีก็ยกย่องชมเชย นอกจากนี้บิดามารดาควรเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่บุตร

สุรางค์ จันท์เอม (2529 : 89) กล่าวว่า การอบรมเลี้ยงดูเป็นกระบวนการที่บุคคลต้องพบตั้งแต่เกิดจนตลอดชีวิต เป็นสิ่งสำคัญต่อการพัฒนาชีวิตและมีอิทธิพลต่อพฤติกรรม การอบรมเลี้ยงดูจะช่วยให้บุคคลได้เรียนรู้ระเบียบต่าง ๆ ในสังคม สร้างสรรค์พฤติกรรมของบุคคล ช่วยพัฒนาบุคลิกภาพของบุคคลภายใต้ขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรมของสังคม ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของสมคิด อิศระวัฒน์ (2538 : 63-64) เกี่ยวกับลักษณะการอบรมเลี้ยงดูเด็กของคนไทยซึ่งมีผลต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองพบว่า ปัจจัยที่ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ได้แก่ บุคลิกภาพของพ่อแม่หรือบุคคลที่อยู่ใกล้ชิด วิธีการสร้างสิ่งแวดล้อมของพ่อแม่ เมื่อเลี้ยงดูลูก และวิธีการสอนลูก ส่วนสุนทร สุทองหล่อ (2542 : 28) ได้ทำการวิเคราะห์ห้องค์ประกอบที่เป็นอุปสรรคต่อการให้ผู้เรียนเป็นผู้รับผิดชอบในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองคือ การอบรมเลี้ยงดู และการฝึกฝนในระบบการศึกษา

ในเรื่องวิธีการอบรมเลี้ยงดูนั้น จรรยา สุวรรณทัต และดวงเดือน พันธุมนาวิน (2521: 34) ได้ทำการประมวลผลการวิจัยเรื่องวิธีการอบรมเลี้ยงดู สรุปว่า วิธีการอบรมเลี้ยงดูที่สำคัญ คือ ผู้ปกครองต้องทำให้เด็กรู้สึกว่าคุณได้รับความรักความอบอุ่นอย่างพอเพียง ฝึกให้เด็กมีความเป็นตัวของตัวเองตั้งแต่อายุน้อย ให้เด็กฝึกการพึ่งตนเองและเป็นอิสระจากผู้ใหญ่ การอบรม ลงโทษ และให้รางวัลเด็กนั้น ต้องทำด้วยความมีเหตุผล ไม่ใช่อารมณ์ การควบคุมดูแลเด็กอย่างเข้มงวดนั้นอาจทำให้เด็กมีนิสัยก้าวร้าว เป็นการขัดขวางพัฒนาการทางสังคมที่เหมาะสมตามกาลเทศะด้วย ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยของใจทิพย์ พวงทอง (2540 : 23) ซึ่งพบว่า การยอมรับความสามารถและความคิดเห็นของเด็ก จะเป็นการส่งเสริมให้เด็กมีอิสระในการคิด ตัดสินใจหรือแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง และงานวิจัยของสุนทร สุทองหล่อ (2542 : 71) ที่พบว่า นักศึกษาที่ได้รับการเลี้ยงดูแตกต่างกันจะมีคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยตนเองแตกต่างกัน นอกจากนี้ จริณาภ สุทธานุกุล (2533 : 29) ได้สรุปว่าผู้เรียนที่มีความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในครอบครัวดี บิดามารดาดูแลเอาใจใส่ แนะนำวิธีการเรียนแก่บุตร จะช่วยส่งเสริมให้เด็กได้รับประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้

จึงเห็นได้ว่าสภาพครอบครัว ลักษณะและวิธีการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่หรือผู้ปกครองมีอิทธิพลและมีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้ เพราะครอบครัวเป็นศูนย์กลางในการพัฒนานิสิตทั้งทางร่างกาย สติปัญญา และจิตใจ หากครอบครัวให้ความอบอุ่น อบรมเลี้ยงดูอย่างถูกต้อง ให้การยอมรับ ยกย่อง ชมเชย แสดงความสนใจ เข้าใจ เอาใจใส่อย่างดี พร้อมทั้งสนับสนุนและช่วยเหลือทุกด้าน ก็จะช่วยส่งเสริมนิสัยในการเรียนรู้และประสบความสำเร็จในการเรียน

ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย

องค์ประกอบที่สำคัญต่อการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา ได้แก่ บทบาทของ ผู้สอน สภาพแวดล้อมในสถาบัน ความเหมาะสมของประสบการณ์ที่จัดให้ผู้เรียน และธรรมชาติของการเรียนรู้ (สมสุข ชีระพิจิตร. มปป : 4-6) ซึ่งล้วนมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ สามารถส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งในด้านความรู้ ความคิด ทักษะคติ พฤติกรรมและบุคลิกภาพของผู้เรียน (ทองเรียน อมรัชกุล. 2525 : 40) เช่นเดียวกับที่อัจนรา ประไพตระกูล (2539 : 23) ได้ทำการวิจัยพบว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาการเรียนรู้ ได้แก่ พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ ความพร้อมของผู้เรียนและสภาพแวดล้อม ดังนั้นการที่นิสิตสัตวแพทย์ได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนให้มีคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองจะส่งผลทำให้การผลิตสัตวแพทย์ศาสตร์บัณฑิตเป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพ ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

สภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยที่มีอิทธิพลต่อคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ได้แก่ ความพึงพอใจต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ และความสัมพันธ์กับเพื่อน

ความพึงพอใจต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2542 : 14) กำหนดว่า สถานศึกษาต้องส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียน และอำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และมีความรอบรู้ ซึ่งผู้สอนและผู้เรียนอาจเรียนรู้ไปพร้อม ๆ กัน จากสื่อหรือแหล่งวิทยาการ ประเภทต่าง ๆ การเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพนั้นสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่แวดล้อมผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญและมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้จึงจำเป็นต้องมีการพัฒนาให้สามารถเอื้อต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน (เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. 2541 : 154) ซึ่งสอดคล้องกับ ปัทมวรรณ อ่วมศรี (2541 : 20) ซึ่งกล่าวว่าสถาบันอุดมศึกษาจำเป็นต้องปลูกฝังและส่งเสริมคุณลักษณะด้านการแสวงหาความรู้ให้แก่ผู้เรียน เช่น การสอนให้รู้จักศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม การจัดสภาพแวดล้อม และสิ่งอำนวยความสะดวกในการศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม เช่น การเตรียมความพร้อมของห้องสมุด การเตรียมอุปกรณ์หรือสื่อการสอนที่มีความทันสมัย เป็นต้น เมื่อผู้เรียนมีนิสัยชอบแสวงหาความรู้ก็จะเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาคุณลักษณะด้านอื่น ๆ เช่น มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เป็นต้น

นอกจากนั้นสถาบันการศึกษายังต้องคำนึงถึงองค์ประกอบและปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งเสริมการพัฒนาความรู้ของผู้เรียนให้เป็นผู้มีคุณธรรมทั้งด้านร่างกาย สติปัญญาและจิตใจ โดยสถาบันควรจัดหรืออำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนมีความรู้สึกพึงพอใจและมีประสบการณ์ที่ดีในขณะที่อยู่ในสถาบันนั้น ทั้งนี้เนื่องจากสภาพแวดล้อมมีอิทธิพลต่อการพัฒนาการเรียนรู้ของมนุษย์ หากสภาพแวดล้อมดีย่อมสร้างความพึงพอใจให้เกิดขึ้น ซึ่งความรู้สึกพึงพอใจหรือไม่พึงพอใจอาจนำไปสู่ประสบการณ์ชีวิตของผู้เรียนในด้านบวกหรือลบได้ ประสบการณ์ชีวิตในสถาบันการศึกษามีความสัมพันธ์ทางบวกกับความรู้สึกนึกคิด การใฝ่รู้ การมีวินัยในตนเอง ความเชื่อมั่นในตนเอง และความรับผิดชอบ (ลดาพร บุญฤทธิ์. 2539 : 140-141) ซึ่งสอดคล้องกับ กาญจนา ภาสุพันธ์ (2531 : 10) ที่ทำการศึกษาค้นคว้าความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อสภาพแวดล้อมภายในวิทยาลัยอาชีวศึกษา พบว่า ความรู้สึกพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อสภาพแวดล้อมภายในสถาบันการศึกษาจะช่วยสร้างและปลูกฝังให้นักศึกษามีความรักและกระตือรือร้นในการเรียน รวมทั้งส่งเสริมให้นักศึกษามีความเจริญก้าวหน้าและประสบผลสำเร็จในการเรียน

จากการสำรวจเอกสารที่เกี่ยวข้องทางการศึกษาข้างต้น สรุปได้ว่าหากนิสิต
 สัตวแพทย์มีความพึงพอใจต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย เช่น การให้บริการทางวิชาการที่มี
 ความเหมาะสมสอดคล้องตามความต้องการของนิสิต จะเป็นการช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ให้
 เกิดขึ้นและส่งผลให้มีความตั้งใจในการแสวงหาความรู้อีกด้วย

พฤติกรรมการสอนของอาจารย์

พฤติกรรมการสอนของอาจารย์เป็นวิธีการหรือการกระทำของอาจารย์ที่แสดงออก
 เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน เช่น มีการเตรียมการสอน ดำเนินการสอน ใช้สื่อและอุปกรณ์
 การสอน วัดและประเมินผลการเรียนที่ดี (สนทยา เข้มวิรัตน์. 2542 : 25) อาจารย์จึงเป็นผู้มี
 บทบาทสำคัญที่จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ โดยช่วยเตรียมการเพื่อให้ผู้เรียนประสบ
 ความสำเร็จและค้นพบตนเอง โดยมีความล้มเหลวทางการเรียนน้อยที่สุด (ปรียาพร
 วงศ์อนุตรโรจน์. 2535: 81) สมสุข ชีระพิจิตร (มปป : 4-6) ได้กล่าวถึงผู้สอนในระดับอุดมศึกษา
 ที่มีประสิทธิภาพว่าจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์ในวิชาที่สอนอย่างดี รวมทั้งต้อง
 ศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมในสาขาที่เกี่ยวข้อง มีเหตุผลในการอ่าน การคิด และยอมรับว่า
 ตนมีความสามารถในการปฏิบัติงานของตน ส่วน สุรางค์ โค้วตระกูล (2541 : 344) ได้สรุป
 หลักและวิธีการสอนตามทัศนะของนักจิตวิทยามนุษยนิยมว่าเน้นที่ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอน
 และผู้เรียน ต้องมีความไว้วางใจซึ่งกันและกัน ห้องเรียนต้องมีความอบอุ่น ไม่มีการข่มขู่หรือทำ
 โทษที่รุนแรงกระทบจิตใจของผู้เรียน อาจารย์จะต้องส่งเสริม สนับสนุน และยอมรับผู้เรียนใน
 ฐานะที่เป็นปัจเจกบุคคล พยายามเข้าใจความรู้สึกของผู้เรียน ควรมีวิธีการสอนที่แปลกใหม่โดย
 การจัดประสบการณ์ที่ทำหายสติปัญญาของผู้เรียน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สำรวจ ค้นหา และ
 มีความสนุกในการเรียนรู้ ซึ่งจะเป็นแรงเสริมภายในที่จะปลุกฝังให้ผู้เรียนใฝ่หาความรู้ไปตลอด
 ชีวิต จะเห็นได้ว่าอาจารย์เป็นผู้ที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาคุณลักษณะที่ส่งเสริมให้เกิด
 การเรียนรู้ด้วยตนเอง การจัดการเรียนการสอน วิธีการสอน และหลักสูตรต่าง ๆ โดยอาจารย์
 ตามแนวทางที่ถูกต้องจะส่งผลต่อการพัฒนาคุณลักษณะของผู้เรียนในการเรียนรู้ด้วยตนเอง
 (สมคิด อิศระวัฒน์. 2542 : บทคัดย่อ) เช่นเดียวกับสนทยา เข้มวิรัตน์ (2542 : 25) ที่กล่าวถึง
 พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ว่ามีอิทธิพลต่อผู้เรียนในการช่วยสร้างพฤติกรรมที่พึงประสงค์
 ให้แก่ผู้เรียน อยากเข้าเรียน มีความสนใจต่อการเรียน ตลอดจนปลุกฝังเจตคติที่ดี และสรุป
 พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ว่าเป็นวิธีการหรือการกระทำของอาจารย์ที่แสดงออกเพื่อ
 พัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน เช่น มีการเตรียมการสอน ดำเนินการสอน ใช้สื่อและอุปกรณ์
 การสอน วัดและประเมินผลการเรียนที่ดี บุคลิกภาพที่เหมาะสมของอาจารย์ รวมทั้ง
 ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างอาจารย์และนักศึกษาด้วย

นอกจากนี้ สุนทร โคตวบรรเทา (2525 : 51) กล่าวว่า หลักและวิธีการสอนที่จัดให้ ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง คือ ผู้สอนมีหน้าที่ช่วยในการส่งเสริมและสร้างความสามารถให้เกิดขึ้น ตามที่ผู้เรียนต้องการ ผู้สอนจะต้องเชื่อว่าการใช้วิธีที่ถูกต้องผู้เรียนจะแสดงออกมาเองว่า เขามีความสามารถที่จะแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเองอย่างสร้างสรรค์ ซึ่งจะเป็นการสร้าง ความสัมพันธ์ให้กับผู้เรียน รวมทั้งเป็นการสร้างบรรยากาศในการเรียนที่ดีด้วย สำหรับ รุ่ง แก้วแดง (2543 : 98-144) กล่าวว่า ผู้สอนต้องมีการวางแผนกิจกรรม เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความพยายามในการศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง และได้เสนอแนะขั้นตอนรวมทั้งกระบวนการในการจัดการเรียนที่สำคัญว่า ผู้สอนจะต้องจัดบรรยากาศ สิ่งแวดล้อม และสิ่งอำนวยความสะดวก ให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองได้ตามความถนัด โดยอาจเรียนเพียงลำพังหรือเรียนเป็น กลุ่ม ให้โอกาสและเวลาแก่ผู้เรียนอย่างเต็มที่ ผู้สอนอาจเข้าไปช่วยเหลือและให้คำแนะนำบ้าง สำหรับการพัฒนาให้ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์ซึ่งผลต่อความรู้สึกมีคุณค่า รู้จักเคารพตนเอง และผู้อื่นนั้น ผู้สอนจะต้องสร้างบรรยากาศที่เป็นกันเอง มีความยืดหยุ่น และควรให้ผู้เรียนได้ วางใจว่าผู้สอนสามารถเป็นที่พึ่งได้ กระตุ้นให้ผู้เรียนรู้จักคิด ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีจินตนาการจาก สิ่งที่เรียน และที่สำคัญคือ ผู้สอนต้องเคารพความคิดเห็นของผู้เรียน ไม่ว่าจะความคิดนั้นจะดีหรือไม่ก็ตาม เพราะเป็นจุดสำคัญที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนมีอิสระในการคิดสร้างสรรค์ รวมทั้ง สนับสนุนให้ผู้เรียนได้เรียนจากความสนใจของตนเอง ผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์สูงมักจะมีอิสระ ในการเลือกเรียนและทำกิจกรรมด้วยตนเอง (สมศักดิ์ ภาวีกาควรรณ. 2535 : 64-72) จึงเห็น ได้ว่าคุณลักษณะบางประการและพฤติกรรมการสอนของอาจารย์จะส่งผลต่อความสำเร็จของ ผู้เรียน พฤติกรรมการสอนของอาจารย์จึงมีความหมายและสำคัญอย่างยิ่งต่อผู้เรียน (อัจฉรา ประไพตระกูล. 2539 : 6)

คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยนั้น มีการจัดการเรียนการสอนที่ หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็นภาคทฤษฎี ภาคปฏิบัติ หรือการฝึกปฏิบัติภาคสนาม อาจารย์จึงมี หน้าที่สำคัญในการจัดการด้านการเรียนการสอนให้เหมาะสม รวมทั้งส่งเสริมให้ผู้เรียนมี พฤติกรรมการเรียนรู้ที่ดีซึ่งจะเป็นสิ่งสำคัญต่อการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของผู้เรียน

ความสัมพันธ์กับเพื่อน

โนลส์ (Knowles. 1989 : 133) กล่าวว่า เพื่อนเป็นบุคคลที่ช่วยในด้านการให้ความรัก คอยรับฟังเรื่องราวและปัญหาต่าง ๆ ให้ความร่วมมือ แลกเปลี่ยนความคิด ให้ความช่วยเหลือ รวมทั้งให้การสนับสนุนในเรื่องต่าง ๆ ผู้เรียนในระดับอุดมศึกษาซึ่งเป็นวัยรุ่นนั้นมีแนวโน้ม ที่จะเลือกเพื่อนที่มีความคิดและพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกัน (จรินทร์ วินทะไชย์. 2541 : 11) ซึ่งสอดคล้องกับ สมคิด อิศระวัฒน์ (2542 : 13) ที่กล่าวว่า เพื่อนมีอิทธิพลอย่างมากต่อทัศนคติ ของวัยรุ่น เนื่องจากวัยรุ่นนี้มีความต้องการอยู่ร่วมกับเพื่อนที่มีรสนิยมใกล้เคียงกัน ไม่ว่าจะเป็น

ในด้านความคิด การแต่งกาย หรือการแสดงออก พยายามปฏิบัติตนให้เป็นที่ยอมรับในกลุ่ม การคบเพื่อนดีจึงมีความสำคัญมาก เพื่อนอาจจะสอนให้ทำตามกฎเกณฑ์ที่สังคมต้องการหรือในทางตรงกันข้ามอาจสอนให้ทำอะไรฝืนกฎเกณฑ์ของสังคม นอกจากนั้นเพื่อนยังมีอิทธิพลต่อการพัฒนาทางด้านความรู้ ทักษะคติ บุคลิกภาพ ตลอดจนคุณธรรมและจริยธรรม เนื่องจากมีการใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ในสถาบันการศึกษา (นฤมล เทื่อนมา. 2539 : 106) สำหรับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองนั้น เพื่อนในห้องหรือกลุ่มเดียวกันจะมีบทบาทเป็นผู้ที่คอยให้ความช่วยเหลือและแนะนำให้ผู้เรียนบรรลุตามจุดมุ่งหมาย ในขณะที่ผู้เรียนจะต้องแข่งขันกับตนเอง และเอาชนะตนเองด้วย (สมบัติ สุวรรณพิทักษ์. 2541 : 26)

สำหรับการเรียนสัตวแพทย์ซึ่งค่อนข้างมากด้วยเนื้อหาและจำนวนหน่วยกิตถึง 240 หน่วยกิต ต้องใช้เวลาในการศึกษาถึง 6 ปี นิสิตจึงใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ร่วมกับเพื่อน ดังนั้นความสัมพันธ์กับเพื่อนในการร่วมกันเรียนรู้ แลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็นและประสบการณ์ซึ่งกันและกันจึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัวด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยกับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง และค้นหาปัจจัยพยากรณ์คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัยดังนี้

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การกำหนดประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 6 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 จำนวน 743 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย นิสิตที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 6 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 จำนวน 474 คน ซึ่งได้มาด้วยการกำหนดขนาดตัวอย่าง (Sample Size) ตามตารางสำเร็จรูปของยามาเน่ (Yamane, 1967 : 886-887) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ($\alpha = .05$) จากนั้นใช้วิธีสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยการเทียบสัดส่วนจำแนกตามชั้นปีที่ศึกษาของนิสิต ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำแนกตามเพศ และชั้นปีที่ศึกษา

ชั้นปีที่ศึกษา	ประชากร			กลุ่มตัวอย่าง		
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
1	50	87	137	36	51	87
2	54	101	155	41	58	99
3	41	71	112	30	42	72
4	41	64	105	28	39	67
5	43	76	119	31	45	76
6	77	38	115	30	43	73
รวม	306	437	743	196	278	474

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ประกอบด้วยแบบสอบถาม 7 ตอน คือ

1. ข้อมูลส่วนตัว
2. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
3. การรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตน
4. ทักษะคิดต่อวิชาชีพ
5. วิธีการอบรมเลี้ยงดู
6. สภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย
7. คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

1. แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของนิสิตสัตวแพทย์ ประกอบด้วย แบบสอบถามเกี่ยวกับเพศ ชั้นปีที่ศึกษา ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง และรายได้ของผู้ปกครอง ลักษณะข้อคำถามเป็นแบบเลือกตอบ

2. แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยศึกษาแนวคิดจากแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ สุปจน์ สินสูงศรีวิวัฒน์ (2527 : 127) และเอกสารที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยข้อคำถาม จำนวน 15 ข้อ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยกำหนดการให้คะแนนของแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ดังนี้

จริงมากที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริงมาก	ให้	4	คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผู้วิจัยกำหนด ดังนี้
 คะแนนเฉลี่ย 3.75-5.00 หมายถึง นิสิตมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง
 คะแนนเฉลี่ย 2.26-3.74 หมายถึง นิสิตมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ปานกลาง
 คะแนนเฉลี่ย 1.00-2.25 หมายถึง นิสิตมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

3. แบบสอบถามการรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตน เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยศึกษาแนวคิดจากแบบสอบถามการรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตนของซีเรอร์และคณะ (จิตต์ตระการ ศุภรัตน์. 2543 : 32-33 ; อ้างอิงจาก Sherer et al.1982) และเอกสารที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย ข้อคำถาม จำนวน 16 ข้อ ซึ่งมีข้อคำถามทุกข้อเป็นคำถามทางบวก ยกเว้นข้อ 13 ที่เป็น ข้อคำถามทางลบ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยกำหนดการให้คะแนนของแบบสอบถามการรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตน ดังนี้

ข้อความที่มีความหมายทางบวก			ข้อความที่มีความหมายทางลบ		
จริงมากที่สุด	5	คะแนน	1	คะแนน	
จริงมาก	4	คะแนน	2	คะแนน	
ไม่แน่ใจ	3	คะแนน	3	คะแนน	
จริงน้อย	2	คะแนน	4	คะแนน	
จริงน้อยที่สุด	1	คะแนน	5	คะแนน	

เกณฑ์การแปลความหมายคะแนนเฉลี่ยของการรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตน ผู้วิจัย กำหนด ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.75-5.00 หมายถึง นิสิตมีการรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตนสูง

คะแนนเฉลี่ย 2.26-3.74 หมายถึง นิสิตมีการรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตนปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.00-2.25 หมายถึง นิสิตมีการรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตนต่ำ

4. แบบสอบถามทัศนคติต่อวิชาชีพ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยศึกษาแนวคิดจากแบบสอบถามทัศนคติต่อวิชาชีพแพทย์ของรวิวรรณ อังคนุรักษ์พันธ์ (2533 : 315-317) และทัศนคติต่อวิชาชีพพยาบาลของ นฤมล เกื้อนมา (2539 : 138-142) ประกอบด้วย ข้อคำถามจำนวน 16 ข้อ ซึ่งมีข้อคำถามทุกข้อเป็นคำถามทางบวก ยกเว้นข้อ 8 ที่เป็น ข้อคำถามทางลบ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยกำหนดการให้คะแนนของแบบสอบถามทัศนคติต่อวิชาชีพ ดังนี้

ข้อความที่มีความหมายทางบวก			ข้อความที่มีความหมายทางลบ		
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	คะแนน	1	คะแนน	
เห็นด้วย	4	คะแนน	2	คะแนน	
ไม่แน่ใจ	3	คะแนน	3	คะแนน	
ไม่เห็นด้วย	2	คะแนน	4	คะแนน	
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	คะแนน	5	คะแนน	

เกณฑ์การแปลความหมายคะแนนเฉลี่ยของทัศนคติต่อวิชาชีพ ผู้วิจัยกำหนด ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.75-5.00 หมายถึง นิสิตมีทัศนคติต่อวิชาชีพทางบวก

คะแนนเฉลี่ย 2.26-3.74 หมายถึง นิสิตมีทัศนคติต่อวิชาชีพปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.00-2.25 หมายถึง นิสิตมีทัศนคติต่อวิชาชีพทางลบ

5. แบบสอบถามวิธีการอบรมเลี้ยงดู เป็นแบบสอบถามที่ผู้สร้างขึ้นโดยศึกษาแนวคิดจากแบบสอบถามเกี่ยวกับวิธีการอบรมเลี้ยงดูของอัจฉรา ประไพตระกูล (2538 : 3-4) และศึกษาจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยข้อคำถาม จำนวน 18 ข้อ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

แบบสอบถามเกี่ยวกับวิธีการอบรมเลี้ยงดูนิสิตของผู้ปกครองแบ่งออกเป็น

1. แบบประชาธิปไตย จำนวน 5 ข้อ ได้แก่ คำถามข้อ 1,2,6,15 และ 18
2. แบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป จำนวน 5 ข้อ ได้แก่ คำถามข้อ 3,8,13,14 และ 16
3. แบบเข้มงวดกวดขัน จำนวน 4 ข้อ ได้แก่ คำถามข้อ 5,9,10 และ 12
4. แบบปล่อยปละละเลย จำนวน 4 ข้อ ได้แก่ คำถามข้อ 4,7,11 และ 17

การให้คะแนนของแบบสอบถามวิธีการอบรมเลี้ยงดู ผู้วิจัยกำหนดดังนี้

จริงมากที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริงมาก	ให้	4	คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายคะแนนเฉลี่ยของวิธีการอบรมเลี้ยงดู ผู้วิจัยกำหนด ดังนี้ การจำแนกกลุ่มนิสิตที่ได้รับวิธีการอบรมเลี้ยงดูใน 4 ลักษณะคือ ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองแบบประชาธิปไตย แบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป แบบเข้มงวดกวดขัน และแบบปล่อยปละละเลย ให้เป็นกลุ่มนิสิตที่ได้รับการเลี้ยงดูในลักษณะนั้น ๆ ในระดับมากและระดับน้อย ผู้วิจัยจัดกลุ่มโดยผู้ที่ตอบแบบสอบถามในแต่ละข้อในระดับที่เป็นจริงมากที่สุดและเป็นจริงมาก ให้จัดอยู่ในกลุ่มของผู้ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูในลักษณะนั้น ๆ ในระดับมาก ส่วนผู้ที่ตอบแบบสอบถามในแต่ละข้อในระดับที่เป็นจริงน้อยและเป็นจริงน้อยที่สุด ให้จัดอยู่ในเป็นกลุ่มผู้ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูในลักษณะนั้น ๆ ในระดับน้อย

6. แบบสอบถามด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามความพึงพอใจต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยศึกษาแนวคิดจากแบบสอบถามของลดาพร บุญฤทธิ์ (2539 : 174-180) ประกอบด้วยข้อคำถาม จำนวน 12 ข้อ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วน

ประมาณค่า 5 ระดับ โดยกำหนดการให้คะแนนของแบบสอบถามความพึงพอใจต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	5	คะแนน
เห็นด้วย	ให้	4	คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายคะแนนเฉลี่ยของความพึงพอใจต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย ผู้วิจัยกำหนด ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.75-5.00 หมายถึง นิสิตมีความพึงพอใจต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย
ในระดับมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.26-3.74 หมายถึง นิสิตมีความพึงพอใจต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย
ในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.00-2.25 หมายถึง นิสิตมีความพึงพอใจต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย
ในระดับน้อย

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยศึกษาแนวคิดจากคู่มือการประเมินผลการสอน ฝ่ายวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2540 : 26-37) ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 15 ข้อ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยกำหนดการให้คะแนนของแบบสอบถามพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	5	คะแนน
เห็นด้วย	ให้	4	คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ ผู้วิจัยกำหนด ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.75-5.00 หมายถึง นิสิตมีความเห็นว่าอาจารย์มีพฤติกรรมการสอน
ที่เหมาะสมในระดับมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.26-3.74 หมายถึง นิสิตมีความเห็นว่าอาจารย์มีพฤติกรรมการสอน
ที่เหมาะสมในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.00-2.25 หมายถึง นิสิตมีความเห็นว่าอาจารย์มีพฤติกรรมการสอน
ที่เหมาะสมในระดับน้อย

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามความสัมพันธ์กับเพื่อน เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
โดยศึกษาแนวคิดจากแบบสอบถามของนฤมล เกื่อนมา (2539 : 138-142) ประกอบด้วย
ข้อคำถามจำนวน 10 ข้อ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ
โดยกำหนดการให้คะแนนของแบบสอบถามความสัมพันธ์กับเพื่อน ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	5	คะแนน
เห็นด้วย	ให้	4	คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายคะแนนเฉลี่ยของความสัมพันธ์กับเพื่อน ผู้วิจัยกำหนดดังนี้
คะแนนเฉลี่ย 3.75-5.00 หมายถึง นิสิตมีความสัมพันธ์กับเพื่อนมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.26-3.74 หมายถึง นิสิตมีความสัมพันธ์กับเพื่อนปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.00-2.25 หมายถึง นิสิตมีความสัมพันธ์กับเพื่อนน้อย

7. แบบสอบถามคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้แปลและปรับปรุงมาจากแบบสอบถาม
ความพร้อมการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (Self-Directed Learning Readiness Scale) Form A
ของลูซี่ แมดเซน กุกลิเอลมิโน (Lucy Madsen Guglielmino. 1977) ในด้านต่าง ๆ รวม 8 ด้าน
ได้แก่ การเปิดใจรับโอกาสที่จะเรียน ความเชื่อมั่นว่าตนเองเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ
ความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียน ความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง ความรักใน
การเรียน ความคิดสร้างสรรค์ การมองอนาคตในแง่ดี และความสามารถในการใช้ทักษะการ
ศึกษาหาความรู้และการแก้ปัญหา ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 58 ข้อ และผู้วิจัยได้สร้างขึ้น
เพื่อให้สอดคล้องในการนำไปใช้กับนิสิตสัตวแพทย์เพิ่มขึ้นอีก 10 ข้อ รวมเป็น 68 ข้อ ลักษณะของ
แบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

แบบสอบถามเกี่ยวกับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิต 8 ด้าน ดังนี้

	ข้อคำถามทางบวก	ข้อคำถามทางลบ
1. การเปิดใจรับโอกาสที่จะเรียน	1,29,42,45,48,53	6
2. ความเชื่อมั่นว่าตนเองเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ	4,10,11,27,49,56	31,34
3. ความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียน	13,18,21,41	7,9,12,56
4. ความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง	2,15,16,26,30,39,54,60	20
5. ความรักในการเรียน	5,14,17,22,28,44,46,68	3,23,43,52
6. ความคิดสร้างสรรค์	24,33,35,37,62,66	47,65
7. การมองอนาคตในแง่ดี	8,25,36,38,40,51,57,59,67	-
8. ความสามารถในการใช้ทักษะการศึกษาหาความรู้และการแก้ปัญหา	32,50,58,61	19,63,64

การให้คะแนนของแบบสอบถามคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองผู้วิจัยกำหนดดังนี้

ข้อความที่มีความหมายทางบวก			ข้อความที่มีความหมายทางลบ	
จริงมากที่สุด	5	คะแนน	1	คะแนน
จริงมาก	4	คะแนน	2	คะแนน
ไม่แน่ใจ	3	คะแนน	3	คะแนน
จริงน้อย	2	คะแนน	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	1	คะแนน	5	คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมายคะแนนเฉลี่ยของคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองผู้วิจัยกำหนด ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 3.75-5.00 หมายถึง นิสิตมีคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในระดับมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.26-3.74 หมายถึง นิสิตมีคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.00-2.25 หมายถึง นิสิตมีคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในระดับน้อย

การหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. นำแบบสอบถามตรวจหาความเที่ยงตรง (Validity) เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมด้านเนื้อหา แล้วนำเสนออาจารย์ผู้ควบคุมปริญญาโทและผู้ที่ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน (ตามรายชื่อ ภาคผนวก ก) ได้ตรวจสอบเครื่องมือการวิจัยตรวจสอบความเที่ยงตรงในเนื้อหาของแบบสอบถามอีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้ข้อเสนอแนะและปรับปรุงแบบสอบถามให้มีความเที่ยงตรงมากขึ้น

2. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขสมบูรณ์แล้วไปทดลองใช้กับนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 60 คน นำผลที่ได้ไปวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก (Discrimination Power) ของข้อคำถามเป็นรายข้อ โดยใช้การทดสอบค่าที (t-test) คัดเลือกข้อคำถามที่มีค่า t ตั้งแต่ 1.7 ขึ้นไป ไว้เป็นแบบสอบถามในการวิจัย (Flemming and Nellis. 1994 : 374)

3. หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามในแต่ละตอน (ตอนที่ 2 ถึง ตอนที่ 7) โดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach. 1970 : 161) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามแต่ละตอน ดังนี้

- ตอนที่ 2 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เท่ากับ 0.7714
- ตอนที่ 3 แบบสอบถามการรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตน เท่ากับ 0.7983
- ตอนที่ 4 แบบสอบถามทัศนคติต่อวิชาชีพ เท่ากับ 0.8723
- ตอนที่ 5 แบบสอบถามวิธีการอบรมเลี้ยงดู เท่ากับ 0.6338
- ตอนที่ 6 แบบสอบถามด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย

ส่วนที่ 1 ความพึงพอใจต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย เท่ากับ 0.8740

ส่วนที่ 2 พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ เท่ากับ 0.9029

ส่วนที่ 3 ความสัมพันธ์กับเพื่อน เท่ากับ 0.8071

- ตอนที่ 7 แบบสอบถามคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เท่ากับ 0.9164

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยดำเนินการแจกแบบสอบถามแก่นิสิตที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลจำนวน 474 ฉบับ
2. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลที่นิสิตตอบเสร็จแล้วด้วยตนเอง ได้กลับคืนจำนวน 417 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 87.97

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อได้รับแบบสอบถามคืนมาแล้ว คัดเลือกเฉพาะฉบับที่กรอกข้อมูลสมบูรณ์ นำมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติทั้งหมด คำนวณด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC (Statistical Package for Social Science) ดังนี้

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าคะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยกับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิต คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

3. เพื่อค้นหาปัจจัยพยากรณ์คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิต คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าสถิติพื้นฐาน

1.1 ค่าคะแนนเฉลี่ย (Ferguson. 1981 : 49)

1.2 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Ferguson. 1981 : 68)

2. วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามเป็นรายข้อโดยใช้ร้อยละ 25 ของกลุ่มสูงและร้อยละ 25 ของกลุ่มต่ำ ใช้การทดสอบค่าที (t-test)

3. ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามใช้วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach. 1970 : 161)

4. วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยกับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (Ferguson. 1981 : 113)

5. วิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) (Freund. 1979 : 379) เพื่อค้นหาปัจจัยพยากรณ์คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ทางสถิติเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณา t-distribution
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณา F-distribution
r	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน
R	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของการพยากรณ์
SE_b	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์การพยากรณ์
a	แทน	ค่าคงที่ของสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
b	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
β	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน
\hat{Y}	แทน	สมการพยากรณ์คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิต คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยใช้คะแนนดิบ
Z_Y	แทน	สมการพยากรณ์คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิต คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยใช้คะแนนมาตรฐาน
X_1	แทน	เพศ
X_2	แทน	ชั้นปีที่ศึกษา
X_3	แทน	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
X_4	แทน	การรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตน
X_5	แทน	ทัศนคติต่อวิชาชีพ
X_6	แทน	ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง
X_7	แทน	รายได้ของผู้ปกครอง
X_8	แทน	วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย
X_9	แทน	วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป

X ₁₀	แทน	วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน
X ₁₁	แทน	วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย
X ₁₂	แทน	ความพึงพอใจต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย
X ₁₃	แทน	พฤติกรรมการสอนของอาจารย์
X ₁₄	แทน	ความสัมพันธ์กับเพื่อน
Y	แทน	คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้จำแนกการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย และคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยกับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ค้นหาปัจจัยพยากรณ์คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย และคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ดังแสดงในตาราง 2-3

ตาราง 2 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของปัจจัยด้านส่วนตัว และ
ด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย

ตัวแปร	N = 417		การแปล ความหมาย
	\bar{X}	S.D.	
1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	3.28	0.48	ปานกลาง
2 การรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตน	3.64	0.42	ปานกลาง
3 ทักษะคิดต่อวิชาชีพ	4.02	0.49	บวก
4 ความพึงพอใจต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย	2.85	0.65	ปานกลาง
5 พฤติกรรมการสอนของอาจารย์	3.72	0.50	ปานกลาง
6 ความสัมพันธ์กับเพื่อน	3.47	0.54	ปานกลาง

จากตาราง 2 แสดงปัจจัยด้านส่วนตัว โดยพบว่านิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และการรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตน ในระดับ
ปานกลาง และพบว่านิสิตสัตวแพทย์มีทักษะคิดต่อวิชาชีพในทางบวก

สำหรับปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยนั้น พบว่านิสิตสัตวแพทย์มี
ความพึงพอใจต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยในระดับปานกลาง อีกทั้งมีความเห็นว่า
พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ และมีความสัมพันธ์กับเพื่อน ในระดับปานกลางเช่นกัน

ตาราง 3 ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง	N = 417		การแปลความหมาย
	\bar{X}	S.D.	
1. การเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้	3.65	0.48	ปานกลาง
2. ความเชื่อมั่นว่าตนเองเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ	3.54	0.44	ปานกลาง
3. ความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียน	3.19	0.35	ปานกลาง
4. ความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง	3.80	0.45	มาก
5. ความรักในการเรียน	3.54	0.44	ปานกลาง
6. ความคิดสร้างสรรค์	3.34	0.44	ปานกลาง
7. การมองอนาคตในแง่ดี	3.82	0.54	มาก
8. ความสามารถในการใช้ทักษะการศึกษาหาความรู้และทักษะการแก้ปัญหา	3.35	0.47	ปานกลาง
รวม	3.54	0.35	ปานกลาง

จากตาราง 3 แสดงให้เห็นว่านิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.54, S.D. = 0.35$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่านิสิตสัตวแพทย์มีคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ด้านความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง และการมองอนาคตในแง่ดี อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.80, S.D. = 0.45$ และ $\bar{X} = 3.82, S.D. = 0.54$ ตามลำดับ) ส่วนด้านอื่น ๆ อยู่ในระดับปานกลาง

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยกับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต้นส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยกับการเรียนรู้ด้วยตนเองของ
นิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวแปร	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	X ₆	X ₇	X ₈	X ₉	X ₁₀	X ₁₁	X ₁₂	X ₁₃	X ₁₄	Y
X ₁	1.000														
X ₂	-0.064	1.000													
X ₃	-0.014	-0.047	1.000												
X ₄	-0.110*	0.060	0.525**	1.000											
X ₅	0.075	-0.021	0.434**	0.488**	1.000										
X ₆	0.127**	-0.031	-0.048	0.004	0.052	1.000									
X ₇	0.083	-0.060	0.038	-0.066	-0.026	0.260**	1.000								
X ₈	0.156**	0.088	0.104*	0.146**	0.181**	0.029	0.0851	1.000							
X ₉	-0.083	-0.004	0.001	-0.036	-0.031	0.044	-0.103*	-0.533**	1.000						
X ₁₀	-0.122*	0.072	-0.040	-0.061	-0.074	-0.004	0.028	-0.353**	-0.015	1.000					
X ₁₁	-0.068	0.052	-0.028	-0.042	-0.086	-0.088	-0.001	-0.434**	-0.018	-0.012	1.000				
X ₁₂	-0.138**	-0.063	0.170**	0.163**	0.198**	0.031	-0.050	-0.085	-0.025	0.083	-0.011	1.000			
X ₁₃	0.027	0.044	0.272**	0.372**	0.409**	0.070	-0.039	0.098*	-0.072	0.003	0.001	0.356**	1.000		
X ₁₄	0.064	0.022	0.430**	0.431**	0.468**	0.074	-0.011	0.114*	-0.062	-0.022	-0.082	0.258**	0.428**	1.000	
Y	-0.065	0.030	0.567**	0.699**	0.449**	0.000	-0.004	0.156**	-0.026	-0.038	-0.049	0.020	0.342**	0.417**	1.000

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 แสดงว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ เพศ และ ชั้นปีที่ศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตสัตวแพทย์ ส่วน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตน และทัศนคติต่อวิชาชีพ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตสัตวแพทย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (r มีค่า 0.567, 0.699 และ 0.449 ตามลำดับ)

ในขณะที่ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครอง วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน ไม่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตสัตวแพทย์ ยกเว้นวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ที่พบว่ามีสัมพันธ์ทางบวกกับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตสัตวแพทย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (r มีค่า 0.156)

สำหรับปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย ได้แก่ ความพึงพอใจต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตสัตวแพทย์ ในขณะที่พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ และความสัมพันธ์กับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (r มีค่า 0.342 และ 0.417 ตามลำดับ)

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ค้นหาปัจจัยพยากรณ์คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประกอบด้วยตัวแปรพยากรณ์ทั้งหมด 14 ตัวแปร ได้แก่ เพศ (X_1) ชั้นปีที่ศึกษา (X_2) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_3) การรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตน (X_4) ทัศนคติต่อวิชาชีพ (X_5) ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง (X_6) รายได้ของผู้ปกครอง (X_7) วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย (X_8) วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป (X_9) วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย (X_{10}) และวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน (X_{11}) ความพึงพอใจต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย (X_{12}) พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ (X_{13}) และ ความสัมพันธ์กับเพื่อน (X_{14}) ผู้วิจัยใช้วิธีวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน โดยพิจารณาเลือกตัวแปรที่มีอำนาจการพยากรณ์สูงสุด เข้าไว้ในสมการพยากรณ์และเพิ่มตัวแปรขึ้นทีละตัวแปรตามลำดับ จากนั้นทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณที่เปลี่ยนแปลงไป ดังแสดงในตาราง 5-7

ตาราง 5 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณและสัมประสิทธิ์การถดถอยระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว
ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยกับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วย
การนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวแปร	b	SE _b	β	t
เพศ (X ₁)	-0.032	0.024	-0.045	-1.325
ชั้นปีที่ศึกษา (X ₂)	-0.000	0.007	-0.004	-0.122
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X ₃)	0.181	0.029	0.249	6.127**
การรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตน (X ₄)	0.406	0.035	0.491	11.545**
ทัศนคติต่อวิชาชีพ (X ₅)	0.042	0.029	0.058	1.423
ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง (X ₆)	-0.000	0.024	-0.000	-0.027
รายได้ของผู้ปกครอง (X ₇)	0.011	0.021	0.178	0.521
วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย (X ₈)	0.065	0.073	0.048	0.887
วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป (X ₉)	0.059	0.105	0.024	0.558
วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน (X ₁₀)	0.120	0.135	0.034	0.888
วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย (X ₁₁)	0.019	0.118	0.006	0.161
ความพึงพอใจต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย (X ₁₂)	-0.093	0.019	-0.173	-4.744**
พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ (X ₁₃)	0.068	0.027	0.098	2.478*
ความสัมพันธ์กับเพื่อน (X ₁₄)	0.048	0.026	0.074	1.835
R = 0.761		R ² = 0.580		a = 1.116

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 5 การรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และความพึงพอใจต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย เป็นตัวแปรที่ส่งผลต่อคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตสัตวแพทย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ เป็นตัวแปรที่ส่งผลต่อคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตสัตวแพทย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนตัวแปรอื่น ๆ ไม่พบว่าไม่ส่งผลต่อคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตสัตวแพทย์

ตาราง 6 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อพยากรณ์คุณลักษณะการเรียนรู้
ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวแปร	R	R ²	F
X ₄	0.698	0.487	395.434**
X ₄ , X ₃	0.737	0.543	246.237**
X ₄ , X ₃ , X ₁₂	0.746	0.557	173.524**
X ₄ , X ₃ , X ₁₂ , X ₁₃	0.755	0.569	136.519**
X ₄ , X ₃ , X ₁₂ , X ₁₃ , X ₁₄	0.758	0.574	110.969**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 6 แสดงว่า การรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตน (X₄) เป็นตัวแปรที่ส่งผล
สูงสุดที่สามารถพยากรณ์คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตสัตวแพทย์ โดยมี
อำนาจในการพยากรณ์ร้อยละ 48.70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 รองลงมา ได้แก่
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X₃) ความพึงพอใจต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย (X₁₂) พฤติกรรม
การสอนของอาจารย์ (X₁₃) และความสัมพันธ์กับเพื่อน (X₁₄) ตามลำดับ

มีข้อสังเกตว่า ความพึงพอใจต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย (X₁₂) ซึ่งมีความ
สัมพันธ์กับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองน้อย แต่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรม
การสอนของอาจารย์ (X₁₃) และความสัมพันธ์กับเพื่อน (X₁₄) สูง จึงเข้ามาส่งผลทำให้
ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณสูงขึ้น

ตาราง 7 สัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวแปรอิสระในสมการพยากรณ์คุณลักษณะการเรียนรู้
ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวแปร	b	SE _b	β	t
การรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตน (X ₄)	0.425	0.033	0.514	12.822**
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X ₃)	0.190	0.029	0.262	6.671**
ความพึงพอใจต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย (X ₁₂)	-0.090	0.019	-0.168	-4.831**
พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ (X ₁₃)	0.074	0.027	0.106	2.786**
ความสัมพันธ์กับเพื่อน (X ₁₄)	0.052	0.025	0.081	2.083*
R = 0.758	R ² = 0.574	a = 1.170		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 7 ตัวแปรที่ถูกนำเข้าไปในสมการพยากรณ์คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้แก่ การรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความพึงพอใจต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ และความสัมพันธ์กับเพื่อน โดยตัวแปรดังกล่าวสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้ร้อยละ 57.40 และเขียนเป็นสมการพยากรณ์คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยใช้คะแนนดิบคือ

$$\hat{Y} = 1.170 + 0.425(X_4) + 0.190(X_3) - 0.090(X_{12}) + 0.074(X_{13}) + 0.052(X_{14})$$

สมการพยากรณ์คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยใช้คะแนนมาตรฐานคือ

$$Z_Y = 0.514(Z_{X_4}) + 0.262(Z_{X_3}) - 0.168(Z_{X_{12}}) + 0.106(Z_{X_{13}}) + 0.081(Z_{X_{14}})$$

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยกับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง และค้นหาปัจจัยพยากรณ์คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย นิสิตที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 6 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 จำนวน 474 คน ผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามที่สมบูรณ์กลับคืนมาเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลรวมทั้งสิ้น 417 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 87.97

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ประกอบด้วยแบบสอบถาม 7 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของนิสิตสัตวแพทย์ ประกอบด้วยแบบสอบถามเกี่ยวกับเพศ ชั้นปีที่ศึกษา ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง และรายได้ของผู้ปกครอง ลักษณะข้อคำถามเป็นแบบเลือกตอบ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ประกอบด้วยข้อคำถาม จำนวน 15 ข้อ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามการรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตน ประกอบด้วยข้อคำถาม จำนวน 16 ข้อ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

ตอนที่ 4 เป็นแบบสอบถามทัศนคติต่อวิชาชีพ ประกอบด้วยข้อคำถาม จำนวน 16 ข้อ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

ตอนที่ 5 เป็นแบบสอบถามวิธีการอบรมเลี้ยงดู ประกอบด้วยข้อคำถาม จำนวน 18 ข้อ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

ตอนที่ 6 แบบสอบถามด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามความพึงพอใจต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย ประกอบด้วยข้อคำถาม จำนวน 12 ข้อ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามพฤติกรรมการสอนของอาจารย์ ประกอบด้วย
ข้อคำถาม จำนวน 15 ข้อ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามความสัมพันธ์กับเพื่อน ประกอบด้วยข้อคำถาม
จำนวน 10 ข้อ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

ตอนที่ 7 เป็นแบบสอบถามคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะ
สัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประกอบด้วยข้อคำถาม จำนวน 68 ข้อ ลักษณะ
ของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วย

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้าน

สภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยกับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะ
สัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าสัมประสิทธิ์
สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)

3. เพื่อค้นหาปัจจัยพยากรณ์คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิต
คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบ
ขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis)

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูล สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. จากการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง
ของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่าปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่
เพศ และ ชั้นปีที่ศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิต
สัตวแพทย์ ส่วน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตน และทัศนคติต่อวิชาชีพ
มีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตสัตวแพทย์
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในขณะที่ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ระดับการศึกษาของ
ผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครอง วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป วิธีการ
อบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน ไม่มีความ
สัมพันธ์กับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตสัตวแพทย์ ยกเว้นวิธีการอบรม
เลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ที่พบว่ามีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำ
ตนเองของนิสิตสัตวแพทย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม

ในมหาวิทยาลัย ได้แก่ ความพึงพอใจต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย ไม่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตสัตวแพทย์ ในขณะที่พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ และความสัมพันธ์กับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. การค้นหาปัจจัยพยากรณ์คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอนเพื่อพยากรณ์คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า การรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตน เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลสูงสุดที่สามารถพยากรณ์คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตสัตวแพทย์ โดยมีอำนาจในการพยากรณ์ร้อยละ 48.70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 รองลงมา ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความพึงพอใจต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ และความสัมพันธ์กับเพื่อน โดยตัวแปรดังกล่าวสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้ร้อยละ 57.40 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า มีประเด็นในการอภิปรายผลดังนี้

1. จากการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่าปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ เพศ และชั้นปีที่ศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตสัตวแพทย์ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะนิสิตไม่ว่าเพศชายหรือเพศหญิงต่างมุ่งหวังที่จะประสบความสำเร็จในการศึกษา ดังนั้นจึงมีความตั้งใจและสนใจในการเรียนรู้เพื่อไปสู่เป้าหมายเดียวกัน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของสุนทร สุทองหล่อ (2542 : 74) ที่พบว่านักศึกษาเพศหญิงและเพศชายมีคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองไม่แตกต่างกัน และ ยัง (Young, 1986 : 1886-A) ซึ่งทำการวิจัยพบว่าไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างเพศ เชื้อชาติและการควบคุมตนเองกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ส่วน ชั้นปีที่ศึกษาของนิสิตสำหรับหลักสูตรสัตวแพทยศาสตรบัณฑิตซึ่งใช้เวลาในการศึกษา 6 ปี แต่เนื่องจากนิสิตมีช่วงอายุไม่แตกต่างกันมากนัก ความคิดหรือการตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ จึงใกล้เคียงกัน ชั้นปีที่ศึกษาจึงไม่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตสัตวแพทย์ก็เป็นได้ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษา

ของนฤมล เกื่อนมา (2539 : 93) ที่พบว่าไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง กับระดับชั้นปีของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข

สำหรับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตน และทัศนคติต่อวิชาชีพนั้น พบว่ามีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตสัตวแพทย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในส่วนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นั้นอาจเป็นเพราะนิสิตที่สอบผ่านเข้ามา เรียนในคณะสัตวแพทยศาสตร์จะต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถทางการเรียนในระดับสูง เนื่องจากคะแนนในการสอบเข้าศึกษาในคณะสัตวแพทยศาสตร์อยู่ในเกณฑ์ที่สูงมาก เมื่อสามารถสอบผ่านเข้ามาศึกษาได้แล้วก็ย่อมมุ่งหวังที่จะประสบความสำเร็จ รวมทั้งมีความตั้งใจศึกษาหาความรู้เพื่อนำไปใช้ในการทำงานและประกอบอาชีพในอนาคต ซึ่งสอดคล้องกับที่ ภัทราพรรณ สุขประชา (2540 : 3) กล่าวว่า การเรียนที่เกิดจากความต้องการของผู้เรียน ผู้เรียนมีแรงจูงใจที่จะประสบความสำเร็จก็จะก่อให้เกิดความพยายามอย่างไม่ย่อท้อ พร้อมทั้งจะเผชิญกับอุปสรรค รวมทั้งสามารถควบคุมการกระทำหรือพฤติกรรมต่าง ๆ ที่จะกระทำเพื่อให้เกิดความสำเร็จได้ ส่วนการรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตสัตวแพทย์ ทั้งนี้อาจเนื่องจากนิสิตสัตวแพทย์ที่มีความรับผิดชอบสูงและทราบถึงความสามารถของตนเองว่ามีในระดับใด มีความต้องการเป็นของตัวเอง มีการวางแผนอนาคตของตนเอง นอกจากนี้ นิสิตสัตวแพทย์ส่วนใหญ่ยังมุ่งหวังที่จะศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น นิสิตจึงมีความพยายามและมุ่งมั่นที่จะเอาชนะและต่อสู้กับอุปสรรคเพื่อให้ตนประสบความสำเร็จ ซึ่งสอดคล้องกับที่ สู้วัฒน์ วัฒนวงศ์ (2538 : 8) กล่าวถึงเหตุผลหนึ่งของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองว่าเกิดจากการมุ่งหวังเอาผลการเรียนไปใช้ประโยชน์ โดยต้องการประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ และนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในการประกอบอาชีพ แก้ไขปัญหา หรือปรับปรุง การปฏิบัติงาน เช่นเดียวกับ ทัศนคติต่อวิชาชีพที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตสัตวแพทย์ ทั้งนี้อาจเนื่องจากนิสิตส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีความรักและภาคภูมิใจที่ได้เข้ามาศึกษาในคณะสัตวแพทยศาสตร์ มีทัศนคติว่าอาชีพสัตวแพทย์เป็นอาชีพที่มีเกียรติและศักดิ์ศรี มีความรักและเมตตาต่อสัตว์ จึงมุ่งหวังที่จะศึกษาหาความรู้เพื่อนำไปใช้ในการดูแลและรักษาสัตว์ รวมทั้งการประกอบอาชีพในอนาคตอีกด้วย ดังที่ ลดาพร บุญฤทธิ์ (2539 : 30) ทำการวิจัยพบว่าผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพจะนำมาซึ่งการส่งเสริมการใฝ่รู้ ความมีวินัยในตนเอง มีความเชื่อมั่นในตนเอง และมีความรับผิดชอบต่อตนเองและส่วนรวม และสอดคล้องกับการวิจัยของนฤมล เกื่อนมา (2539 : 111) ที่พบว่านักศึกษาที่มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพจะรู้จักตนเอง เข้าใจตนเอง มีความกระตือรือร้น มีความอดทน สนใจที่จะใฝ่หาความรู้ มีความรักในการเรียน และรักความก้าวหน้า จึงเห็นได้ว่าทัศนคติต่อวิชาชีพที่เรียนมีอิทธิพลต่อ

การเรียนรู้ เพราะทัศนคติที่ดีจะทำให้ผู้เรียนมีความตั้งใจเรียน มีความสนใจและทุ่มเทให้กับ การเรียนมากขึ้น

ในขณะที่ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง รายได้ของ ผู้ปกครอง วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบ ปล่อยปละละเลย และวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน ไม่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะ การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตสัตวแพทย์ ยกเว้นวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย ที่พบว่ามีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตสัตวแพทย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนิสิตสัตวแพทย์ซึ่งอยู่ในช่วงวัยรุ่นมีความเชื่อมั่น ในตนเองสูง มีความรับผิดชอบต่อการเรียนของตนเอง มีความสามารถในการดูแลตนเอง ผู้ปกครองเพียงแต่ให้คำแนะนำและความช่วยเหลือบ้าง อีกทั้งการเรียนในระดับอุดมศึกษานั้น สิ่งที่สำคัญจะอยู่ที่ตัวนิสิต อาจารย์ และสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย ซึ่งต่างจากการเรียนใน ระดับประถมศึกษาหรือระดับมัธยมศึกษาที่ผู้ปกครองจะต้องมีส่วนร่วมในการเรียนกับบุตร ดังนั้นระดับการศึกษา รายได้ และวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป วิธีการ อบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน จึงไม่ส่งผลต่อ คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตสัตวแพทย์ ส่วนวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบ ประชาธิปไตย ที่พบว่ามีสัมพันธ์ทางบวกกับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของ นิสิตสัตวแพทย์นั้น อาจเป็นเพราะวิธีการอบรมเลี้ยงดูที่ผู้ปกครองให้ความรัก ความอบอุ่น ความยุติธรรม การตัดสินใจใด ๆ ในครอบครัวเกิดขึ้นจากการตกลงเห็นชอบจากสมาชิกทุกคน มีโอกาสได้ใช้ความสามารถอย่างเต็มที่ มีโอกาสคิด ริเริ่ม และตัดสินใจ ซึ่งเป็นการปลูกฝังให้ เป็นคนมีเหตุผล มีความคิดสร้างสรรค์ อันเป็นผลให้มีคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับ พัชรี มะแสงสม (2544 : 72) ที่พบทำการวิจัยพบว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบ ประชาธิปไตย มีผลต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างมีนัยสำคัญ

ส่วนปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย ได้แก่ ความพึงพอใจต่อประสบการณ์ ในมหาวิทยาลัย พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิต สัตวแพทย์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนิสิตสัตวแพทย์ส่วนใหญ่มีการรับรู้ถึงความต้องการในการเรียนรู้ ของตนเอง มีความสามารถในการแสวงหาความรู้ โดยอาจได้รับความช่วยเหลือหรือคำแนะนำ จากอาจารย์ นิสิตก็สามารถค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมได้ด้วยตนเอง ดังนั้นจึงอาจทำให้ ประสบการณ์หรือบรรยากาศ ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ภายในมหาวิทยาลัย เช่น การให้บริการของห้องสมุด ศูนย์คอมพิวเตอร์ การให้บริการของฝ่ายกิจการนิสิต หรือการจัด สภาพแวดล้อมทางด้านกายภาพ ไม่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ของนิสิตสัตวแพทย์ ในขณะที่ พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ

คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตสัตวแพทย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในการจัดการเรียนการสอนทางด้านสัตวแพทย์หรือด้านใดก็ตาม บทบาทของอาจารย์มีส่วนสำคัญอย่างมากในการช่วยสนับสนุนให้นิสิตมีความสามารถในการคิด ช่วยกระตุ้นให้เกิดความอยากเรียนรู้ เช่น จัดสภาพแวดล้อมในห้องเรียนให้เอื้อต่อเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง การจัดทำสื่อการสอนที่ทันสมัย โดยอาจนำเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์เข้ามาใช้ในการสอน เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับที่สุวัจน์ วัฒนวงศ์ (2544 :25) ได้กล่าวว่าอาจารย์ควรมี การพูดคุยหรือสนทนากับผู้เรียน เสนอแนะแหล่งและสื่อการเรียนรู้ มีการประเมินผลการเรียนรู้ ส่งเสริมการคิดอย่างพินิจพิจารณาให้แก่ผู้เรียน จะเป็นการช่วยสนับสนุนการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองให้แก่ผู้เรียน ส่วนความสัมพันธ์กับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนิสิต สัตวแพทย์ซึ่งอยู่ในช่วงวัยรุ่นนั้นมีแนวโน้มที่จะเลือกเพื่อนที่มีความคิดและพฤติกรรมที่ คล้ายคลึงกัน รวมทั้งเพื่อนมีส่วนช่วยรับฟังเรื่องราวและปัญหาต่าง ๆ คอยให้ความช่วยเหลือ นอกจากนั้นการเรียนสัตวแพทย์ซึ่งค่อนข้างมากด้วยเนื้อหาและจำนวนหน่วยกิตถึง 240 หน่วยกิต ต้องใช้เวลาในการศึกษาถึง 6 ปี นิสิตสัตวแพทย์จึงใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ร่วมกับเพื่อน มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในการร่วมกันเรียนรู้ แลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็นและประสบการณ์ ซึ่งกันและกันอยู่เสมอ เพื่อนจึงมีความสำคัญและมีความสัมพันธ์ต่อคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับ สมคิด อิศระวัฒน์ (2542 : 13) ที่กล่าวว่า เพื่อนมีอิทธิพล อย่างมากต่อทัศนคติของวัยรุ่น เนื่องจากวัยรุ่นจะมีความต้องการอยู่ร่วมกับเพื่อนที่มีรสนิยม ใกล้เคียงกัน ไม่ว่าจะเป็นในด้านความคิด การแต่งกาย หรือการแสดงออก พยายามปฏิบัติตนให้ เป็นที่ยอมรับในกลุ่ม การคบเพื่อนดีจึงมีความสำคัญมาก เพื่อนอาจจะสอนให้ทำตามกฎเกณฑ์ ที่สังคมต้องการหรือในทางตรงกันข้ามอาจสอนให้ทำอะไรฝืนกฎเกณฑ์ของสังคม

2. การค้นหาคำวิจัยพยากรณ์คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิต

คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า การรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตน เป็น ตัวแปรที่มีอิทธิพลสูงสุดที่สามารถพยากรณ์คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิต สัตวแพทย์ โดยมีอำนาจในการพยากรณ์ร้อยละ 48.70 รองลงมา ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความพึงพอใจต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ และ ความสัมพันธ์กับเพื่อน โดยตัวแปรดังกล่าวสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของ คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์- มหาวิทยาลัย ได้ร้อยละ 57.40 การที่การรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตน มีอำนาจสูงสุดใน การพยากรณ์คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตสัตวแพทย์นั้น อาจเนื่องจากนิสิต สัตวแพทย์ส่วนใหญ่มีการรับรู้ถึงความสามารถของตนเอง รู้จักคิด วิเคราะห์ และตัดสินใจได้ว่า

ตนเองมีความต้องการเรียนรู้สิ่งใด สามารถจัดลำดับความสำคัญในการเรียน เริ่มมีการคิดพิจารณาและวางแผนอนาคตของตนเอง อีกทั้งจำนวนรายวิชาที่ศึกษาในหลักสูตร สัตวแพทยศาสตรบัณฑิตนั้นมีเป็นจำนวนมาก นิสิตจึงต้องมีความรับผิดชอบสูงในการเรียนของตน ต้องมีความสามารถในการควบคุมตนเอง รู้จักการจัดแบ่งเวลาให้เหมาะสม เพื่อให้การเรียนประสบความสำเร็จตามที่มุ่งหวัง ดังนั้นนิสิตสัตวแพทย์จึงต้องเป็นผู้ที่มีลักษณะของการเป็นบุคคลที่มีการรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตน ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยของกรรณิการ์ จิตต์บรรเทา (2539 : 11) ที่พบว่า การรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตนเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีผลทำให้บุคคลประสบความสำเร็จตามที่มุ่งหวังหรือกำหนดไว้ และเป็นความคาดหวังที่เกิดขึ้นก่อนพฤติกรรม รวมทั้งช่วยให้ผู้เรียนมีความพยายามและมุ่งมั่นที่จะเอาชนะและต่อสู้กับอุปสรรคเพื่อให้ตนประสบความสำเร็จ (จิตต์ตระกูล ศุภรดี. 2543 : 22) ส่วนตัวแปรที่มีอำนาจในการพยากรณ์รองลงมาได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความพึงพอใจต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ และความสัมพันธ์กับเพื่อน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก การเรียนที่เกิดจากความต้องการของผู้เรียน ผู้เรียนมีแรงจูงใจและความตั้งใจที่จะเรียน ผสมผสานกับการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนที่เหมาะสม ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนและกลุ่มเพื่อน ย่อมส่งผลให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับที่ พศินแดงจวง (2537 : 127) กล่าวว่าองค์ประกอบสำคัญที่มีผลต่อการเรียนรู้ ประกอบด้วย สิ่งที่ผู้เรียนมุ่งหวังที่จะได้รับ ความสามารถของผู้เรียน ความสามารถในการเชื่อมโยงประสบการณ์หรือถ่ายทอดสิ่งต่าง ๆ จากผู้สอนไปสู่ผู้เรียน และสถานการณ์หรือสิ่งแวดล้อมทางการเรียน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากผลการวิจัยปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ปัจจัยด้านส่วนตัวพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตน และทัศนคติต่อวิชาชีพ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง นิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ดังนั้นผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนของคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จึงควรให้ความสำคัญในการส่งเสริมให้นิสิตมีแรงจูงใจในการเรียน มีความรับผิดชอบต่อการเรียนของตนเอง รวมทั้งปลูกฝังให้นิสิตมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพสัตวแพทย์ โดยการสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ให้เอื้อต่อความต้องการของนิสิต มีการจัดหาแหล่งทรัพยากรเพื่อการเรียนรู้ หรือ การจัดให้มีงานประชุมหรือ

สัมมนาวิชาการทางด้านสัตวแพทย์ เพื่อเปิดโอกาสให้นิสิตได้รับความรู้หรือวิทยาการความก้าวหน้าใหม่ ๆ ในวงการสัตวแพทย์

2. ปัจจัยด้านครอบครัว พบว่าวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จึงควรจัดให้มีการพบปะหรือนัดประชุมระหว่างอาจารย์กับผู้ปกครองของนิสิต เพื่อนำเสนอข้อมูลหรือข่าวสารต่าง ๆ ให้ผู้ปกครองได้รับทราบ และได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างกัน รวมทั้งร่วมกันหาแนวทางในการส่งเสริมและสนับสนุนให้นิสิตได้มีพัฒนาการในการเรียนรู้ ซึ่งจะเป็ประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของนิสิตต่อไปในอนาคต

3. ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้แก่ พฤติกรรมการสอนของอาจารย์ และความสัมพันธ์กับเพื่อน จึงควรมีการจัดฝึกอบรมเทคนิคการสอนแก่อาจารย์เพื่อนำมาปรับปรุงวิธีการสอนที่จะช่วยเสริมสร้างบรรยากาศให้นิสิตมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ เลือกกิจกรรมการสอนที่เปิดโอกาสให้นิสิตได้มีส่วนร่วมในการเรียนมากขึ้น รวมทั้งฝึกทักษะด้านต่าง ๆ เพื่อให้นิสิตสามารถนำความรู้หรือความคิดไปปฏิบัติให้เกิดผลได้ สามารถเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนไปสู่จุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ และประสบความสำเร็จในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ นอกจากนี้ยังควรสนับสนุนและส่งเสริมให้อาจารย์กับนิสิตหรือนิสิตด้วยกันเองได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์ต่อกัน ให้ความช่วยเหลือและความร่วมมือระหว่างกันทั้งด้านวิชาการและด้านอื่น ๆ เช่น การจัดกิจกรรมนอกหลักสูตร เพื่อเป็นการส่งเสริมให้ทำงานร่วมกัน เสริมสร้างความสัมพันธ์ที่ดีและเกิดความสามัคคี หรือการจัดกิจกรรมทางวิชาการ เพื่อให้นิสิตได้มีโอกาสแสดงความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ รวมทั้งได้รับความรู้หรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

1. ควรศึกษาเปรียบเทียบคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นรายด้าน เพื่อให้ได้ข้อมูลว่านิสิตสัตวแพทย์มีคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในแต่ละด้านมาก-น้อยเพียงใด

2. ควรศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาของคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เนื่องจากปัจจุบันคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีการเพิ่มจำนวนหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษาขึ้นหลายหลักสูตร การศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองจะเป็นข้อมูลสำคัญในการพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษา

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมล สูดประเสริฐ. (2520, กรกฎาคม – กันยายน). "คุณภาพการศึกษา," *วิทยาจารย์*. 72 : 32-35.
- กรรณิการ์ จิตต์บรรเทา. (2539). *ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเอง และความคาดหวังในผลการเรียนภาษาอังกฤษกับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.*
- กาญจนา ภาสุพันธ์. (2531). *ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อสภาพแวดล้อมภายในวิทยาลัยอาชีวศึกษา สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตการศึกษา 8. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.*
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2541). *มหาวิทยาลัยที่ทางแยก : จุดประกายวิสัยทัศน์อุดมศึกษาไทยในอนาคต. กรุงเทพฯ : ชัคเชสมีเดีย.*
- จรรยา สุวรรณทัต และดวงเดือน พันธุนาวิณ. (2521). *พฤติกรรมศาสตร์ เล่ม 1. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.*
- จรัส สุวรรณเวลา. (2538). *ร้อยปรับระบบ : กรณีศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์.*
- จรินทร์ วินทะไชย์. (2541). *ปัจจัยคัดสรรที่ส่งผลต่อการรับรู้ความสามารถของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.*
- จรีนาฏ สุทธานุกุล. (2533). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านภูมิหลังทางครอบครัวและด้านตัวนักเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนบทสนทนา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). พิษณุโลก : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก. ถ่ายเอกสาร.*
- จรีพร พูลสงวน. (2539). *วิธีการศึกษาด้วยตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยสุโขทัย-ธรรมาราช. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.*

- จิตต์ตระการ ศุภรัตน์. (2543). *การรับรู้ความสามารถแห่งตนกับแบบแผนชีวิตที่ส่งเสริมสุขภาพของสตรีที่ต้องโทษในเรือนจำ*. ปรินญาณีพนธ์ พย.ม. (การพยาบาลศาสตร์).
เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- จินตนา ยูนิพันธ์. (2534). *ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการดูแลตนเองด้านสุขภาพจิตของประชาชนไทยภาคกลาง*. โครงการวิจัยพฤติกรรมสุขภาพเพื่อพัฒนานักวิจัยหน้าใหม่. องค์การอนามัยโลก.
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2538). *รายงานกิจการจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ประจำปี 2537*.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. คณะสัตวแพทยศาสตร์. (2540). *หลักสูตรสัตวแพทยศาสตรบัณฑิต (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2539)*. กรุงเทพฯ : คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ฝ่ายวิชาการ. (2540). *คู่มือการประเมินผลการสอน*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ใจทิพย์ พวงทอง. (2540). *การศึกษาความสอดคล้องระหว่างการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดากับการอบรมเลี้ยงดูตามการรับรู้ของบุตรวัยรุ่น*. ปรินญาณีพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- เชียรศรี วิวิธสิริ. (2527). *จิตวิทยาการเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่*. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- จิตติพัฒน์ สงบกาย. (2533). *ผลการทำงานกับตนเองต่อความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ณรงค์ศักดิ์ ชัยบุตร เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, หทัยทิพย์ ภาคอินทรีย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่ห้องคณิต คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วันที่ 1 พฤษภาคม 2543.
- ดวงนฤมล ประชัญคดี และมาริษศักร์ กัลล์ประวิทย์. (2530). *รายงานการวิจัย คุณภาพบัณฑิตและปัจจัยที่ส่งผลต่อคุณภาพบัณฑิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*.
กรุงเทพฯ : คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงเดือน เรือนใจมัน. (2542). *ผลของการใช้โปรแกรมฝึกการกำกับตนเองในการใช้กระบวนการพยาบาลของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (พยาบาลศึกษา).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ทบวงมหาวิทยาลัย. (2538, 18-20 สิงหาคม). รายงานสรุปการประชุมสัมมนาสัตวแพทย-
ศาสตร์ศึกษาแห่งชาติ ครั้งที่ 1.
- ✓ทองจันทร์ หงส์ลดารมภ์. (2531, พฤศจิกายน – ธันวาคม). "การเรียนรู้โดยพึ่งตนเอง,"
สารพัฒนาคุณภาพ. 1 : 1-7
- ทองเรียน อมรัชกุล. (2525). การบริหารกิจการนิสิต : ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ. กรุงเทพฯ :
จงเจริญการพิมพ์.
- ✓ทิพพา เดียวประเสริฐ. (2541). ผลการสอนโดยใช้สถานการณ์จำลองต่อความพร้อมในการ
เรียนรู้ด้วยตนเองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาพยาบาล. วิทยานิพนธ์
ค.ม. (การพยาบาลศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
ถ่ายเอกสาร.
- เทียนฉาย กิระนันท์. (2543). "การปฏิรูประบบบริหารงานวิชาการ," จุฬายของเรา
ลำดับที่ 10. 15.
- ธวัชย์ ดำรงไชย. (2538). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์และ
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่สอนโดยการใช้แบบฝึกการคิด
ทางวิทยาศาสตร์กับที่สอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (วิทยาศาสตร์ศึกษา).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
ถ่ายเอกสาร.
- นรินทร์ บุญชู. (2532). ลักษณะความพร้อมของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยรามคำแหง. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษา
ต่อเนื่อง). นครปฐม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. (บทคัดย่อ)
- ✓นฤมล เกื่อนมา. (2539). ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล และสภาพแวดล้อมใน
วิทยาลัยกับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัย
พยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (พยาบาลศึกษา).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ✓ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2535). การบริหารงานวิชาการ. กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริม
กรุงเทพฯ.
- ปรียาภรณ์ เพ็ญสุขใจ. (2542). แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน : กรณีศึกษาจากนักศึกษา
ปริญญาตรี หลักสูตรภาคพิเศษ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
(การศึกษาผู้ใหญ่). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

- ปัทมวรรณ อ่วมศรี. (2541). การศึกษาคุณลักษณะของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- พรจันทร์ สุวรรณชาติ. (2540, มกราคม). "การศึกษาพยาบาลในระบบเปิดกรณีมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช," วารสารการศึกษาพยาบาล. 8(1) : 18-28.
- พรสุวรรณ จารุพันธ์. (2539). สมรรถนะของอาจารย์ในการจัดการเรียนการสอนในคลินิกที่ส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง : การศึกษาเฉพาะกรณี วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ชัยนาท. วิทยานิพนธ์ พย.ม. (พยาบาลศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พศิน แดงจวง. (2537). จิตวิทยาประยุกต์ในการศึกษานอกระบบ. เชียงใหม่ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พัชรี มะแสงสม. (2544). ปัจจัยบางประการที่สัมพันธ์กับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเอง. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ภัทราพรรณ สุขประชา. (2540). ผลของการประเมินผลงานของนักเรียนโดยตนเองและโดยครูที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การรับรู้ความสามารถของตนเอง และผลสัมฤทธิ์ในวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยศึกษาตามระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ระดับเดียวกัน. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ยุวดี บุญศรีสวัสดิ์. (2529). ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับองค์ประกอบที่เกี่ยวข้อง : การสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (วิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- รวีวรรณ อังคนุรักษ์พันธ์. (2533). การวัดทัศนคติเบื้องต้น. ชลบุรี : มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ระบิล รัตนพานี. (2528). "สัตวแพทยศาสตร์บัณฑิตที่คาดหวัง," จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2528. คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รุ่ง แก้วแดง. (2543). ปฏิวัติการศึกษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มติชน.
- ลดดาพร บุญฤทธิ์. (2539). ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ชีวิตนักศึกษา กับเจตคติในวิชาชีพของบัณฑิตสาขาพยาบาลศาสตร์. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (พยาบาลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- วรวรณี ลิ้มอักษร. (2540). *จิตวิทยาการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 1. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- วรา พาณิชเกรียงไกร เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, หทัยทิพย์ ภาคอินทรีย์ เป็นผู้สัมภาษณ์, ที่ห้องหัวหน้าภาควิชาเภสัชวิทยา คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วันที่ 13 กันยายน 2543.
- วันชัย ดนัยตโมนุก. (2536). *คุณลักษณะที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดปทุมธานี*. ปรินญาณีพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ✓ ศรีไพร ไชยา. (2541). *ผลการสอนในคลินิกโดยใช้แฟ้มสะสมงานต่อความสามารถในการคิดวิจารณ์ญาณและความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเอง*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (พยาบาลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ✓ ศรีสุกาญจน์ บินทาประสิทธิ์. (2540). *ผลของการใช้สัญญาการเรียนต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาพยาบาล*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (พยาบาลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ศักดิ์ชัย นิรัฐทวิ. (2539). "พัฒนศึกษาศาสตร์ แนวความคิดในการศึกษาปัญหาการศึกษา," *พัฒนศึกษาศาสตร์ ศาสตร์แห่งการเรียนรู้และถ่ายทอดการพัฒนา*. หน้า 89-95. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แปลนโมทิว.
- สนทยา เขมวิรัตน์. (2542). *ตัวแปรบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพณิชยการพระนคร*. ปรินญาณีพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ✓ สมคิด อิศระวัฒน์. (2532, มกราคม – มีนาคม). "การเรียนรู้ด้วยตนเอง," *วารสารการศึกษา นอกระบบ*. 4(11) : 73-80.
- (2538). *รายงานการวิจัยเรื่อง ลักษณะการเรียนรู้ด้วยตนเองของคนไทย*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.

สมคิด อิศระวัฒน์. (2541). รายงานการวิจัยเรื่อง ลักษณะการอบรมและเลี้ยงดูของคนไทยใน
ชนบทซึ่งมีผลต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง. กรุงเทพฯ : ภาควิชาสังคมศาสตร์และ
มนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.

----- (2542). รายงานการวิจัยเรื่อง ลักษณะการอบรมและเลี้ยงดูเด็กของคนไทยซึ่งมีผล
ต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง. กรุงเทพฯ : ภาควิชาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหิดล.

✓ สมบัติ สุวรรณพิทักษ์. (2541). เทคนิคการสอนแนวใหม่. กรุงเทพฯ : รัชการพิมพ์.

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2541). ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมศักดิ์ ภาวีกาควรรณ. (2535). เทคนิคการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์. พิมพ์ครั้งที่ 1
กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

สมสุข ชีระพิจิตร. (มปป.) เอกสารประกอบการสอนวิชา "การเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา".

สัมพันธ์ ชรรณเจริญ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, หทัยทิพย์ ภาคอินทรีย์ เป็นผู้สัมภาษณ์,
ที่ภาควิชาสรีรวิทยา คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
วันที่ 19 พฤษภาคม 2543.

✓ สิริรัตน์ สัมพันธ์ยุทธ. (2540). ลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาในระบบทาง
ไกลมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาผู้ใหญ่).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
ถ่ายเอกสาร.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2538). แผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา
ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544). กรุงเทพฯ : เนติกุลการพิมพ์.

----- (2542). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ : สำนักนายกรัฐมนตรี.

✓ สุนทร โคตรบรรเทา. (2525). แนวคิดและวิธีการเกี่ยวกับการเรียนรู้ของผู้ใหญ่นอกระบบ
โรงเรียน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

----- (2530). การศึกษาผู้ใหญ่พื้นฐานการปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์กรมวิชาการ.

สุนทร สุทองหล่อ. (2542). ลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาสถาบันราชภัฏ
สวนดุสิต. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

สุพัตรา สุภาพ. (2541). สังคมวิทยา. พิมพ์ครั้งที่ 20. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

- สุพจน์ สิ้นสว่างศรีวัฒน์. (2527). การสร้างแบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระดับชั้น ม.3 ใน จังหวัดบุรีรัมย์. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม. (วัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- สุภมาส ทองใส. (2535). ลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของผู้เรียนนอกระบบ โรงเรียนประเภทอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การศึกษานอกระบบ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- สุรกุล เจนอบรม. (2532). "การเรียนรู้ด้วยตนเอง : นวัตกรรมทางการศึกษาที่ไม่เคยเก่า," นวัตกรรมเพื่อการเรียนการสอน. เอกสารประกอบการประชุมเนื่องในโอกาสวันคล้ายวันสถาปนาคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 10-12 กรกฎาคม 2532. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2541). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรางค์ จันทร์เอม. (2529). จิตวิทยาวัยรุ่น. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : แพรวพิทยา.
- สุวัฒน์ วัฒนวงศ์. (2538). จิตวิทยาการเรียนรู้ผู้ใหญ่. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- (2544). "การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง," สารานุกรมศึกษาศาสตร์ ฉบับที่ 21. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ✓ อุดลย์ วิริยเวชกุล. (2541). สะท้อนแนวคิดการศึกษาไทย : ปัจจุบันและอนาคต. กรุงเทพฯ : เจริญดีการพิมพ์.
- อรพินทร์ ชูชม, อัจฉรา สุขารมณ. (2531). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบคัดเลือก ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปริญญาตรี ปัญหาส่วนตัว ทศนคติและนิสัย ในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตระดับปริญญาโท. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- อัจฉรา ประไพตระกูล. (2539). รายงานการวิจัยเรื่อง การศึกษาปัจจัยคัดสรรที่มีผลต่อ พฤติกรรมการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อุดม หนูทอง. (2540). "บัณฑิตไทยในแนวพระราชดำริ," ใน รายงานการสัมมนาเรื่อง ยุทธศาสตร์การสร้างบัณฑิตไทยในอุดมคติ. หน้า 20-21.
- อุทุมพร จามรมาน. (2530). การวัดและประเมินการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา เล่มที่ 3. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : หจก.พันธ์พิบบลิตซิ่ง.

- Areglado, Ronald J., Bradley, R.C. and Lane, Pamela S. (1996). *Learning for Life : Creating Classrooms for Self-directed Learning*. California : Corwin Press.
- Bandura, A. (1986). *Social Foundations of Thought and Action : A Social Cognitive Theory*. Englewood Cliffs, NJ : Prentice-Hall.
- Box, Barbara Jean. (1983, September). "Self-directed Learning Readiness of Students and Graduates of an Associated Degree Nursing Program". *Dissertation Abstract International*. 43(3) : 1886-A.
- Cronbach, Lee J. (1970). *Essential of Psychological Testing*. 3th ed. New York : Harper and Row.
- Ferguson, George A. (1981). *Statistical Analysis in Psychology and Education*. 5th ed., New York : McGraw-Hill.
- Flemming, Michael C. and Joseph G. Nellis. (1994). *Principles of Applied Statistics*. London : Routledge.
- Freund, John E. (1979). *Modern Elementary Statistics*. 5th ed. Englewood Cliffs, New Jersey Prentice - Hall, Inc.
- Knowles, M.S. (1975). *Self-directed Learning : A Guide for Learners and Teachers*. Chicago : Association Press.
- (1989). *The Making of Adult Education : an Autobiographical Journey*. Jossey-Bass Management Series.
- Lóng, Huey B. (1992). "Philosophical, Psychological and Practical Justifications for Studying Self-direction in Learning," in *Self-directed Learning : Application and Research*. Oklahoma Research Center for Continuing Professor and Higher Education of the University of Okalahoma.
- Mourah, Salah Ahmed. (1978, October). "Relationship of Grade Level, Sex and Creativity to Readiness for Self-directed Learning among Intellectually Gifted Students," *Dissertation Abstracts International*. 40(4) : 2002-A.
- Rita, S. (1992, June). "Relationship of Adults' Field-dependence-independence and Self-directed Learning," *Dissertation Abstract International*. 52(12) : 4190-A.

Shu-Shen Shih and Joyce, M. Alexander. (2000). "Interacting Effects of Goal Setting and Self-or Other Referenced Feedback on Children's Development of Self-efficacy and Cognitive Skill within the Taiwanese Classroom." *Journal of Education Psychology*. 92(3) : 536-543.

Skager, Rodney W. (1978). *Curriculum Evaluation for Lifelong Education*. Oxford : Pergamon Press.

Wright, Robert J. and Andrew, G Bean. (1974). "The Influence of Socio-economic Status on the Predictability of College Performance." *Journal of Education Measurement*. 11 : 277-283.

Yamane, Taro. (1967). *Statistics ; An Introduction Analysis*. New York: Harper & Row.

Young, Lugenia Dixon. (1986, January). "The Relationship of Race, Sex, and Locus of Control to Self Directed Learning," *Dissertation Abstracts International*. 46(7) : 1886-A.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิที่ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ

1. รองศาสตราจารย์ นายสัตวแพทย์ ดร.คณิตศักดิ์ อรวีระกุล
รองคณบดีฝ่ายวิชาการ คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. รองศาสตราจารย์ สุวัฒน์ วัฒนวงศ์
ภาควิชาการศึกษาผู้ใหญ่ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นายสัตวแพทย์ ดร.กฤษ อังคนาพร
ภาควิชาสัตววิทยา คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัจฉรา วัฒนานรงค์
แผนกวิชาการอุดมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
5. อาจารย์ ดร.มนัส บุญประกอบ
สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ภาคผนวก ข
แบบสอบถาม

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย
เรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิต
คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำแนะนำในการตอบแบบสอบถาม

1. โปรดตอบแบบสอบถามทุกตอนและทุกข้อ เพื่อความสมบูรณ์ของข้อมูล
2. แบบสอบถามชุดนี้มี 7 ตอน ประกอบด้วย
 - ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว
 - ตอนที่ 2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 - ตอนที่ 3 การรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตน
 - ตอนที่ 4 ทักษะคิดต่อวิชาชีพ
 - ตอนที่ 5 วิธีการอบรมเลี้ยงดู
 - ตอนที่ 6 สภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย
 - ตอนที่ 7 คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงหน้าข้อความหรือเติมข้อความลงในช่องว่างตามความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่าน

1. เพศ

- ชาย
 หญิง

2. ชั้นปีที่ศึกษา

- ชั้นปีที่ 1
 ชั้นปีที่ 2
 ชั้นปีที่ 3
 ชั้นปีที่ 4
 ชั้นปีที่ 5
 ชั้นปีที่ 6

3. ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

- ระดับต่ำกว่าปริญญาตรี
 ระดับปริญญาตรี และสูงกว่า

4. รายได้ของผู้ปกครองเฉลี่ยต่อเดือน

- รายได้เฉลี่ยต่อเดือนน้อยกว่า 10,000 บาท
 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนตั้งแต่ 10,000-50,000 บาท
 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนตั้งแต่ 50,001 บาทขึ้นไป

ตอนที่ 2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

คำชี้แจง โปรดพิจารณาข้อความต่อไปนี้ และเลือกคำตอบที่ตรงตามความจริงเกี่ยวกับตัวท่าน

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	ระดับความคิดเห็น				
	จริงที่สุด	จริง	จริงปานกลาง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1 ข้าพเจ้าชอบเปรียบเทียบผลการเรียนกับเพื่อนที่มีความสามารถสูงกว่าข้าพเจ้าเสมอ.....					
2 ข้าพเจ้าเป็นคนชอบทำงานที่ยาก.....					
3 หากอาจารย์สั่งงานวันที่ข้าพเจ้าขาดเรียน ข้าพเจ้าจะรีบทำงานนั้นทันที.....					
4 ในการสอบแต่ละครั้ง ข้าพเจ้าจะพยายามทำให้ได้ดีกว่าครั้งที่ผ่านมาเสมอ.....					
5 ข้าพเจ้าชอบทำสิ่งต่าง ๆ ร่วมกับคนที่ข้าพเจ้าคิดว่าเขามีความสามารถทำได้ดีกว่าข้าพเจ้า.....					
6 ข้าพเจ้าคิดเสมอว่าจะต้องเรียนต่อให้ถึงระดับปริญญาโท-เอก.....					
7 หากมีโอกาสข้าพเจ้าตั้งใจจะศึกษาต่อต่างประเทศเมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว.....					
8 ในการเรียนสัตวแพทย์นั้น ข้าพเจ้าคิดว่าจะต้องทำคะแนนทุกวิชาให้ดีที่สุด.....					
9 ข้าพเจ้ามักเลือกที่นั่งด้านหน้าห้องเรียนเสมอ.....					
0 ในอนาคตข้าพเจ้าตั้งใจจะเป็นสัตวแพทย์ที่ดีคนหนึ่ง.....					
1 ก่อนเข้าห้องสอบทุกครั้ง ข้าพเจ้ารู้สึกมั่นใจว่าต้องทำข้อสอบได้.....					
2 เมื่อทราบผลการสอบ ข้าพเจ้าจะขอคำแนะนำจากอาจารย์ เพื่อนำไปปรับปรุงการเรียน และการสอบในครั้งต่อไป.....					
3 ในขณะที่เรียน หากมีข้อสงสัยข้าพเจ้าจะสอบถามจากอาจารย์ทันที.....					
4 ข้าพเจ้าเป็นคนที่ตัดสินใจทำสิ่งต่าง ๆ ได้โดยไม่ลังเล.....					
5 ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนอย่างมาก เพราะต้องการให้ตนเองประสบความสำเร็จในชีวิต.....					

ตอนที่ 3 การรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตน

คำชี้แจง โปรดพิจารณาข้อความต่อไปนี้ และเลือกคำตอบที่ตรงตามความจริงเกี่ยวกับตัวท่าน

การรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตน	ระดับความคิดเห็น				
	จริงที่สุด	จริง	จริงปานกลาง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1 ข้าพเจ้าจะรู้สึกมั่นใจถ้าได้มีการวางแผนก่อนการทำงานแต่ละอย่าง.....					
2 ข้าพเจ้ามักมีแผนการที่แน่นอนในช่วงวันหยุดเสมอ.....					
3 หากข้าพเจ้าทำงานไม่สำเร็จในครั้งแรก ข้าพเจ้าจะพยายามต่อไปจนกว่าจะสำเร็จ.....					
4 ข้าพเจ้ามั่นใจว่าสามารถทำได้สำเร็จแม้ว่างานนั้นจะยาก.....					
5 ข้าพเจ้ามั่นใจว่าสามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้ด้วยตัวเอง.....					
6 ข้าพเจ้าพร้อมที่จะปฏิบัติตามกฎระเบียบของมหาวิทยาลัย.....					
7 ข้าพเจ้าบันทึกข้อมูลและสิ่งที่ข้าพเจ้าสนใจไว้เสมอ.....					
8 เมื่อข้าพเจ้าทำผิดพลาด จะพยายามแก้ไขและปรับปรุง.....					
9 ความล้มเหลวทำให้ข้าพเจ้ามีความพยายามมากขึ้น.....					
0 ข้าพเจ้ากล้าเผชิญกับปัญหาที่จะเกิดขึ้น.....					
1 ข้าพเจ้าสามารถช่วยเหลือและพึ่งตนเองได้.....					
2 ข้าพเจ้ากล้ารับผิดชอบในการกระทำของข้าพเจ้า.....					
3 ข้าพเจ้ามักเครียดกับการเรียนเสมอ.....					
4 หากมีสิ่งที่จะต้องทำมากมายในขณะเดียวกัน ข้าพเจ้าสามารถจัดลำดับความสำคัญได้.....					
5 ข้าพเจ้าปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนได้ดี.....					
6 ข้าพเจ้ามักไม่แน่ใจในการกระทำของตนเอง จนกว่าจะได้รับการสนับสนุนให้กำลังใจจากผู้อื่นทุกครั้ง.....					

ตอนที่ 4 ทศนคติต่อวิชาชีพ

คำชี้แจง โปรดพิจารณาข้อความต่อไปนี้ และเลือกคำตอบที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

ทศนคติต่อวิชาชีพ	ระดับความคิดเห็น				
	จริงที่สุด	จริง	จริงปานกลาง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
ชีพสัตัวแพทย์เป็นอาชีพต้องมีความรับผิดชอบสูง.....
วแพทย์เป็นอาชีพที่มีความก้าวหน้าสูง.....
สัตัวแพทย์จะเป็นอาชีพที่เสี่ยงต่ออันตราย แต่ข้าพเจ้าก็เห็นว่า นเรื่องทำท่าย.....
วแพทย์เป็นอาชีพที่มีเกียรติและศักดิ์ศรี.....
ระกอบอาชีพสัตัวแพทย์ต้องมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี.....
พเจ้าสนใจที่จะประกอบอาชีพสัตัวแพทย์มาตั้งแต่เด็ก.....
วแพทย์เป็นคนที่มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง.....
วแพทย์เป็นอาชีพที่ไม่มีความสำคัญ.....
วแพทย์ควรเป็นคนที่มีความรักและเมตตาต่อสัตว์.....
วแพทย์ควรเป็นผู้มีความรอบรู้ในทุก ๆ ด้าน.....
พเจ้ารู้สึกภาคภูมิใจที่ได้เรียนในคณะสัตัวแพทยศาสตร์.....
เรียนสัตัวแพทย์ช่วยให้ข้าพเจ้าพัฒนาความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ตนเอง.....
เรียนสัตัวแพทย์ช่วยให้ข้าพเจ้าสามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี
เรียนสัตัวแพทย์ฝึกให้ข้าพเจ้าเป็นคนช่างสังเกต.....
เรียนสัตัวแพทย์ควรเป็นคนที่ใฝ่รู้ใฝ่เรียน.....
เรียนสัตัวแพทย์ฝึกให้ข้าพเจ้ามีความละเอียดรอบคอบมากขึ้น...

ตอนที่ 5 วิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง

คำชี้แจง โปรดพิจารณาข้อความต่อไปนี้ และเลือกคำตอบที่ตรงตามความจริงเกี่ยวกับตัวท่าน

วิธีที่ผู้ปกครองปฏิบัติ	ระดับความคิดเห็น				
	จริงที่สุด	จริง	จริงปานกลาง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
ผู้ปกครองให้อิสระแก่ข้าพเจ้าในการตัดสินใจปัญหาต่าง ๆ ด้วยตนเอง.....
ผู้ปกครองเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นคนที่มีความสามารถคนหนึ่ง.....
ผู้ปกครองจะนั่งคอย เวลาที่ข้าพเจ้าอ่านหนังสือตอนกลางคืน.....
ผู้ปกครองไม่ทราบเป้าหมายในอนาคตของข้าพเจ้า.....
ขอข้าพเจ้าทำผิดจะถูกผู้ปกครองลงโทษอย่างรุนแรง.....
ข้าพเจ้าได้รับความรัก ความอบอุ่นเป็นอย่างดีจากผู้ปกครอง.....
ผู้ปกครองไม่เคยตำหนิหากข้าพเจ้าแต่งกายไม่เหมาะสม.....
ผู้ปกครองดูแลเอาใจใส่ข้าพเจ้ามากเกินไป.....
ผู้ปกครองไม่เปิดโอกาสให้ข้าพเจ้าปรึกษาหารือ/พูดคุย.....
ผู้ปกครองไม่ยอมให้ข้าพเจ้าคบเพื่อนต่างเพศ.....
ผู้ปกครองไม่สนใจในเรื่องการเรียนของข้าพเจ้า.....
ผู้ปกครองไม่อนุญาตให้ข้าพเจ้าได้ออกไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ.....
ผู้ปกครองดูแลรับ-ส่งข้าพเจ้าในการไปเรียนที่มหาวิทยาลัยทุกวัน.....
ผู้ปกครองเป็นผู้เลือกซื้อข้าวของเครื่องใช้ให้ข้าพเจ้า.....
ผู้ปกครองพร้อมที่จะให้คำแนะนำ เมื่อข้าพเจ้าขอความช่วยเหลือ.....
ผู้ปกครองเป็นผู้ตัดสินใจในการศึกษาต่อและการเลือกอาชีพให้แก่ข้าพเจ้า.....
ข้าพเจ้าได้รับเงินไม่เพียงพอสำหรับค่าใช้จ่ายในสิ่งที่จำเป็น.....
ผู้ปกครองอนุญาตให้ข้าพเจ้าเข้าร่วมกิจกรรมของมหาวิทยาลัยตามความสนใจ.....

ตอนที่ 6 สภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย

ส่วนที่ 1 ความพึงพอใจต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย

คำชี้แจง โปรดพิจารณาข้อความต่อไปนี้ และเลือกคำตอบที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

สภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย	ระดับความคิดเห็น				
	จริงที่สุด	จริง	จริงปานกลาง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
ห้องสมุดมีหนังสือ วารสาร และสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับวิชาชีพ					
บุคลากรเพียงพอสำหรับการศึกษาค้นคว้า.....					
กำหนดเวลาการเปิด-ปิดการให้บริการของห้องสมุดเพียงพอต่อการ					
ศึกษาค้นคว้าของข้าพเจ้า.....					
การให้บริการของศูนย์คอมพิวเตอร์ คณะสัตวแพทยศาสตร์มีความ					
เหมาะสม.....					
อุปกรณ์และเครื่องมือสำหรับให้นิสิตศึกษาหรือฝึกปฏิบัติเพิ่มเติมอย่าง					
เพียงพอ.....					
สถานที่สำหรับการเรียนการสอนภาคปฏิบัติของ					
คณะสัตวแพทยศาสตร์ มีความเหมาะสม.....					
คณะสัตวแพทยศาสตร์ จัดสถานที่สำหรับให้นิสิตศึกษาค้นคว้า					
เพิ่มเติมอย่างเพียงพอ.....					
สถานที่สำหรับให้คำปรึกษาและแนะแนวที่เป็นสัดส่วน.....					
คณะสัตวแพทยศาสตร์ จัดบริการการให้คำปรึกษาและแนะแนวแก่นิสิต					
อย่างเหมาะสม.....					
บรรยากาศในห้องเรียนส่งเสริมให้นิสิตเรียนรู้ด้วยตนเอง.....					
ขนาดของห้องเรียนมีความเหมาะสมกับจำนวนผู้เรียน					
การจัดการฝึกปฏิบัติภาคสนามมีความเหมาะสม.....					
สถานที่รับประทานอาหารถูกหลักอนามัย.....					

ส่วนที่ 2 พฤติกรรมการสอนของอาจารย์

คำชี้แจง โปรดพิจารณาข้อความต่อไปนี้ และเลือกคำตอบเกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนของอาจารย์

คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยภาพรวมที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

พฤติกรรมการสอนของอาจารย์	ระดับความคิดเห็น				
	จริงที่สุด	จริง	จริงปานกลาง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
อาจารย์มีความสามารถในการเชื่อมโยงเนื้อหาวิชาจาก บทฤษฎีไปสู่ภาคปฏิบัติได้อย่างดี.....					
อาจารย์มีความสามารถในการอธิบายเนื้อหาวิชาให้ผู้เรียน เข้าใจได้ดี.....					
อาจารย์มักสอดแทรกเรื่องราวความเคลื่อนไหวและ เปลี่ยนแปลงของความรู้ใหม่ ๆ ในวิชาชีพสัตวแพทย์อยู่เสมอ. การสอนของอาจารย์ส่งเสริมให้นักศึกษามีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ เกี่ยวกับการปฏิบัติงานในวิชาชีพสัตวแพทย์.....					
อาจารย์เปิดโอกาสให้ซักถามปัญหาหรือข้อสงสัยในการเรียน ทั้งในและนอกห้องเรียน.....					
อาจารย์มีวิธีการสอนที่กระตุ้นให้นักศึกษามีความสนใจอยากเรียนรู้ เพิ่มเติม.....					
อาจารย์แนะนำการจัดการเพื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง เช่น การจัด ตารางเรียนด้วยตนเอง การค้นข้อมูลจากคอมพิวเตอร์ เป็นต้น.....					
อาจารย์มีการเตรียมการสอนเป็นอย่างดี					
อาจารย์ใช้สื่อการสอนที่ดี มีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับเนื้อหา อาจารย์กระตุ้นให้นักศึกษากับปัญหาด้วยตนเองในการเรียน คปฏิบัติทั้งในห้องปฏิบัติการและเมื่อออกไปภาคสนาม.....					
อาจารย์มีวิธีการสอนที่ส่งเสริมให้นักศึกษาได้แสดงความคิดเห็นโดยการ กระทู้ วิจารณ์ เกี่ยวกับความรู้ทางด้านสัตวแพทย์.....					
การสอน อาจารย์เน้นการพัฒนาให้นักศึกษาสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ ใช้ในการประกอบวิชาชีพ.....					
อาจารย์ตอบปัญหาหรือคำถามที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหารายวิชาได้อย่างชัดเจน.....					
อาจารย์แนะนำหนังสืออ่านประกอบ ตำรา และแหล่งค้นคว้า เพิ่มเติมแก่นักศึกษาทุกครั้งการสอน.....					
อาจารย์ยินดีให้คำปรึกษาและช่วยเหลือทางด้านการเรียนแก่นักศึกษา.....					

ส่วนที่ 3 ความสัมพันธ์กับเพื่อน

คำชี้แจง โปรดพิจารณาข้อความต่อไปนี้ และเลือกคำตอบที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน

ความสัมพันธ์กับเพื่อน	ระดับความคิดเห็น				
	จริงที่สุด	จริง	จริงปานกลาง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
พระเจ้าชอบคบเพื่อนที่สนใจการเรียน.....
พระเจ้ามีเพื่อนสนิทที่ไว้วางใจหรือปรับทุกข์กันได้.....
เพื่อน ๆ จะให้ความช่วยเหลือแนะนำซึ่งกันและกันในด้านการเรียน
พระเจ้ามักใช้เวลาว่างอยู่กับเพื่อนในห้องสมุดเพื่อศึกษาค้นคว้าหา
ความรู้เพิ่มเติมจากที่อาจารย์สอน.....
พระเจ้าได้รับการยอมรับในด้านความรู้ความสามารถจากเพื่อน ๆ...
ฉันมีส่วนทำให้ข้าพเจ้ามีทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพสัตวแพทย์.....
พระเจ้ายินดีให้ความร่วมมือกับเพื่อนในการช่วยจัดทำกิจกรรม
ง ๆ ของมหาวิทยาลัย และคณะฯ เช่น งานจุฬายา วิชาการ
รอกค้ายสัตวแพทย์พัฒนาชนบท (สพช.) เป็นต้น.....
พระเจ้าและเพื่อน ๆ มักอภิปรายแลกเปลี่ยนความรู้ ตลอดจน
วิชาการความก้าวหน้าในแวดวงสัตวแพทย์ซึ่งกันและกันอยู่เสมอ..
พระเจ้าและเพื่อน ๆ ให้กำลังใจ ดูแลเอาใจใส่ในเรื่องต่าง ๆ
กันและกันเสมอ.....
พระเจ้าและเพื่อน ๆ มักแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ใหม่ ๆ
แก่กัน.....

ตอนที่ 7 คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
คำชี้แจง โปรดพิจารณาข้อความต่อไปนี้ และเลือกคำตอบที่ตรงตามความจริงเกี่ยวกับตัวท่าน

คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง	ระดับความคิดเห็น				
	จริงที่สุด	จริง	จริงปานกลาง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
เป็นเจ้าของคนที่ใฝ่เรียนใฝ่รู้อยู่เสมอ.....
พเจ้าทราบดีว่าตนเองต้องการที่จะเรียนรู้เรื่องอะไรบ้าง.....
พอเรียนเรื่องอะไรแล้วไม่เข้าใจ ข้าพเจ้าจะเลิกสนใจกับเรื่องนั้น.....
หากข้าพเจ้าต้องการเรียนรู้สิ่งใด ข้าพเจ้าสามารถหาวิธีเรียนรู้ นั้นจนได้.....
พเจ้ารักที่จะเรียนรู้อยู่เสมอ.....
พเจ้าต้องใช้เวลาคิดอยู่นานพอสมควร ก่อนตัดสินใจทำสิ่งใหม่ ๆ.....
พเจ้าชอบให้อาจารย์อธิบายทุกอย่างอย่างชัดเจนในขณะที่เรียน.....
พเจ้าเชื่อว่าสิ่งสำคัญในการเรียนรู้คือ การตระหนักว่าตนเองเป็นใคร อยู่ที่ไหน และกำลังจะทำอะไร.....
เมื่อต้องทำงานตามลำพัง ข้าพเจ้าจะทำได้ไม่ติดนัก.....
หากต้องการค้นหาข้อมูลบางอย่าง ข้าพเจ้าทราบว่าจะไปค้นหา ที่ไหน.....
พเจ้าสามารถเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเองได้ดีกว่า เมื่อเทียบกับ ส่วนใหญ.....
พเจ้าเป็นคนที่ไม่สามารถนำความคิดแปลงไปสู่การปฏิบัติได้.....
พเจ้าชอบตัดสินใจด้วยตัวเองว่าจะเรียนอะไร และอย่างไร.....
พเจ้าเรียนรู้ในสิ่งที่ยากไม่เป็นปัญหาแก่ข้าพเจ้า หากข้าพเจ้ามี ความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะเรียนรู้สิ่งนั้น.....
พเจ้าเชื่อว่าการเรียนไม่มีใครรับผิดชอบแทนได้ นอกจาก เราเอง.....
พเจ้าสามารถบอกได้ว่าข้าพเจ้าเรียนรู้ได้ดีหรือไม่.....
พเจ้าอยากให้มีเวลาในแต่ละวันมากขึ้น เพราะมีสิ่งที่จะต้อง เรียนรู้อีกมากมาย.....
หากข้าพเจ้าตัดสินใจที่จะเรียนรู้เรื่องใด ข้าพเจ้าจะหาเวลาเรียนรู้ นั้นให้ได้ แม้ว่ากำลังยุ่งมากก็ตาม.....
พเจ้าต้องใช้เวลา นานกว่าจะทำความเข้าใจกับเรื่องที่อ่านได้.....
พเจ้าคิดว่า การขาดเรียน ไม่ใช่ความผิด.....
พเจ้าทราบดีว่าเมื่อใดที่ต้องการเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้น.....
พเจ้ารู้สึกว่าการเข้าห้องสมุดเป็นเรื่องที่น่าเบื่อหน่าย.....
พเจ้าเลื่อมใสบุคคลที่ชอบเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ อยู่เสมอ.....
พเจ้าสามารถคิดวิธีการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ได้หลายวิธี.....
พเจ้าพยายามที่จะเชื่อมโยงสิ่งที่กำลังเรียนรู้กับเป้าหมายที่ ต้องการในอนาคต.....

คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง	ระดับความคิดเห็น				
	จริงที่สุด	จริง	จริงปานกลาง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
เป็นเจ้าของที่สามารถที่จะเรียนรู้ทุกสิ่งที่ต้องการได้ ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ตัวข้าพเจ้าเอง.....					
เป็นเจ้าของติดตามค้นหาคำตอบในเรื่องต่าง ๆ					
เป็นเจ้าของตอบคำถามที่สามารถตอบได้หลาย ๆ คำตอบ.....					
เป็นเจ้าของอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ มากมาย.....					
เป็นเจ้าของตั้งใจมากเมื่อเรียนรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งได้สำเร็จ.....					
เป็นเจ้าของสนใจในการเรียนน้อย เมื่อเทียบกับเพื่อน ๆ					
เป็นเจ้าของไม่มีปัญหาเกี่ยวกับทักษะพื้นฐานของการเรียน เช่น การฟัง พูด อ่าน และเขียน เป็นต้น.....					
เป็นเจ้าของชอบลองสิ่งใหม่ ๆ แม้ไม่แน่ว่าผลลัพธ์จะเป็นอย่างไร.....					
เจ้าของไม่ชอบให้คนอื่นซึ่งจุดบกพร่องของตัวข้าพเจ้า.....					
เจ้าของสามารถคิดค้นวิธีการแปลกใหม่ในการกระทำสิ่งต่าง ๆ					
เจ้าของชอบคิดเกี่ยวกับเรื่องในอนาคต.....					
เจ้าของมีความพยายามที่จะค้นหาความรู้ที่ต้องการได้ดีกว่าคนอื่น.....					
เจ้าของคิดว่าปัญหาเป็นสิ่งที่ทำลาย มากกว่าเป็นสัญญาณให้หยุดทำ..					
เจ้าของสามารถบังคับให้ตัวเองทำในสิ่งที่ควรจะต้องทำได้.....					
เจ้าของมีความสุขกับการหาวิธีแก้ปัญหาในเรื่องต่าง ๆ					
เจ้าของมักเป็นผู้นำกลุ่มในสถานการณ์การเรียนรู้.....					
เจ้าของชอบแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้อื่น.....					
เจ้าของไม่ชอบสถานการณ์การเรียนรู้ที่ทำหาย.....					
เจ้าของมีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ อย่างมาก.....					
เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ มากขึ้นเท่าไร ข้าพเจ้ายิ่งอยากเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ โลกนี้มากขึ้นเท่านั้น.....					
เจ้าของคิดว่าการเรียนรู้เป็นเรื่องสนุก.....					
เจ้าของคิดว่าการทำอะไรแบบเดิมย่อมดีกว่าทดลองวิธีการใหม่ ๆ.....					
เจ้าของต้องการเรียนรู้ให้มากขึ้นเพื่อการพัฒนาตนเองให้ดียิ่งขึ้น.....					
เจ้าของเชื่อว่าการเรียน ไม่มีใครช่วยเราได้ดีกว่าตัวเราเอง.....					
เจ้าของคิดว่าการเรียนรู้วิธีเรียนหลาย ๆ วิธีสำคัญกว่าการเรียนรู้เนื้อหา มาก ๆ					
เจ้าของเชื่อว่าไม่มีใครแก่เกินกว่าที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่.....					
การเรียนตลอดเวลา เป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่าย.....					
เจ้าของคิดว่าการเรียนรู้เป็นเครื่องมือสำหรับการดำเนินชีวิตใน ภาค.....					
แต่ละปี มีสิ่งใหม่ ๆ ที่ข้าพเจ้าเรียนรู้ด้วยตนเองมากมาย.....					
การเรียนรู้ในเรื่องต่าง ๆ ระหว่างเรียน ไม่ได้ช่วยให้ข้าพเจ้าเปลี่ยนแปลง แต่อย่างใด.....					

คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง	ระดับความคิดเห็น				
	จริงที่สุด	จริง	จริงปานกลาง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
ข้าพเจ้าเป็นผู้เรียนที่สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง.....
ข้าพเจ้าคิดว่าผู้เรียนรู้จะเป็นผู้นำ.....
ข้าพเจ้าสามารถใช้คอมพิวเตอร์ค้นหาข้อมูลต่าง ๆ ที่ต้องการเรียนรู้ได้.....
ข้าพเจ้าคิดและวางแผนอนาคตของตนเองไว้แล้ว.....
ข้าพเจ้าสามารถทำงานที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์ได้ทันตามเวลาที่กำหนด.....
ข้าพเจ้าสามารถแก้ปัญหาในเรื่องที่เกี่ยวกับการเรียนได้ด้วยตัวเอง.....
ข้าพเจ้าไม่ชอบทำสิ่งต่าง ๆ โดยใช้วิธีการเดิมซึ่งเคยทำมาแล้ว.....
ข้าพเจ้าต้องให้เพื่อนช่วยอธิบายเรื่องต่าง ๆ ที่เรียนซ้ำอีกครั้ง หลังจากที่อาจารย์ได้ อธิบายจบแล้ว.....
ข้าพเจ้าจดเลคเชอร์ไม่ค่อยทัน.....
ข้าพเจ้าคิดว่าการทำตามผู้อื่นเป็นวิธีที่ดีที่สุด.....
การคิดหาวิธีในการเรียนและการแก้ปัญหาของข้าพเจ้ามักไม่เหมือนคนอื่น.....
ข้าพเจ้าชื่นชมบุคคลที่ได้รับการคัดเลือกให้เป็นสัตวแพทย์ดีเด่น.....
ข้าพเจ้าติดตามข้อมูลข่าวสารใหม่ ๆ ทางด้านสัตวแพทย์จากนิตยสารหรือวารสารต่าง ๆ อย่างสม่ำเสมอ.....

ภาคผนวก ค

ตารางแสดงค่าอำนาจจำแนกของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตาราง 8 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ลำดับข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)	ลำดับข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1	6.8456	9	11.1865
2	10.1733	10	4.8987
3	9.1549	11	7.8112
4	11.1425	12	8.6556
5	4.6274	13	11.1035
6	11.5378	14	7.5270
7	10.2888	15	15.6598
8	13.8398		

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.7714

ตาราง 9 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามการรับรู้ประสิทธิภาพแห่งตน

ลำดับข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)	ลำดับข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1	11.2710	9	17.2542
2	10.1420	10	14.8908
3	15.0585	11	12.9056
4	13.6320	12	12.8236
5	12.9573	13	15.4782
6	9.8217	14	8.6107
7	9.9473	15	8.6513
8	15.6651	16	1.7664

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.7983

ตาราง 10 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามทัศนคติต่อวิชาชีพ

ลำดับข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)	ลำดับข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1	11.0156	9	8.8782
2	12.9199	10	11.2526
3	13.1953	11	14.2280
4	13.8733	12	13.8156
5	12.6233	13	15.4284
6	8.0069	14	14.6537
7	13.0526	15	14.4404
8	7.4403	16	13.7051

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.8723

ตาราง 11 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามวิธีการอบรมเลี้ยงดู

ลำดับข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)	ลำดับข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1	3.5799	10	9.5279
2	2.9489	11	6.9503
3	2.4349	12	4.7190
4	3.5879	13	7.5842
5	13.0736	14	8.0278
6	12.3936	15	10.2726
7	9.2391	16	4.9942
8	8.6857	17	6.1772
9	11.1571	18	5.4950

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.6338

ตาราง 12 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามความพึงพอใจต่อประสบการณ์ในมหาวิทยาลัย

ลำดับข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)	ลำดับข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1	13.6622	7	16.7329
2	14.2480	8	15.4451
3	16.0336	9	11.9716
4	19.0094	10	11.0178
5	13.8617	11	10.9784
6	18.8200	12	13.1186

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.8740

ตาราง 13 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามพฤติกรรมการสอนของอาจารย์

ลำดับข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)	ลำดับข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1	13.6689	9	12.5268
2	12.1418	10	14.1874
3	15.1947	11	13.6038
4	14.6887	12	15.1708
5	13.7652	13	13.8370
6	13.5254	14	13.9975
7	9.1149	15	13.2867
8	13.2430		

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.9029

ตาราง 14 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามความสัมพันธ์กับเพื่อน

ลำดับข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)	ลำดับข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1	8.5619	6	12.3322
2	14.5132	7	11.1421
3	13.7933	8	12.1493
4	8.9905	9	16.7486
5	11.5188	10	14.1543

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.8071

ตาราง 15 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิต
คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ลำดับข้อ	ค่าอำนาจ จำแนก (t)	ลำดับข้อ	ค่าอำนาจ จำแนก (t)	ลำดับข้อ	ค่าอำนาจ จำแนก (t)	ลำดับข้อ	ค่าอำนาจ จำแนก (t)
1	10.4946	18	11.6389	35	7.9461	52	1.8875
2	10.8239	19	15.4782	36	10.2921	53	12.3737
3	4.4216	20	18.7666	37	7.7716	54	12.0348
4	11.9698	21	9.3141	38	12.8519	55	27.1582
5	14.6574	22	5.8008	39	8.4947	56	13.3850
6	18.3021	23	10.0619	40	10.5047	57	9.9207
7	14.8871	24	10.9180	41	8.0062	58	6.7960
8	11.0023	25	12.6414	42	9.5478	59	8.2779
9	4.1829	26	11.4948	43	4.9083	60	8.0785
10	8.0465	27	13.5850	44	12.5305	61	10.6901
11	6.9745	28	10.2374	45	13.9910	62	4.3705
12	5.1022	29	12.9678	46	12.8082	63	3.4743
13	8.7886	30	10.4255	47	14.8871	64	3.7601
14	13.6350	31	3.1577	48	14.1760	65	4.0353
15	9.5523	32	4.2266	49	8.2540	66	5.8009
16	9.4041	33	9.4896	50	7.8493	67	6.8086
17	6.8773	34	12.0923	51	11.8545	68	4.1383

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.9164

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวหทัยทิพย์ ภาคอินทรีย์
วันเดือนปีเกิด	13 กันยายน 2508
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	110/29 หมู่ 5 ตำบล บางกรวย อำเภอ บางกรวย จังหวัด นนทบุรี
ตำแหน่งหน้าที่การงานในปัจจุบัน	เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป ระดับ 6
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	ภาควิชาสรีรวิทยา คณะสัตวแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2532 ครุศาสตรบัณฑิต (ค.บ.) บรรณารักษศาสตร์ วิทยาลัยครูจันทระเกษม พ.ศ. 2544 การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) การอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ